

CONCETTA LA MAZZA

நீல வானத்திற்கு அப்பால்

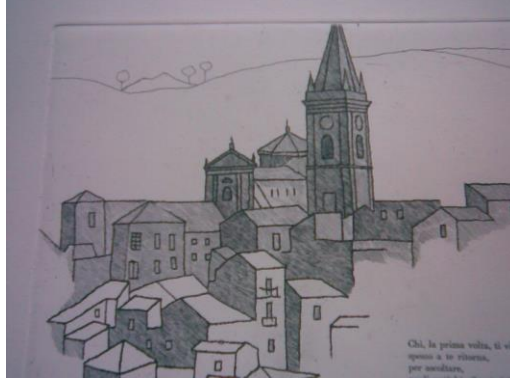

சுயசரிதை

கான்செட்டா லா மஸ்ஸா 1936 இல் நோவாரா டி சிசிலியாவில் பிறந்தார், டொமினிகோ லா மஸ்ஸா மற்றும் தெரசா கொரென்டி ஆகியோரின் மூத்த மகள். 1950 ஆம் ஆண்டில், அவரது தாய்வழி அத்தையிடம் "நம்பிக்கை" என்ற வலிமிகுந்த காலத்திற்குப் பிறகு, அவர் தனது பெற்றோருடன் டோமோடோசோலாவில் சேர்ந்தார், அங்கு அவர் தனது கணவர் கியூசெப்புடன் இன்னும் ஒன்றாக வசிக்கிறார். அவருக்கு மூன்று குழந்தைகள் உள்ளனர்: அர்மாண்டோ, லூசியானோ மற்றும் டேனிலா. சமீபத்தில் நோவாராவில் தனது குழந்தைப் பருவத்தை நினைவுகூர வேண்டும் என்ற அதீத ஆசை அவரது மனதில் தவழ்ந்தது, இந்த நெருக்கமான, தனிப்பட்ட நாட்குறிப்பின் பிறப்பு இங்கே உள்ளது, ஆனால் அந்தக் காலத்தின் சுற்றுச்சூழலின் நிகழ்வுகள் மற்றும் குறிப்புகள்: நகரம், கிராமம், மக்கள், பழக்கவழக்கங்கள், இரண்டாம் உலகப் போரின் இருண்ட ஆண்டுகளில் அந்தப் பிரதேசத்தின் மரபுகள்.

எழுத்தின் ஆதி ஆற்றல்

லிட்டில் கான்செட்டா தனது மாமாக்களிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிறாள், மேலும் அவளது விருப்பத்திற்கு எதிராக நகரத்திலிருந்தும் அவளது வகுப்புத் தோழர்களிடமிருந்தும் வெகு தொலைவில் உள்ள காஸ்ட்ராஞ்சியாவில் வசிக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறாள். பசி, நேரம் அறியாமை, மூடநம்பிக்கைகள் மற்றும் தவறான நடத்தை ஆகியவற்றுக்கு இடையேயான கடுமையான போரின் கடுமையான ஆண்டுகளில் தனிமையில் அவர் தனது தனிப்பட்ட வழியாக க்ரூசிஸ் பயணம் செய்கிறார். போருக்குப் பிறகு தவிர்க்க முடியாத குடியேற்றம் மற்றும் இயற்கையாகவே கடினமானது வடக்கில் தொடங்குகிறது.

இவையனைத்தும் ஒரு சிறுமியின் பார்வையில், தன் சொந்த வளர்ச்சியின் கட்டங்களைத் தன் நினைவில் மறுபரிசீலனை செய்து, வியக்கத்தக்க புத்துணர்ச்சியுடனும், நுணுக்கமான நகைச்சுவை இழையுடனும் நமக்கு வாசிப்பின் இன்பத்தைத் தருகிறாள் - இறுதியாக - நம் குடும்பச் சமூகத்தின் அடையாளக் கதை. நம்மை ஆழமாக நகர்த்தும் திறன் கொண்டது மற்றும் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் சொந்தமானது.

கான்செட்டா லா மஸ்ஸாவின் இந்த சிறு நாவலில், எழுதுவது ஒவ்வொரு விதியையும் தகர்த்து, எந்த ஒரு சம்பிரதாயமான திட்டவட்டத்திலிருந்தும் விடுபட்டு, ஒரு கழுக்கமான உள் உயிர்ச்சக்தியால் உந்தப்பட்டு, எல்லாவற்றையும் மூழ்கடிக்கும் ஒரு பொங்கி வரும் நதியாக மாறுகிறது, அது ஆன்மாவின் கொட்டும் மழை.

மாமாக்களான அன்டோனியா மற்றும் மைக்கேல் ஆகியோரின் உருவங்கள் மறக்க முடியாதவை, நோவாராவின் படம் மறக்க முடியாதது, தாராளமாக, உறைபனி மற்றும் இனிமையானது.

இறுதியாக, சீர்படுத்த முடியாதது நடக்கும் போது இளமைப் பருவத்திற்கு கடினமான மாற்றம், ஆனால் சிறுமி கான்செட்டா சோகமான விதிக்கு அடிபணியவில்லை, அவளுடைய தைரியத்திற்கும் எதிர்காலத்தில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கைக்கும் நன்றி, அவள் கண்களுக்கு நன்றி ... வானம் நீலம்!

NINO BELVEDERE

"எனக்கு சோதனை தொடங்கியது. இது ஒரு சூடான நாளாக இருக்கலாம், 1938 கோடை தொடங்கியது, எனக்கு இரண்டு வயது, என் அத்தை என்னை அழைத்துச் செல்ல வந்தார். ஒரு துணி பையில் அவள் ஒரு ரவிக்கை மற்றும் இரண்டு ஜோடி உள்ளாடைகளை வைத்தாள், பின்னர் எல்லாவற்றையும் அறியாமல் நான் என் வீட்டை விட்டு வெளியேறினேன். நான் மிகவும் சிறியவனாக இருந்தேன், என் வயா க்ரூசிஸ் அன்றே தொடங்கும் என்பதை என்னால் உணர முடியவில்லை.

நீல வானத்திற்கு அப்பால்

அத்தியாயம் ஒன்று - தந்தையின் வீடு

இப்போது அது ஒரு பழைய ஆளில்லாத இடிபாடு, சிலந்தி வலைகளால் மூச்சுத் திணறல் மற்றும் அந்துப்பூச்சிகளால் கடிக்கப்பட்டது, ஆனால் நீண்ட காலத்திற்கு முன்பு, நோவாராவில், மெசினா மலைகளில் ஒரு கம்பீரமான கோட்டையின் கீழ் கிடந்த ஒரு நகரம், எங்கியா மாவட்டத்தில் ஒரு சந்தில் அருகில் ஒரு வீடு இருந்தது. நீருற்று. முன் கதவு ஒரு உள் படிக்கட்டில் திறக்கப்பட்டது, அது முதல் தளத்திற்கு வழிவகுத்தது, அங்கு ஒரு மரப் பலகையுடன் ஒரு சிறிய அறை இருந்தது: அது படுக்கையறை. நீங்கள் மாடிக்குச் சென்றீர்கள், சமையலறை இருந்தது, அதை நீங்கள் அழைக்கலாம். ஒரு

மூலையில் நெருப்பு மூட்டப்பட்ட ஒரு கல் பலகை மற்றும் பாஸ்தா பானை வைக்க பயன்படுத்தப்படும் இரும்பு முக்காலி இருந்தது. முன்னால், சுவரில் தொங்கும் கருப்பு, சுருதி, ஒரு மர மண்வெட்டி, இரண்டு சல்லடைகள், ஒன்று சிறியது மற்றும் ஒன்று பெரியது, ரொட்டி சுடுவதற்கான அடுப்பு, பக்கத்தில் ஒரு பாதி அழுகிய மார்பு, ஒரு மேஜை, இரண்டு "ஃபர்ரிஸி" மற்றும் சில அரிப்பு. நாற்காலி. இறுதியாக ஒரு அறை இருந்தது, ஒரு சிறிய பால்கனியில் சந்து பார்த்தது, அங்கு ஒரு படுக்கைக்கு அரிதாகவே அறை இருந்தது. அந்த ஓட்டைதான் 1934-ல் விதவையான தாத்தா வாழ்ந்த ராஜ்ஜியம்.படிக்கட்டுக்கு அடியில் மர மூடியுடன் கூடிய கல் கழிப்பறை உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. சாக்கடைகள் இல்லாததால், வெளியேறும் துர்நாற்றத்தை குறைக்க, கடைசியாக இருந்திருக்க வேண்டும். இயற்கையாகவே வீட்டில் தண்ணீர் மற்றும் மின்சாரம் இல்லை, அந்தக் காலத்தில் பார்ப்பனர்களுக்குக் கூட இல்லாத வசதிகள். அதற்கு அடுத்ததாக ஒரு மர வாயில் இருந்தது, அது கோழிகள் மரத்தின் மீது அமர்ந்திருந்த பண்ணைக்கு வழிவகுத்தது.

இந்த மூலையில், உலகத்திற்கு வெளியே, தையல் தொழிலாளியாக இருந்த என் அம்மா, என் தாத்தா, இரண்டு சகோதரர்கள் மற்றும் ஒரு சகோதரியுடன் ஒன்றாக வாழ்ந்தார், அவரை விட மூத்தவர்கள், திருமணமாகி நோவாராவில் வசித்து வந்தார். என் அம்மா பொன்னிறமாகவும், மெல்லியதாகவும், மிகவும் பலவீனமான உடல்வாகு, மிக நுட்பமான அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தாள், அவளுடைய முகம் மிகவும் கவனிக்கத்தக்கது, பால் போன்ற வெண்மையானது, இரண்டு

பெரிய நீலக் கண்கள், கிட்டத்தட்ட எப்போதும் பயமாகவும் சோகமாகவும் இருந்தது. இருபத்திநான்கு வயதில் தாயின் திடீர் மரணம், அவளது உடல் மற்றும் தார்மீக பலவீனத்திற்கு காரணமாக இருக்கலாம்.

என் பாட்டி இறந்த சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, என் அம்மா, அவரது மனைவிகளில் ஒருவரின் தலையீட்டிற்கு நன்றி, அவரது இளவரசர் சார்மிங்கை சந்தித்தார். எனது தந்தை பாடிவெச்சியாவைச் சேர்ந்த ஒரு உன்னத குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர், அவர் புகையிலை மற்றும் மளிகை சாமான்களுடன் ஒரு உணவகத்தை நடத்தி வந்தார். அது கடின உழைப்பாளிகளின் குடும்பம், என் தந்தை எல்லா கணக்குகளிலும் மிகவும் அழகான, உயரமான, கருமையான, தன்னம்பிக்கை மற்றும் ஆர்வமுள்ள மனிதர். அவர் நகரத்திலிருந்து வெகு தொலைவில் ஒரு குக்கிராமத்தில் வாழ்ந்தார்: அவர் கால் நடையாக, நல்ல வேகத்தில், அரை மணி நேரத்தில் அங்கு செல்ல முடியும். அவரது தந்தை கரியை இழுத்து வந்தார். அம்மா ஒரு ஆற்றல்மிக்க பெண்மணி, காலையில் அவர் கழுதையுடன் நோவாராவுக்குச் சென்று கடையில் வழங்கப்பட்ட பொருட்களை வாங்கினார்: புகையிலை, உப்பு மற்றும் உண்ணக்கூடிய பொருட்கள். அவள் எப்போதும் கழுத்தில் ஒரு பெரிய கருப்பு சால்வையுடன் நேர்த்தியாக உடையணிந்தாள், மேலும் தனது வாடிக்கையாளர்களுக்குத் தெரிவிக்க செய்தித்தாள் கூட வாங்கினாள். குக்கிராமத்தில் இருந்த ஒரே கடை, ஊட்டுவதற்கு எட்டு வாய்கள் இருந்தாலும் அந்த வீட்டில் சுகபோகத்திற்கு குறைவில்லை.

சாயங்காலத்தின் பின், அவர் ஆடம்பரமாக, இப்போது பதட்டமான வாடிக்கையாளர்களுக்கு - மற்றும் அவரது பண்ப்பையை - வண்ண சோடாவுடன் கரைத்து உதவினார். பிள்ளைகள் எப்போதும் பெற்றோரின் வேலையைப் பெறுவதில்லை என்பதால், என் தந்தை செருப்புத் தொழிலைக் கற்றுக்கொண்டார். சில மாதங்கள் நீடித்த நிச்சயதார்த்தத்திற்குப் பிறகு, என் அப்பாவும் அம்மாவும், ஒருமுறை திருமணம் செய்துகொண்டு, எங்கியா மாவட்டத்தில் உள்ள நீரூற்றுக்கு அருகிலுள்ள வீட்டிற்கு தங்கள் காதல் கூடு கட்டச் சென்றனர். சரியாக ஒன்பது மாதங்களுக்குப் பிறகு நான் இந்த உலகத்திற்கு வந்தேன், ஒரு புனிதமான தெற்கு வழக்கத்தின்படி, என் தந்தைவழி பாட்டி கான்செட்டாவின் பெயரைப் பெற்றேன். என் இளமையான வயது இருந்தபோதிலும், நான் கருமையாகவும் சுருக்கமாகவும் இருந்தேன், நான் எப்போதும் அழுதேன். எங்களிடம் தொட்டில் இல்லாததால், என் தாத்தா நாள் முழுவதும் என்னை அவரது கைகளில் தொட்டில் செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தார், இரவில் நான் என் அப்பா மற்றும் அம்மாவுடன் பெரிய படுக்கையில் தூங்கினேன். எல்லா கணக்குகளிலும் நான் மிகவும் அசிங்கமாகவும், தாங்க முடியாதவனாகவும் இருந்தேன். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு, நாட்டில் வேலை குறைவாக இருப்பதைக் கண்டு, என் அப்பா சார்ஜினியாவுக்கு வேலைக்குச் செல்ல முடிவு செய்தார். அவர் மற்ற தீவுக்குப் புறப்பட்டபோது, அவர் தனது தாயை அழுகிற குழந்தையையும், மற்றொரு உயிரினத்தையும் அவள் வயிற்றில் உதைத்து விட்டுச் சென்றார்.

எனக்கு இருபது மாதம் இருக்கும் போது என் சகோதரி ரோசா பிறந்தாள். அவரது தாய்வழி பாட்டியின் பெயர். காண்செட்டாவைப் போலல்லாமல், ரோசா - மீண்டும் என் அம்மாவின் கூற்றுப்படி - அழகாக, வெள்ளை மற்றும் இளஞ்சிவப்பு நிறத்தில் இருந்தார், பழுப்பு நிற முடி இரண்டு அழகான நீல நிற கண்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு இணக்கமான முகத்தை உருவாக்குகிறது: ஒரு மலர், அவள் பெயரைப் போலவே! இத்தனைக்கும் என் அம்மா நீருற்றுக்கு ரோசாவைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு தண்ணீர் எடுக்கச் சென்றபோது, அவளுடைய தோழிகள் அவளிடம் முற்றிலும் மாறுபட்ட இரண்டு பெண் குழந்தைகளைப் பெற்றெடுப்பது எப்படி என்று கேட்டார்கள். - இவர், ருசினா, ஆம், நீங்கள் பில்லியாக இருந்தீர்கள், ஆனால் மற்றவர் ... - இவள், ரோசினா, அழகாக இருக்கிறாள், ஆனால் மற்றவள்... என்று நண்பர்கள் உதடுகளைச் சுருக்கிச் சொன்னார்கள். இதற்கிடையில், இந்த சூழ்நிலையில் நான் தொடர்ந்து அமைதியற்றவனாக இருந்தேன், எனது சோதனையின் முன்னறிவிப்பை நான் உணர்ந்தது போல், கடவுளுக்கு நன்றி, ராஜினாமா செய்யாவிட்டாலும் கூட.

மீதமுள்ள கதையைச் சொல்ல, முதலில், நான் என் அத்தை அன்டோனியாவை உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும், சுருக்கமாக, zì 'Ntuoia. அவள் என் அம்மாவின் அக்கா, இருவருக்கும் பதினேழு வயது வித்தியாசம் இருந்தது. அவள் ஒரு குட்டையான, குண்டான பெண், அவள் கண்களில் அழுக்கு முடி விழுந்தது. அலட்சியப்படுத்தப்பட்ட அவனது முகம் அவனை விட வயதாகத் தெரிந்தது, அவனுடைய வெற்றுப்

பார்வையில் அவ்வளவு அவமானம் மட்டுமே இருந்தது. இருபது வயதில், திருமண வயதில், அவர் தனது முதல் உறவினரை மணந்தார், அவர் செம்பியோன் சுரங்கப்பாதையில் வேலையிலிருந்து திரும்பினார், அவர் விதவையாகி மூன்று வயது மகனைப் பெற்றிருந்தார். இந்த மனிதர், என் மாமா மைக்கேல், மாமா மிச்சேரி, ஒரு குட்டை மனிதர் மற்றும் கிங் விட்டோரியோ இமானுவேல் III இன் பிளேபியன் நகலைப் போல தோற்றமளித்தார், அவர் நகரத்தின் மிகவும் சிறப்பியல்பு தெருவில் கிட்டத்தட்ட இரண்டு மீட்டர் அகலமுள்ள படிகள் கொண்ட ஒரு வீட்டில் வசித்து வந்தார். அது ஒரு அழகான வீடு. தரைத்தளத்தில் ஒரு பெரிய சென்ட்ரல் கவுண்டருடன் கூடிய தச்சுக் கடை இருந்தது, அதில் இரண்டு சுவர் அலமாரிகள், ராஸ்ப்கள், உளிகள், கிம்லெட்டுகள், கோஜ்கள் மற்றும் ஆஜர்கள், அவர் கட்டிய மேசைகளின் கால்களைச் சுற்றி வைக்க ஒரு லேத், ஒரு அரைக்கும் சக்கரம் ஆகியவற்றை வைத்திருந்தார். விமானங்கள் மற்றும் கத்திகளைக் கூர்மைப்படுத்தப் பரிமாறப்பட்டது, பசையை திரவமாக்க ஒரு பாத்திரத்துடன் கூடிய விறகு எரியும் அடுப்பு, எல்லா இடங்களிலும் அடுக்கப்பட்ட பலகைகள், சுவரில் இணைக்கப்பட்ட சில மரக்கட்டைகள், குதிரைக் காலணி, ஆடு கொம்புகள் மற்றும் ஆமை தோல்கள் போன்ற சில அதிர்ஷ்ட வசீகரங்கள், சுருக்கமாக, ஒன்று அந்த இடங்கள் இப்போது நினைவுகளின் உலகத்திற்கு மட்டுமே சொந்தமானவை.

ஒரு மர படிக்கட்டு முதல் தளத்திற்கு இட்டுச் சென்றது, அங்கு பீங்கான் ஓடுகள் கொண்ட இரண்டு விசாலமான அறைகள், அந்த நாட்களில் ஒரு சொகுசு, என் மாமா செய்த ஒரு பக்க

பலகை, ஒரு சோபா, ஒரு மேஜை மற்றும் ராஃபியாவால் நெய்யப்பட்ட சில நாற்காலிகள், ஒரு வகையான காய்கறிகயிறு. ஆகஸ்ட் நடுப்பகுதியில் தெருவைக் காணும் சிறிய பால்கனியில் இருந்து, அனுமானத்தின் ஊர்வலம் அபே நோக்கி ஏறும்போது, ஒருவர் மடோனாவின் முடிசூட்டப்பட்ட தலையை ஒருவர் கையால் தொடலாம். இருப்பினும், இரண்டாவது மாடியில் இருந்து, நீங்கள் ரோக்கா சால்வடெஸ்டாவைப் பார்க்க முடியும், மேலும் வீடுகளுக்கு இடையில் ஒரு விரிசல் வழியாக, நீங்கள் கடல் அடையும் வரை, நீல வானத்திற்கு அப்பால் மெதுவாக நீண்டு சென்ற மலைகளின் அற்புதமான நிலப்பரப்பை நீங்கள் ரசிக்கலாம், குறிப்பாக. பனிப்பொழிவு இல்லாத குளிர்ந்த வசந்த நாட்களில், நீங்கள் அடிவானத்தின் விளிம்பில் வல்கானோவைக் காணலாம், பின்னர் லிபாரி, ஸ்ட்ரோம்போலி மற்றும் பிற தீவுகள்: ஒரு இயற்கை காட்சி, ஒரு வண்ணமயமான பல வண்ண அஞ்சல் அட்டை.

மற்றொரு படிக்கட்டு முதல் தளத்திற்குச் சென்றது, அங்கு சமையலறை மற்றும் படுக்கையறை இருந்தது, முதல் மிகவும் விசாலமான ஒன்றில் ரொட்டிக்கு விறகு அடுப்பு மற்றும் சமையலுக்கு ஒரு வார்ப்பிரும்பு நிலக்கரி அடுப்பு பொருத்தப்பட்டிருந்தது. மிகவும் அத்தியாவசியமான வீட்டு வேலைகளைச் செய்வதற்கு வடிகால் வசதியில்லாத சமையலறையின் சிரமத்திற்கு அப்பாற்பட்டு அது ஒரு அழகான வீடு என்பதில் சந்தேகமில்லை. அந்த நேரத்தில் சில வசதிகள் இன்னும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாதவை. உண்மையில், பொது நீருற்றிலிருந்து ஒரு துத்தநாகத் தொட்டியில் தண்ணீர் எடுக்கப்பட்டது, பின்னர் அது

பாத்திரங்களைக் கழுவவதற்காக ஒரு பெரிய டெரகோட்டா பேசினில் ஊற்றப்பட்டது. தொட்டியில் வடிகால் இல்லாததால், பேசின் தண்ணீர் மீண்டும் தரை தளத்திற்கு கொண்டு வந்து கழிவறைக்குள் வீசப்பட்டது. ஒரு பெண்ணுக்கு இது மிகவும் சோர்வான வேலை. அடிமைத்தனமான மற்றும் அவமானகரமான நிலை, மனித சகிப்புத்தன்மையின் எல்லை வரை, இரவு உணவு நேரத்தில் அதன் உச்சத்தை அடைந்தது, அதை அன்டோனியா, தனது கணவருக்கு மரியாதை நிமித்தம், அவர் முன்பு சாப்பிட்ட அதே தட்டில் இருந்து சாப்பிட வேண்டியிருந்தது, ஒருவேளை, தெய்வமகன். அதையே திரும்பத் திரும்பச் சொன்னேன், ஆனால் எனக்கு இதைப் பற்றிய தெளிவான நினைவு இல்லை.

மாமா மைக்கேல் ஒரு இருண்ட மற்றும் எரிச்சலான மனிதர், அவர் முட்டாள்தனமான கடின உழைப்பாளி, இதயத்திற்கு பதிலாக ஒரு மணற்கல் மேலட்டை வைத்திருந்தார். அவர் கண்களில் மற்றவர்களிடம் மென்மையோ கருணையோ நான் பார்த்ததில்லை. அவள் தன் மகனைக் கவனிக்க தன் அதைையை வீட்டில் வைத்திருந்தாள், அவள் அவனுக்கு உணவு தயார் செய்ய வேண்டும், அவனுடைய வேலைக்காரனாக செயல்பட வேண்டும், எப்போதும் ஆம், ஆம், ஆம் என்று சொல்ல வேண்டும். அவர் பால்கனியில் வெளியே பார்க்க முடியவில்லை இல்லையெனில் பிரச்சனை இருக்கும், கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு மாலை வேலை முடிந்ததும் அவர் தனது நண்பர்களுடன் மது அருந்துவதற்கு சென்றார்.

வியர்வையில் நனைந்தபடியும், அருகில் இருக்க முடியாத அளவுக்கு துர்நாற்றம் வீசியபடியும் தள்ளாடித் தள்ளாடி வீடு

திரும்பினார். மாறாக, என் அத்தை, எண்ணெய் விளக்கு வெளிச்சத்தில், இரவு வெகுநேரம் வரை சாப்பிடாமல் அவனுக்காகக் காத்திருந்தாள். குட்டி ராஜா திரும்பியதும் - பெரும்பாலும் படிக்கட்டுகளில் ஏறும் சக்தி அவருக்கு இல்லை - சோர்வுடன், தூசி நிறைந்த பணிப்பெட்டியில் தன்னைத் தானே கைவிட்டு, இரவு முழுவதும் நிதானமாக அங்கேயே இருப்பார். அத்தை அன்டோனியா, எல்லாவற்றையும் மீறி, அவரை ஒரு மேலங்கியால் மூடி, அன்புடன் அவர் அருகில் அமர்ந்து காலை வரை அவரைக் கவனித்துக்கொண்டார். அதனால் ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன, இவ்வளவு பக்திக்கு ஈடாக, காட்சிகளைத் தவிர்ப்பதற்காக அவளால் உறவினர்களைப் பார்க்க கூட செல்ல முடியவில்லை. பொறாமையும், குட்டியும், ஆதிக்கமும் கொண்ட அவன், அவள் வீட்டை விட்டு வெளியே வருவதைத் தடுக்க, அவளது துணி நூல், சீப்பு, முடி கிளிப்புகள் மற்றும் பிற பொருட்களை வாங்கச் சென்றான். அவர்கள் ஒரு திருமண விழாவிற்கு அழைக்கப்பட்டபோது, கடைசி நேரம் வரை மாமா மைக்கேல் வீடு திரும்பவில்லை, உறவினர்கள் தனது கணவரைக் கண்டுபிடிக்கும் வரை அன்டோனியா அத்தை தனியாக செல்ல முடியவில்லை. ஒவ்வொரு முறையும் அவர்கள் அவரை சமாதானப்படுத்த முடிந்தது, மற்ற நேரங்களில் அவர் சரியான நேரத்தில் வந்தார், ஆனால் பின்னர், விருந்தின் நடுவில், அவர் காணாமல் போனார், மேலும் அன்டோனியா, ஏமாற்றம் மற்றும் மன்னிக்கவும், ஏமாற்றத்துடன் வீடு திரும்பினார். காலப்போக்கில், அவள் கசப்பையும் சோகத்தையும் குவித்தாள், அவள் தனிமைப்படுத்தப்பட்டதால் யாருடனும் வெளியேற முடியவில்லை, மேலும் கொடூரமான

தலைவலி மற்றும் பல்வலிக்கு இரையாகி அவளை வாரக்கணக்கில் சித்திரவதை செய்தாள்.

ஒரு நாள், ஒரு பக்கத்து வீட்டுக்காரர், மிகவும் நல்ல மற்றும் பக்தியுள்ள, மாமா மைக்கேலைக் கூப்பிட்டு, அவர் தனது மனைவியைத் துன்புறுத்திய எல்லாவற்றிற்காகவும் அவரைப் பழித்தார்: - நீங்கள் வெட்கப்பட வேண்டும் - அவள் அவரைக் கத்தினாள் - ஒரு பெண்ணை அப்படித் துன்பப்படுத்த... ஆண்டோனியா வேண்டும். கொஞ்சம் காற்றைப் பெறுங்கள், நீங்கள் அவளை வீட்டில் பிரிக்க வேண்டியதில்லை, அவள் வெளியே செல்ல வேண்டும், கூட்டத்திற்கு செல்ல வேண்டும், உறவினர்களிடம் செல்ல வேண்டும், எல்லா கிறிஸ்தவர்களையும் போல. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அவள் ஒரு நடைக்கு செல்ல வேண்டும், அதுதான் அவளுடைய தலைவலி நீங்கும் ... - பக்கத்து வீட்டுக்காரர் ஒரு சிறிய இடைநிறுத்தம் செய்து, பின்னர் தொடர்ந்தார்: - இங்கிருந்து ஒரு மணி நேரத்திற்குள், ஒரு கழுதை பாதையில் நடந்து செல்கிறோம், நாங்கள் சிறிது நிலம் மற்றும் ஒரு சிறிய வீடு, கூரையின் கீழ் ஒரு சமையலறை மற்றும் கோடையில் படுக்கையறையாகப் பயன்படுத்தக்கூடிய சற்றே ஈரமான மற்றொரு அறை. இந்த நிலத்தில் நல்லெண்ணெய் செடிகள், அத்திப்பழங்கள், மாண்டரீன்கள், மெட்லர்ஸ், திராட்சைகள், ஜிஸ்ஸோல், ஆப்பிள்கள், பேரிக்காய், ஆலிவ்கள், சுருக்கமாக, கடவுளிடமிருந்து ஒவ்வொரு நன்மையும் உள்ளன.

அண்ணன் இறந்த பிறகு அத்தையை நான் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும், இனி கிராமப்புறங்களை என்னால் கவனிக்க முடியாது, அதனால்தான் அதை விற்க நினைத்தேன். நீங்கள்

ஏன் அதை வாங்கக்கூடாது? இந்த வழியில் உங்கள் மனைவிக்கு நல்ல காற்றை சுவாசிக்க வாய்ப்பு கிடைக்கும் ... ஆரம்பத்தில் மைக்கேல் மாமா தயங்கினார், ஆனால் அவர் அதைப் பார்க்கச் சென்றார், மேலும் அதை வாங்கவும் நம்பினார். சிறிது நேரத்தில் ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாகி சொத்து அவருடையது. எனவே, விட்டோரியோ இமானுவேல் III போன்ற தோற்றம், பெருகிய முறையில் புத்திசாலி மற்றும் துரோகம், அதை அன்டோனியாவிடம் முன்மொழியப்பட்டது: - நீங்கள் அத்திப்பழங்களை எடுத்து அவற்றை உலர வைக்க கற்றுக்கொள்வீர்கள். துணி துவைக்க வேண்டியிருக்கும் போது ஆற்றில் இறங்கி குடிப்பதற்கும் சமைப்பதற்கும் தேவையான தண்ணீரை மணலில் குழி தோண்டி சுத்திகரிக்க வேண்டும் - நாங்கள் கிராமப்புறங்களில் வாழ ஓய்வு பெறலாம்: நான் தச்சராக வேலை செய்வேன். அருகிலுள்ள குக்கிராமங்களான சான் பசிலியோ, வல்லன்காசா, படியாவெச்சியா மற்றும் பியானோ விக்னா ஆகிய குடும்பங்களில் வசிக்கின்றனர். குளிர்காலத்தில் ஆற்றில் தண்ணீர் பெருக்கெடுக்கும்போது அது சங்கடமாக இருக்கும், ஆனால் நான் இந்த தடையை சமாளிப்பேன். மறுபுறம், நீங்கள் கிராமப்புறங்களை அனுபவிக்க முடியும். பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டு, அன்டோனியா, மீண்டும் ஒருமுறை, அவள் கட்டளையிட்டபடியே செய்தாள்: - Cuomu tu voi, eu fazzu - நீங்கள் விரும்பினால், நான் அதைச் செய்கிறேன், ஏழைப் பெண் கீழ்ப்படிதலுடன் பதிலளித்தாள்.

அத்தியாயம் இரண்டு - இந்த உலகத்திற்கு வெளியே

1936 வசந்த காலத்தின் தொடக்கத்தில், ஏழைப் பெண்ணும் அவளுடைய மாமா மிச்சேரியும் கிராமப்புறங்களில், ஓடையின் படுக்கைக்கு அருகில் உள்ள காஸ்ட்ராங்கியாவுக்குச் சென்றனர். படியாவெச்சியா, சான் பாசிலியோ மற்றும் வல்லன்காஸாவின் பல்வேறு குக்கிராமங்களில் அவர் இன்னும் இருக்கிறார் என்ற செய்தி பரவியது, மக்கள் அவரை வேலைக்காக அழைத்தனர். அந்தக் காலத்தில், இன்று விசித்திரமாகத் தோன்றினாலும், அவர்களுக்கு மேஜை, ஜன்னல், கதவு அல்லது அலமாரி தேவைப்படும்போது, தச்சனைக் கூப்பிட்டு, அவரைத் தங்கள் வீட்டில் உபசரிக்கும் வழக்கம் இருந்தது. தேவையான மரங்களை அவர்கள் கிடைக்கச் செய்தனர். மாமா மைக்கேல் கருவிகளைக் கொண்டு வந்து வேலை முடியும் வரை தளத்தில் இருந்தார்.

ஒரு மரத்தை வெட்ட வரவழைத்து ஓரிரு வருடங்கள் காய வைத்தனர். பின்னர் மரத்தின் தண்டு ஒரு சுவரில் பொருத்தப்பட்டது. தச்சன் மேலே இருந்து ரம்பம் மற்றும் கீழே ஒரு உதவியாளர்: "Serra serra mastro dascio che dumè fagimmo a

cascia" (பார்த்தேன் அல்லது பெரிய மாஸ்டர் மார்க்பை நாளை உருவாக்குவோம்).

மரத்தின் தண்டு ஒரு சுவரில் பொருத்தப்பட்டது. ஒரு பெரிய ரம்பம் மூலம் அவர்கள் பலகைகளைப் பெற்று, ஜன்னல்கள், படுக்கைகள் மற்றும் அலமாரிகளை உருவாக்கினர். இந்த வேலையைச் செய்ய அவர் 4 மணிக்கு எழுந்து தனது கைப்பை மற்றும் ஊசிகளுடன் புறப்பட்டார். அவர் வீட்டிற்கு வந்ததும், வாடிக்கையாளர்கள் அவருக்கு வெங்காயம் மற்றும் ஒரு துண்டு ரொட்டியுடன் புதிய பாலைக் கொடுத்தனர். மதியம் ஒரு தட்டு பாஸ்தா மற்றும் ஒரு துண்டு சீஸ். அந்தி சாயும் வேளையில் அவர் வேலை செய்வதை நிறுத்திவிட்டு, நோவாராவில் ஞாயிற்றுக்கிழமை பில்லைச் செலுத்தும் முன் முதல் வைப்புத் தொகையாக வீட்டில் தயாரிக்கப்பட்ட ரொட்டியைக் கொடுத்தார்கள்.

சில ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன, மகன், தூரில்லு, வளர்ந்து, தனது வாழ்நாள் முழுவதையும் கிராமப்புறங்களில் தனிமைப்படுத்த உலகில் எதற்கும் விரும்பவில்லை என்பதை நேரடியாகப் புரிந்துகொண்டார். அவர் தனது தந்தையின் தொழிலைக் கற்றுக்கொண்டார், ஆனால் நிபுணத்துவம் மற்றும் அமைச்சரவை தயாரிப்பாளராக மாற விரும்பினார். அந்தக் கலையைக் கற்கும் வாய்ப்புள்ள ஊருக்கு அனுப்பும்படி தன் தந்தையை சமாதானப்படுத்தினான். அவர் கட்டானியாவுக்குச் சென்றார், இரண்டு வருட பயிற்சிக்குப் பிறகு அவர் மிகவும் நன்றாக இருந்தார், அவர் அந்த வேலையைச் செய்யத் தயாராக இருந்தார், மேலும் அவருக்குப் பத்தொன்பது வயதாகிவிட்டதால், அவர் சொந்தமாக ஒரு

குடும்பத்தைத் தொடங்குவதற்கான நேரம் வந்துவிட்டது என்று நினைத்தார். பல ஆண்டுகளாக அவர் ஒரு மேய்ப்பனின் மகளை அறிந்திருந்தார் மற்றும் திருமணம் செய்து கொள்ள முடிவு செய்தார், ஆனால் அது அவரது மாமா மிச்சேரியின் விருப்பத்திற்கு மாறாக இருந்தது, அவர் தனது மகன் தனது சாதிப் பெண்ணை திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பினார். அந்த நாட்களில், நம்பமுடியாதது, ஆனால் அது இப்படி இருந்தது: ஒரு கைவினைஞர் ஒரு மேய்ப்பனின் மகளை திருமணம் செய்துகொள்வது அவமானத்திற்கு பெரும் ஆதாரமாக இருந்தது. தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடையே ஒரு பெரிய மோதல் வெடித்தது, இது துரில்லுவை தனது தந்தை மற்றும் மாற்றாந்தாய்களிடமிருந்து உறுதியாக பிரிந்து செல்லத் தள்ளியது. அவர் தனது புதிய குடும்பத்துடன் நாட்டை விட்டு வெளியேறி கோமோவிற்கு குடிபெயர்ந்தார், அங்கு அவர் தனது வேலையின் மூலம் பெரும் செல்வத்தை ஈட்டினார்.

மாமாக்களுக்கு குழந்தைகள் இல்லை, எனவே, துரில்லுவின் புறப்பாட்டுடன், அவர்கள் உறுதியாக தனியாக இருந்தனர். இந்த தனிமையில் இருந்து மிகவும் பாதிக்கப்பட்ட நபர் அன்டோனியா அன்டோனியா ஆவார், அவர் முழு நாட்களும் தன்னைச் சுற்றி ஒலித்த பறவைகள், ஈக்கள் மற்றும் கொசுக்களுடன் உரையாடினார். கிராமப்புறங்களில் உள்ள அந்தக் குகையில் அவருக்கு யாருடனும் பேச வாய்ப்பு இல்லை. கிறிஸ்துமஸ், ஈஸ்டர் அல்லது ஆகஸ்ட் நடுப்பகுதியில் மடோனா அசுன்டாவின் விருந்து போன்ற முக்கியமான விடுமுறை நாட்களில் மட்டுமே அவர் என் அம்மாவைப் பார்க்க ஊருக்குச் செல்ல முடிந்தது. இந்த வருகைகளில் ஒன்றில், தனது

உடல்நிலை குறித்து நீண்ட நேரம் புகார் செய்த பிறகு, அவர் தனது சகோதரியிடம் முன்மொழிந்தார்: - அன்புள்ள தெரசா, இரண்டு சிறுமிகளை சமாளிக்க உங்களுக்கு அதிகமாக இருப்பதை நான் கவனித்தேன், கான்செட்டாவை என்னிடம் ஒப்படைக்கவும். சிறியவருக்கு உங்களை அர்ப்பணிக்க அதிக சுதந்திரம். நான் அவளை காற்று நன்றாக இருக்கும் கிராமப்புறங்களுக்கு அழைத்துச் செல்வேன், அவளுக்கு நல்லது செய்வேன் - என் அம்மா ஆரம்பத்தில் உறுதியாக தெரியவில்லை, ஆனால், எப்போதும் போல, அவளுக்கு எளிதில் நிபந்தனைக்குட்பட்ட தன்மையைக் கொடுத்தார், அவளுடைய சகோதரியின் அழுத்தமான வற்புறுத்தலுக்குப் பிறகு அவள் ஒப்புக்கொண்டாள்.

எனக்கு சோதனை தொடங்கியது. இது ஒரு சூடான நாளாக இருக்கலாம், 1938 கோடை தொடங்கியது, எனக்கு இரண்டு வயது, என் அத்தை என்னை அழைத்துச் செல்ல வந்தார். ஒரு துணி பையில் நான் ஒரு ரவிக்கை, இரண்டு ஜோடி உள்ளாடைகள் மற்றும் எல்லாவற்றையும் பற்றி அறியாமல் நான் என் வீட்டை விட்டு வெளியேறினேன். நான் மிகவும் சிறியவனாக இருந்தேன், என் வயா க்ரூசிஸ் அன்று தொடங்கும் என்பதை என்னால் உணர முடியவில்லை. காஸ்ட்ராஞ்சியா (கசாண்ட்ரா!) என்ற மிகவும் உறுதியளிக்காத பெயருடன், துரதிர்ஷ்டத்தை முன்னறிவிப்பது போல், அரை மணி நேரம் அல்லது அதற்கு மேல் இந்த தனிமையான இடத்திற்கு வந்து சேரும் வரை நாங்கள் கழுதை பாதையைப் பின்பற்றினோம். அந்த நேரத்தில் என்னால் உணர முடியவில்லை. கணவர் ஆரம்பத்தில் என்னை நன்றாக

வரவேற்றார், அத்தை அவ்வப்போது எனக்கு சில இனிப்புகளை வாங்கிக் கொடுத்தார், மேலும் என் அம்மாவைப் பார்க்க நோவாராவுக்கு என்னுடன் சென்றபோது, நான் வீட்டிற்குச் செல்லக்கூடாது என்று அவள் எப்போதும் என்னிடம் உறுதியாகச் சொன்னாள், ஆனால் அது நல்லது. தனியாக இருந்த அவளுடன் வளர்ந்து அவள் எனக்கு அம்மாவாக இருப்பாள். கீழ்ப்படிவதைத் தவிர என்னால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.

இதற்கிடையில், என் தந்தை சார்டினியாவிலிருந்து திரும்பி வந்து, ஒரு வாரம் தங்கியிருந்தார், என் அம்மா கர்ப்பமாகிவிட்டார், மீண்டும் வெளியேறினார். அது 1939, அடுத்த ஆண்டு அன்டோனிட்டா பிறந்தார். என் அம்மாவைப் பார்க்க அன்டோனியா என்னை நோவாராவுக்கு அழைத்துச் சென்றதும், நான் என் சகோதரியை முதல் முறையாகப் பார்த்ததும் எனக்கு இன்னும் தெளிவற்ற நினைவிருக்கிறது. நான் சிறிய ஆண்டனிட்டாவைக் கட்டிப்பிடிக்க வீட்டில் இருக்க விரும்பினேன், ஆனால் என் அத்தை, மேலும் மேலும் என் வாழ்க்கையைக் கட்டுப்படுத்தி, ஒரு சிப்பாயைப் போல கடினமாக என்னிடம் கூறினார்: - வீட்டில் டர்னெம்மு, நான் உங்களுக்கு ஒரு அழகான காரணத்தை உருவாக்குவேன் - (வீட்டிற்கு செல்வோம், நான் உன்னை ஒரு அழகான பொம்மையாக்குவேன்).

நாங்கள் குடிசைக்கு வந்ததும், அவர் என் கைகளில் சிவப்பு வண்ணம் பூசப்பட்ட, திகிலூட்டும் கண்களுடன் ஒரு அடைத்த "காசிட்டா"வை வைத்தார். நான் பயந்துவிட்டேன். என் தாத்தா மற்றும் அம்மாவிடம் நோவாராவுக்குத் திரும்ப வேண்டும்

என்று நான் எப்போதும் அழுதுகொண்டே இருந்த காலகட்டம் அது ஆனால் மாமா அன்டோனியாவை சமாதானப்படுத்த வழி இல்லை: என் ஒவ்வொரு புகாருக்கும் அவளுடைய இதயம் பயந்து, செவிடாக இருந்தது. முதல் மூன்று ஆண்டுகளில், காஸ்ட்ராஞ்சியாவில் உள்ள ஒரு வீட்டில் நாங்கள் நிறைய நேரம் செலவிட்டோம், அங்கு ஒரு ஆன்மா உயிருடன் இல்லை, சிதறிய வீடுகளில் விடுமுறைக்கு வருபவர்கள் அரிதாகவே காணப்பட்டனர்.

ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் நாங்கள் கிராமத்திற்குச் சென்றோம், நான் என் அம்மா, என் சிறிய சகோதரிகள் மற்றும் என் தாய்வழி தாத்தாவைச் சந்தித்தேன். தாத்தா மீசை வைத்த நல்ல மனிதர். அவர் எப்போதாவது மோப்பம் பிடித்த ஒரு ஸ்னஃப்பாக்கை தன்னுடன் எடுத்துச் சென்றார். குளிர்காலத்தில் அவர் என்னை தனது ஆடையின் கீழ் அழைத்துச் சென்று சில இனிப்புகளை வாங்குவதற்காக என்னை சதுக்கத்திற்கு அழைத்துச் செல்வார், மேலும் மருத்துவமனைக்கு மேலே உள்ள "சியான்காடிட்டா" உணவகத்தில் மதுவை சுவைப்பார். மாலையில் நாங்கள் காஸ்ட்ராங்கியாவுக்குத் திரும்பினோம்.

சில மாலைகளில் மாமா இசைக்குழுவுடன் ஒத்திகை பார்க்கச் சென்றார், அங்கு அவர் டிராம்போன் வாசித்தார், பின்னர் அவர் மதுக்கடையில் குடிப்பதை நிறுத்திவிட்டு கலகலப்பாக கிராமப்புறங்களுக்குத் திரும்பினார். காஸ்ட்ராஞ்சியாவிலிருந்து 500 மீட்டர் தொலைவில் அவர் "கான்செட்டினா, 'ன்டோயா..." என்று அழைக்கத் தொடங்கினார். இதற்கிடையில் வீட்டில் அதை முக்காலியில்

தண்ணீர் சூடாக்க மண் பானை தயார் செய்து வைத்திருந்தாள். சமைத்த பாதியிலேயே, மதுவை அப்புறப்படுத்த, ஒரு டம்ளர் கொதிக்கும் நீரை ஊற்றினார். ஒரு இரும்பு சட்டியில் என் அதை பாஸ்தாவை தாளிக்க தக்காளியுடன் வெங்காயத்தை தயார் செய்தார். வெங்காயம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வேகாமல் என்னை வாந்தி எடுக்க வைத்தது. "சாப்பிடு, இல்லையேல் பட்டா எடுத்து உடல்களை தருகிறேன்...".

அந்த நாட்களில் வெனிஸ் வம்சாவளியைச் சேர்ந்த ஒரு பெண் சான் பசிலியோவின் மருத்துவச்சியாக இருந்தார். குளிர்காலத்தில் ஆற்றில் வெள்ளம் ஏற்பட்டபோது, மாமா மைக்கேல் நோவாராவில் உள்ள மருந்தகத்தில் பொருட்களை வாங்குவதற்காக தனது தோளில் (சியான்கேலியா) சுமந்து சென்றார். அவர் வீட்டில் நிறுத்தி "அந்தோனியா, அவளுக்கு ஒரு சால்வை கொடுங்கள், குளிர்ச்சியாக இருக்கிறது" என்றார். பாவம் அதை, மைக்கேலின் காதலன் என்று புரிந்ததா என்று தெரியவில்லை.

நான் இப்போது ஐந்து வயதாக இருந்தேன், கிராமப்புறங்களில் தனிமைப்படுத்தப்பட்டேன், யாரிடமும் பேசாமல் நான் ஒரு காட்டு மிருகம் போல் ஆகிவிட்டேன். நான் எல்லோருக்கும் வெட்கப்பட்டேன். நாங்கள் நோவாராவுக்குச் சென்றபோது நான் மக்களுக்கு பயந்து ஒளிந்து கொண்டேன். அக்கம்பக்கத்தினர் இந்த மாற்றத்தை உணர்ந்து, என்னை மழலையர் பள்ளிக்கு அனுப்பும்படி என் மாமாக்களுக்கு அறிவுறுத்தினர். நல்லவேளையாக மாமாக்கள் நம்பினார்கள். அதனால் ஒரு நாள் காலை என் அதை என் மாமா மிஷேலை

எனக்கு ஒரு பிஸ்கட் வாங்கி வந்து என் அப்பா வழி பாட்டி கொடுத்த வெள்ளை வைக்கோல் கூடையில் வைத்தார். பிஸ்கெட்டுடன் புதிய முட்டையையும் வைத்தார். அவர் என்னுடன் கிராம அபேக்கு அருகில் உள்ள நர்சரிக்கு சென்றார். என்னை வரவேற்க கன்னியாஸ்திரி கதவைத் திறந்ததும் நான் கத்த ஆரம்பித்தேன். பயத்தில் கூடையை தரையில் வீசினேன், முட்டை உடைந்து தரை முழுவதும் அழுக்கு படிந்தது. என் அத்தை என்னை சத்தமாக அடித்து என்னை வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். அதனால் மழலையர் பள்ளியின் முதல் நாள் எனது கடைசி நாளாகவும் அமைந்தது.

எனக்கு நான்கு வயதிலிருந்தே, என் மாமா சொல்வது நடந்தது: - காள்செட்டினா, நோவாராவுக்குச் சென்று, தலைவலிக்கு எனக்கு கொஞ்சம் கார்மீரி (அமைதி) கொண்டு வாருங்கள். ஃபெரெட்டைப் போல கழுதைப்பாதையில் ஓடி, கிரேக்க மாவட்டத்தைக் கடந்து, சில சமயங்களில் தாகத்தைத் தணிக்க நீரூற்றில் நின்று, "டு சுர்சிட்டு" மருந்தகத்தை வந்தடைந்தேன். அவர், மருந்தானார், ஆச்சரியமடைந்தார், சிறிது நேரத்தில் நான் மின்னல் போல் நோவாராவுக்குச் சென்று வருகிறேன் என்று நண்பர்களிடம் கூறினார். ஐந்து வயதில் தொலைதூர உறவினர்களால் பார்சிலோனாவுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன். அங்கே முதன்முதலாகப் பார்த்தேன், மிகவும் ஆச்சரியத்துடன் கேட்டேன்... வானொலி! நாங்களும் பட்டாணி நிற துணியை வாங்க ஒரு கடைக்கு சென்றோம். விற்பனை உதவியாளர் முன்மொழிந்தார்: - தொப்பி மற்றும் வெள்ளை தாவணியையும் வாங்கவும். இறுதியில் அவர்கள் சமாதானம் அடைந்தனர் மற்றும் கடை உதவியாளர் பளபளப்பான நீலம்

மற்றும் வெளிர் நீல நிற சாடின் இரண்டு துண்டுகளை இலவசமாக கொடுத்தார். சில நாட்களில் துணிகளை தயாரித்த என் அம்மாவிடம் அடுத்த நாள் துணிகளை எடுத்துச் சென்றோம். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் நான் நோவாராவின் மார்க்யூஸ் மற்றும் பாரன்களின் மகர்களைப் போல் உணர்ந்தேன்.

1941 குளிர்காலத்தில், போரின் நடுவே, என் தந்தை, சார்டினியாவில் தனது வேலையை முடித்துவிட்டு, தனது நண்பருடன் வடக்கு நகரத்தில் தனது அதிர்ஷ்டத்தைத் தேடவும், செருப்புத் தொழிலாளியாக தனது பழைய வேலையைத் தொடரவும் முடிவு செய்தார். என் அம்மா அப்பாவுடன் சேர வேண்டும் என்ற உணர்வு காற்றில் இருந்தது, இதனால் நான் மிகவும் கலக்கமடைந்தேன், ஒரு நாள் நான் அவளுடைய படுக்கைக்கு அடியில் தவழ்ந்து, ஆடைகளை அவிழ்த்து, இரண்டு அரிசி தானியங்களையும், வருங்கால முலைக்காம்புகளையும் என் அத்நையின் காரணமாக கவனித்தேன். என்னை ஒருபோதும் கழுவவில்லை. அவர்கள் வன்முறையில் என்னிடமிருந்து பறித்தனர். நானே காயப்பட்டதால் ரத்தம் பார்த்தது ஞாபகம் இருக்கிறது. இரவும் பகலும் தேவைப்பட்ட கேன்வாஸ் சட்டையை மீண்டும் அணிந்து கொண்டேன், பின்னர் ஆடை, யாரும் கவனிக்கவில்லை.

புறப்படுவதற்கு முன், ஏழை பையன் தனியாக இருந்ததால், அம்மா தாத்தா வீட்டை விட்டு வெளியேற முயன்றார். மின் விளக்குகளை நிறுவுவது பற்றி அவர் யோசித்தார், அந்த நேரத்தில் பிரபுக்களின் தனிச்சிறப்பு. முன்பு, "u lusu"

எண்ணெயுடன் பயன்படுத்தப்பட்டது. இதைப் பார்த்து மைக்கேல் மாமா கலக்கமடைந்தார்: சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவர் எலக்ட்ரீஷியனை அழைத்து, அவரது வீட்டில் விளக்கைப் பொருத்தினார், எனவே நான் கிராமத்திற்குச் சென்றபோது செங்குத்தான மரப் படிக்கட்டுகளில் சிறிது வெளிச்சத்தை அனுபவித்தேன். நான் கழிப்பறைக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தபோது (ஒரு லேட்ரியா), அடிப்படையில் அவரது ஆய்வகத்திற்குப் பின்னால் தரை தளத்தில் இருந்த ஒரு எளிய துளை, அதன் அருகில் எப்போதும் சவப்பெட்டிகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளன, அதை என் மாமா கோரிக்கையின் போது தயாராகக் கட்டினார்.

மார்ச் 1, 1942 அன்று காலை, வெளிர் நீல சட்டையுடன் நீல நிற சட்டை அணிந்து, என் மாமா மற்றும் தாத்தா டோருடன், நான் என் அம்மா மற்றும் அவரது சிறிய சகோதரிகளுடன் பியாசா டிசான் செபாஸ்டியானோவில் உள்ள தபால் நிலையத்திற்கு சென்றேன், அதாவது ஆம், விக்லியேட்டர் ரயில் நிலையத்தில் அவர்களை அழைத்துச் செல்லும் பேருந்து. அவளுடைய 4 வயது சகோதரி ரோசா மேலே செல்ல விரும்பவில்லை, அவளுடைய மாமா, அவளை சமாதானப்படுத்த, அவளிடம் கூறினார்: - நீங்கள் மேலே செல்லவில்லை என்றால், நீங்கள் நோய்வாய்ப்படுவீர்கள் - (நான் உன்னை இரண்டு முறை துடைப்பேன்).

மூத்தவனான நான், அதையின் தாக்கத்தால், வெளியேறாமல், நோவரத்தில் இருந்தேன். என்னால் அழுகையை நிறுத்த முடியவில்லை. என் தாத்தாவின் கைகளில் ஆறுதல் தேடினேன். அவனும் தனியா இருந்தான்,

அன்றைக்கு நான் அவனுடனேயே இருந்தேன். சுமார் இருபது நாட்களுக்குப் பிறகு பயணத்தின் வெற்றியைச் சொல்லி அம்மாவிடமிருந்து முதல் கடிதம் வந்தது. அப்பா அவளுக்கு ஒரு வசதியான அடுக்குமாடி குடியிருப்பில் தண்ணீர் மற்றும் ஒரு எரிவாயு அடுப்பைக் கண்டுபிடித்தார், அது அவளுக்குப் புதியது. கதையைத் தொடர்வது, வந்த மறுநாள் அவளுக்கு நாகரீகமான ஹோர்கட் கொடுக்க ஒரு சிகையலங்கார நிபுணரை வீட்டிற்கு அழைத்தாள். கிராமத்தில் ஏறக்குறைய அனைத்துப் பெண்களும் தங்கள் நீண்ட தலைமுடியை ட்யூப்புடன் அணிந்திருந்தனர். சுருக்கமாகச் சொன்னால், என் அம்மா தனது வாழ்க்கையில் முதல் முறையாக மகிழ்ச்சியாகவும் திருப்தியாகவும் இருந்தார். கதையின் முடிவில் அவர் என்னை அவரது அத்தைக்கு பரிந்துரைத்தார். காஸ்ட்ராங்கியாவில் நான் படும் துன்பத்தை அவர் கற்பனை செய்துகூட பார்க்கவில்லை.

நாங்கள் சென்ற மறுநாள், அந்தோனியா அத்தை என்னை கிராமப்புறங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று, முதல் வகுப்பிற்குப் பதிலாக அக்டோபர் மாதம் இரண்டாம் வகுப்பில் கலந்துகொள்வதற்கு எப்படி எழுதுவது என்று கற்றுக்கொடுக்க முதல் வகுப்பு புத்தகத்தை வாங்கித் தருமாறு கணவரிடம் கூறினார். ஏழை நான்: என்னால் இனி விளையாட முடியவில்லை, ஆனால் ஏலம் மற்றும் எண்களை எழுதுவதில் எனது நேரத்தை செலவிட வேண்டியிருந்தது. அவள் கற்பித்த சான் பசிலியோவிலிருந்து திரும்பும் வழியில் ஆசிரியை காஸ்ட்ராஞ்சியா வழியாக அவ்வப்போது கடந்து சென்றார். அவள் பெயர் மரியா, அவள் அத்தைக்குத் தெரிந்த ஒரு

கேப்டனின் மகள். அவன் அவளுக்கு ஒரு குவளை தண்ணீர் கொடுத்தான். இதற்கிடையில் நான் அவளிடம் நோட்புக்கைக் காட்டினேன், அவள் எனக்கு ஒரு பாசம் கொடுத்தாள். அவள் பையில் இருந்து ஒரு சிவப்பு பென்சிலை எடுத்து "நன்றாக முடிந்தது" என்று எழுதினாள். என்ன மகிழ்ச்சி, என்ன மகிழ்ச்சி, என்னைப் பாராட்டுவது, இது எனக்கு அசாதாரணமானது. நான் ஒவ்வொரு நாளும் மிகவும் மனச்சோர்வடைந்தேன், என்னை என் தந்தைவழி மாமாக்கள் மற்றும் தாத்தா பாட்டிகளிடம் அழைத்துச் செல்லும்படி அவர்களிடம் கெஞ்சினேன், ஆனால் என் அதை அது தேவையில்லை என்று கூறினார்.

நான் எப்படி நடத்தப்பட்டேன், எப்படி உணவளித்தேன் என்று அவர்களிடம் சொல்லலாம் என்று பயந்தான். உண்மையில், வளர்ந்து வளர வேண்டிய ஒரு சிறுமிக்கு உணவு போதுமானதாக இல்லை: காலையில் அவர்கள் எனக்கு பாலாடைக்கட்டியுடன் கடினமான ரொட்டித் துண்டையும், மதியம் தக்காளி சாலட் மற்றும் இரண்டு ஆலிவ்களையும் கொடுத்தார்கள். மாலையில், அவரது கணவர் இருந்தபோது, அன்டோனியா பச்சை வெங்காயத்தின் அடிப்படையில் மேம்படுத்தப்பட்ட சாஸூடன் சிறிது பாஸ்தாவை சமைத்தார். நான் அதை சாப்பிடவில்லை என்றால், எனக்கு நிறைய அடிகள் கிடைக்கும். பல்வேறு வகைகளுக்காக, சில மாலைகளில் பாஸ்தா மற்றும் பீன்ஸ் அல்லது ஒரு வகையான மென்மையான, மென்மையான பொலெண்டாவை சமைத்தார். கிறிஸ்துமஸ், புத்தாண்டு, கார்னிவல் மற்றும் ஈஸ்டர் நாட்களில் மட்டுமே அவர்கள் ஒரு கோழி அல்லது ஒரு முயலைக் கொன்றனர். ஜனவரியில் அவர்கள் ஒரு பன்றியைக்

கொன்றனர், அதில் இருந்து காரமான சலாமி மற்றும் பன்றிக்கொழுப்பு கிடைத்தது, ஆனால் அவற்றை துளியாக உட்கொள்ள வேண்டும், இல்லையெனில் அவை ஆண்டு முழுவதும் போதுமானதாக இருக்காது. எப்போதாவது ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் என் மாமா அழுக்கு ட்ரிப்ஸை வாங்குவார், இப்போது கூட அதை நினைத்தால் எனக்கு வெறுப்பாக இருக்கிறது, அல்லது சில குடல்கள் ஒரு வோக்கோசு கிளையில் சுருண்டு, ஸ்காலப்ஸ், பின்னர் வறுத்தெடுக்கப்பட்டது. அவை அனைத்தும் மலிவான உணவுகள், ஏனென்றால், அவர்களின் கூற்றுப்படி, எங்கள் தாத்தா பாட்டிகளைப் போல நாம் வீணடிக்கக்கூடாது, அவர்கள் என்னிடம் திரும்பத் திரும்ப சொன்னார்கள்: - நீங்கள் பார்க்கிறீர்கள், அவர்கள் எப்போதும் தொத்திறைச்சி மற்றும் ஸ்டாக்ஃபிஷ் நிறைந்த பாத்திரங்களை வைத்திருப்பார்கள், அவர்கள் சாப்பிடுகிறார்கள், குடிக்கிறார்கள். நாம் அந்த மக்களிடமிருந்து விலகி இருக்க வேண்டும் - அவர்கள் சொன்னார்கள் -. என் தாய் தந்தையரை கண்டத்தில் சேர வலியுறுத்த மற்ற உறவினர்கள் என்னை சமாதானப்படுத்துவார்கள் என்று என் மாமாக்கள் பயந்தார்கள். என்னை வெறுக்கச் செய்ய அவர்கள் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தார்கள், சில சமயங்களில் அவர்களைச் சந்திக்கும் போது, அவர்களைப் பார்க்காதபடி என் கைகளை என் கண்களுக்கு மேல் வைத்தேன்.

செப்டம்பர் வந்துவிட்டது, நான் இரண்டாம் வகுப்பிற்கான நுழைவுத் தேர்வு எழுத வேண்டியிருந்தது. என் மாமாக்கள் என்னை கிராமத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர், அவர்கள்

என்னைக் கண்காணிக்க காவலாளி, இரண்டாம் வகுப்பில் நான் வைத்திருக்கும் ஆசிரியர் மற்றும் தேர்வு வாரியத்தின் ஆசிரியர் ஆகியோரிடம் ஆலோசனை நடத்தினர். எனது பதவி உயர்வை உறுதி செய்ய அவர்கள் அனைவரும் முட்டைகளை பரிசாக கொண்டு வந்தனர். அந்த நபர்களுடன் நான் ஒருபோதும் தொடர்பு கொள்ளவில்லை, வகுப்பறையில் மைவெல்லுடன் இரண்டு இருக்கைகள் கொண்ட பல மர மேசைகள் இருந்தன. என்னுடன் மற்ற பெண்களும் பரிகாரத் தேர்வில் கலந்து கொண்டனர். அவர்கள் என்னை கரும்பலகையில் கூட்டல் மற்றும் கழித்தல் பிரச்சனைகளை தீர்க்க வைத்தார்கள். இங்குவெல் மற்றும் கரும்பலகை இரண்டும் எனக்கு முற்றிலும் புதியன. பயத்தாலும், வெட்கத்தாலும் இலையைப் போல் ஆடிக் கொண்டிருந்தேன், ஆபரேஷன்களை எப்படித் தீர்ப்பது என்று தெரியவில்லை, ஏனென்றால் அன்டோனியா எனக்கு ஒன்று முதல் பத்து வரையிலான எண்களை மட்டுமே எழுத கற்றுக் கொடுத்தார். அவர்கள் என்னை ஒரு வாக்கியத்தை எழுதச் சொன்னார்கள், குறிப்பேட்டில் கொஞ்சம் யோசித்தார்கள், ஆனால் எங்கிருந்து தொடங்குவது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அந்த குழப்பங்கள் முடிந்ததும், காவலாளி என்னை வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். சோதனை எப்படி நடந்தது என்று அதை அவளிடம் கேட்டாள், அது நன்றாக நடக்கவில்லை, ஆனால் இறுதி தீர்ப்பு ஆசிரியர்களிடம் உள்ளது என்று காவலாளி பதிலளித்தார்.

ஆச்சரியம் என்னவென்றால், முடிவு நேர்மறையானது, நான் இரண்டாம் வகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டேன்: நான் பள்ளிக்குச்

செல்லத் தயாராக இருந்தேன், ஆனால் கவசத்தின் சிக்கல் எழுந்தது. மைக்கேல் மாமா முந்தைய நாள் கடைக்குச் சென்று ஒரு கருப்பு துணியை வாங்கினார். அன்டோனியா ஒரு நாளில் எனக்கான சீருடையை உருவாக்கித் தந்தார். கோப்புறையை வாங்க அதிக பணம் தேவைப்பட்டது. என் மாமாக்களிடம் பணம் இருந்தது, ஆனால் அவர்கள் சேமிப்பதில் ஆர்வமாக இருந்தனர், அதனால் அவர், கஞ்சன், தன்னால் இயன்றதைச் செய்து, ஜன்னல் கிளிப்பைக் கொண்டு என்னை ப்ளைவுட் கோப்புறையாக மாற்றினார். அவர்கள் எனக்கு ஒரு பேனா கூட வாங்கவில்லை. என் மாமா ஒரு மெல்லிய மரத் துண்டுடன் ஒரு நுனியுடன் இணைக்கப்பட்ட ஒன்றைக் கட்டினார். அவர்களால் இரண்டு நோட்டுப் புத்தகங்கள் மற்றும் பென்சிலை மாற்ற முடியவில்லை, அவற்றை வாங்க வேண்டியிருந்தது. 1942 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 1 ஆம் தேதி என் அதை என்னுடன் பள்ளிக்குச் சென்றார். நான் வகுப்பிற்கு வெளியே இருந்ததால் பள்ளிக்குத் தேவையான பிறப்புச் சான்றிதழைக் கேட்க முதலில் அவள் போடெஸ்ட்டாவுக்குச் சென்றாள். டீச்சர் கனிவானவர், என்னை அன்புடன் வரவேற்றார், ஆனால் நான் அவளைப் பற்றி பயந்தேன், ஒருவேளை அவளுடைய வலது கைக்கு பதிலாக அவளது தந்தையின் பாஸ்தா தொழிற்சாலையில் நடந்த ஒரு விபத்தின் காரணமாக அவளுக்கு ரப்பர் புரோஸ்டெசிஸ் இருந்திருக்கலாம். எனக்கு முன் வரிசையில் இருக்கை ஒதுக்கப்பட்டது. ஒரு வருடம் முன்பு என்னைப் பார்க்காத எனது புதிய தோழர்கள், நான் இருப்பதைக் கண்டு ஆர்வத்துடன், தங்களுக்குள் முணுமுணுத்தனர்: - இது ஏன் சிக்கா-சிக்காவை ஏற்படுத்துகிறது? - (யார் இந்த ஒல்லியான சிறுமி?). மிகவும்

பயந்து வெட்கப்பட்டு வாயை திறக்க முடியாமல் டீச்சர் அன்பாக கேட்ட கேள்விகளுக்கு பதில் கூட சொல்லவில்லை.

நான் ஒரு காட்டுக் குழந்தை, சிறுநீர் கழிக்க வெளியே செல்லச் சொல்லும் தைரியம் இல்லை, ஒருமுறை நானே சிறுநீர் கழித்தேன். நான் வீட்டிற்கு வந்ததும், என் அத்தை என்னை அடித்தார், ஏனென்றால் அவள் என் ஆடையை துவைக்க வேண்டும், அது எப்படியும் அடுத்த நாள் சரியான நேரத்தில் உலரவில்லை. நாட்கள் கடந்தன, ஒவ்வொரு முறையும் அதுவே நிகழ்ந்தது. நடுநடுவே இதையறிந்த ஆசிரியை, என்னைக் கழிவறைக்கு அனுப்பினார். எனது வகுப்புத் தோழர்கள் என்னைப் புறக்கணித்தனர், நான் பிளேக் நோயால் பாதிக்கப்பட்டது போல் என்னைத் தவிர்த்தனர், மேலும் என்னுடன் நட்பு கொள்ள முயற்சிக்கவில்லை.

அவர்கள் ஒருவரையொருவர் அறிந்திருந்தனர், ஏனென்றால் அவர்கள் கிராமத்தில் சந்தித்தனர், கிராமப்புறங்களில் உள்ள வீட்டிற்குச் செல்ல நான் கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரம் நடக்க வேண்டியிருந்தது, அதனால் அவர்களுடன் நட்பு கொள்ள வாய்ப்பில்லை. மாமாக்கள் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மட்டும் ஊருக்கு வந்து நண்பர்களைச் சந்தித்து மது பாட்டிலின் முன் சில மணி நேரங்களை அவர்களுடன் மகிழ்ச்சியாக கழிப்பார்கள். ஆனால் பெரும்பாலான நேரங்களில் அத்தை தனது கணவனுக்கு பணி ஆணைகளைப் பெற வீட்டிலேயே தங்கியிருந்தார். ஆறு வயதில் நான் நீண்ட மேல்நோக்கி கழுதை பாதையில் நடந்தேன். ஆசிரியருக்கு வழங்குவதற்காக இலைகளால் சூழப்பட்ட வயலட் கொத்துகளை எடுக்க பாதியிலேயே நிறுத்தினேன்.

சோர்வுடன் பள்ளிக்கு வந்தேன். மதியத்திற்குப் பிறகு, நான் கிராமப்புறங்களுக்குத் திரும்பினேன், சிக்காடாக்களின் காது கேளாத கிண்டல் மற்றும் சுட்டெரிக்கும் சூரியன், ஒரு உயிருள்ள ஆத்மாவை சந்திக்காமல்.

நான் அந்த ஓட்டலில் என்னைப் பூட்டிக் கொண்டேன், என் அத்தை என் மீது அதிகக் கண்டிப்புடன் நடந்துகொண்டதால், அந்த அமைதியற்ற சூழலில் என்னுடன் கற்பனை செய்துகொள்ள தனியாக இருந்தேன். மாமா, வேலை முடிந்ததும், எப்பொழுதும் மதுக்கடையில் நிறுத்திவிட்டு, இரவு வெகுநேரம், குடிபோதையில் வீடு திரும்புவார். சில சமயங்களில், வழக்கத்தை விட அதிக பதட்டமாக, அவர் தொலைந்து போய் வீடு திரும்பாமல் இருப்பார். நள்ளிரவில் அவரது அத்தை மற்றும் சில பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் விளக்குகளின் வெளிச்சத்துடன் ஓடை வழியாக அவரைத் தேடினர். அவர் தரையில் சரிந்து கிடப்பதைக் கண்டதும், அவரை வீட்டிற்கு செல்லும்படி சமாதானப்படுத்தினர்.

இதற்கிடையில், பள்ளியில் என்னால் எதையும் சிறப்பாக செய்ய முடியவில்லை. முதல் காலாண்டின் முடிவில், ஆசிரியர் அறிக்கை அட்டைகளை விநியோகித்தார், பின்னர் பாசிச முத்திரையுடன் மற்றும் துரதிர்ஷ்டவசமாக அனைத்து பாடங்களும் போதுமானதாக இல்லை: எனது அறிக்கை அட்டை வகுப்பில் மிகவும் ஏழ்மையானது. என் அத்தையை ஊக்கப்படுத்த மற்ற ரிப்போர்ட் கார்டுகளும் என்னுடையது போலவே இருப்பதாகவும், என் அத்தை கிட்டத்தட்ட தூண்டில் எடுத்ததாகவும் கூறினேன். அதனால் நாளுக்கு நாள் நான் தன்னந்தனியாக தைரியம் பெற்று வகுப்பில் சில வகுப்பு

தோழர்களுடன் நட்பு கொள்ள முயற்சித்தேன். நான் அவர்களை அணுக விரும்பினேன், ஆனால் அவர்கள் என்னை அவர்களின் உரையாடலில் இருந்து ஒதுக்கிவிட்டார்கள், ஒருவேளை அவர்களின் பார்வையில் நான் ஒரு ஏழை நாட்டுப் பெண்.

அத்தியாயம் மூன்று - மணல் விளையாட்டுகள்

காஸ்ட்ராஞ்சியாவில் தனிமையில் கழித்த ஆண்டுகளில், நேரம் கடக்கவில்லை, ஏனென்றால் உங்களால் செய்ய முடிந்த ஒரே விஷயம் பறவைகளின் சத்தத்தை நாள் முழுவதும் கேட்பது மற்றும் கோடையில் சிரோக்கோ கடலில் இருந்து தவறாமல் போது சிக்காடாஸின் காது கேளாத சத்தம். நீரோடையின் ஜிக்ஜாக் பாதையில் மற்றும் பள்ளத்தாக்கை தீயில் வைக்கவும். கிராமப்புற விலங்குகள் என் நண்பர்களாக இருந்தன. அதனால் என் நேரத்தை கற்பனையில் கழித்தேன். வானத்தின் பின்புலத்திலோ அல்லது மரக்கிளைகளிலோ எனக்கு தோன்றிய உருவங்களில் இருந்து தொடங்கி எனக்கான ஒரு உலகத்தை நான் உருவாக்கினேன்: பேசும் காட்டு விலங்குகள், ஹெட்சேவர் பாறையின் விளிம்பில் நான் வரிசையாக நிற்கும் மாவீரர்கள் பின்னர் என் மாயாஜால சக்திகள் நான் அவர்களை விழச் செய்தேன், பயத்தால் அவர்கள் அழிக்கப்படுவதை நான் பார்த்தேன். பின்னர் நான் பாறையை ஒரு டிராகனாக மாற்றினேன், அது திடீரென்று

மலையிலிருந்து தன்னைப் பிரித்து, உயரமாக பறந்து, கிராமப்புறங்கள் முழுவதும் பயங்கரத்தை பரப்பியது. பறக்கும் படகுகளாக மாறிய மேகங்களை மாற்றியமைத்து, அம்மாவும் சகோதரிகளும் எனக்காகக் காத்திருக்கும் தொலைதூரக் கடலைத் தாண்டிச் செல்வதை நினைத்து வானில் பயணித்தேன். நீரோடையின் நீரிலிருந்து வெளியே வந்த நண்டுகள், நீரோடையில் முன்னேறும்போது தாவரங்களை வேரோடு பிடுங்கும் மாபெரும் விலங்குகளாக உருமாறின.

சில நேரங்களில் என் அதை அன்டோனியாவின் விரும்பத்தகாத முகம் எனக்கு நினைவிற்கு வந்தது. அவள் என்னை நேசிக்கவில்லை, அவள் என்னை நேசிக்கவில்லை, நான் அவளை வெறுத்தேன்: என் அம்மா என்னை அவளுடைய சகோதரியிடம் ஒப்படைத்திருந்தாள், ஆனால் அவள் ஒரு நாள் வந்து என்னை அழைத்துச் செல்வாள் என்று அவள் எனக்கு வாக்குறுதி அளித்தாள்: அதனால்தான் நான் அடிக்கடி மரம் ஏறினேன், அவள் என் தந்தையுடன் ஒரு வெள்ளை குதிரையின் முதுகில் வருவதைப் பார்க்கும் நம்பிக்கையில் அடிவானத்தை வருடினேன். அருகிலுள்ள குக்கிராமங்களான சான் பாசிலியோ மற்றும் வல்லன்காசாவில் ஆண்கள் அனைவரும் வெளியேறிவிட்டனர். எஞ்சியிருப்பது பெண்கள், குழந்தைகள் மற்றும் சில முதியவர்கள் மட்டுமே. அவை அமைதியான கிராமங்களாக இருந்தன, அவை வாழ்க்கையைத் தொடவில்லை. நேரம் நின்று விட்டது, எல்லாம் மாறும் என்று மக்கள் நம்பினர், ஒரு நாள், போர் முடிந்ததும், சிதறிய, இறந்த மற்றும் நடுங்கும் வீடுகளின் கூட்டத்திற்குள் நாகரிகம் அதன் வெற்றிகரமான நுழைவைச் செய்யும். நான் தனியாகவும்

கைவிடப்பட்டவனாகவும் இல்லை என்பதை அறியவும், பாதுகாக்கப்படவும், இந்த அல்லது அந்த நபரின் வீடுகளில் நான் தஞ்சம் புக முடியும் என்பதை அறியவும் நண்பர்களைப் பெற விரும்புகிறேன். நான் குடும்பம் இல்லாமல் இருந்தேன், என் பெற்றோர் கடலின் எதிர்க் கரையில் வெகு தொலைவில் இருந்தார்கள், அந்த முடிவில்லா நீலத்தைத் தாண்டி, எனக்கும் அவர்களுக்கும் இடையே உயரமான மற்றும் கடக்க முடியாத மலை போல் இருந்தது என்று சொல்ல எனக்கு உரிமை இல்லை. மாறாக என்னை தவறாக நடத்திய என் அத்தையுடன் வாழ வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. நான் அதைப் பற்றி யோசித்து, அவள் தோன்றியதைப் பார்த்தபோது, அவள் அந்த முரட்டுத்தனமான மற்றும் கொடூரமான குரலால் என்னை எரிச்சலூட்டினாள். கத்தவும், கத்தவும், அவமானப்படுத்தவும், துஷ்பிரயோகம் செய்யவும் உருவாக்கப்பட்ட குரல்.

விலங்குகள் கூட அவன் குரலுக்கு பயந்தன. அவள் கணவனுடன் மட்டுமே அவள் உச்சத்தை குறைத்தாள், அவளுடைய குரலின் அளவு முற்றிலும் மாறியது, ஆடுகளின் சத்தமாக மாறியது. ஒரு சிறுமி தன்னைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்று என் அத்தை நினைத்தாள். நான் எல்லாவற்றையும் புரிந்துகொண்டது மட்டுமல்ல, மேலும், நான் அமைதியாகவோ செயலற்றதாகவோ இருக்கவில்லை. இது ஒரு நிலையான போர். முடிவில்லாத மற்றும் சோர்வுற்ற போராட்டம். ஒவ்வொரு முறையும் நான் எதிர்காலத்தைப் பற்றி நினைத்தேன்: அவள் வயதானவள், உதவியற்றவள், நான் இளமையாகவும் வலிமையாகவும் இருந்தேன், ஆனால் எல்லாவற்றையும் மீறி

நான் அவளை மோசமாக நடத்தியிருக்க மாட்டேன், அது என் இயல்பின் ஒரு பகுதியாக இல்லை.

சில சமயங்களில் நான் ஆற்றின் அருகே வருவேன், அங்கு நான் துணி துவைக்க, துவைக்க, அதாவது, அவர்கள் தாள்கள் மற்றும் போர்வைகளை துவைத்து, முதலில் எல்லாவற்றையும் சாம்பலில் ஊறவைக்கச் செல்வதைக் கண்டேன். அல்லது வெட்டுக் காலம் முடிந்த பிறகு, ஆடுகளின் கம்பளியைக் கழுவி வெயிலில் காய வைத்து, அதை வெளுத்து, படுக்கைகளின் மெத்தைகளை அடைக்கப் பயன்படுத்துவார்கள். கரையில் கற்களுக்கு நடுவே இருந்த செதில்களைச் சேகரிக்கச் சென்று அவற்றால் என் கந்தல் பொம்மையை அணிந்தேன். என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் ஓடையின் கரையில் இருந்த கற்களைத் தூக்கி நண்டுகளைத் தேடி, அவைகளின் நகங்கள் என் விரல்களைக் கிள்ளுவதைத் தவிர்க்க, அவற்றை என் தலைக்கு மேலே என் விரல்களால் சாமர்த்தியமாக இணைத்தேன். நான் அவர்களை வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றேன், மாலையில் என் அதை தீ மூட்டும்போது நான் அவற்றை வறுத்து சாப்பிட்டேன்: எனக்கு அது ஒரு சிறப்பு இரவு உணவு. சில சமயங்களில் நண்டுகளுக்குப் பதிலாக, கல்லைத் தூக்கியவுடன், சிறிய பயமுறுத்தும் தவளைகள் செங்குத்தாக குதித்து மேல்நோக்கிச் சுட்டது, என்னை பயத்தில் குதிக்க வைத்தது. அவர்கள் என் விளையாட்டுத் தோழர்கள் என்று நினைத்தேன், சில சமயங்களில் இரவு முழுவதும் இருளில் அவர்களைத் தனியே விட்டுவிட்டுப் போய்விட வேண்டும் என்று வருந்தினேன். மாலையில் வீடு திரும்ப வேண்டியிருந்தபோது, பள்ளத்தாக்கில் உருவான எதிரொலியைப் பயன்படுத்தி, மாமா

மைக்கேலை உரக்கக் கூப்பிட்டேன். சில சமயங்களில் கோடையில், பள்ளத்தாக்குக்கு மேலே ஒரு வீட்டில் ஸ்கார்டினோ குடும்பம் வசிக்கும் போது, நான் அவர்களைப் பார்க்கச் செல்வேன். சகோதரர்களில் இளையவரான மிம்மாவுடன் விளையாடினேன்.

முட்டாள்தனமாக பொம்மைகளுக்கு நாற்காலிகள் மற்றும் மேசைகள் கட்டுவது வழக்கம். கம்பெனியில் சில மணி நேரம் செலவழித்தது எவ்வளவு நன்றாக இருந்தது. காலையில் அவர்கள் பால் எடுக்க ஆற்றின் மறுகரைக்குச் சென்றபோது என்னை அழைத்தார்கள். அவர்கள் வாளியை நிரப்ப, "கான்செட்டினா" அவர் பால் கறப்பதைப் பார்த்து திருப்தி அடைந்தார். மாடுகளின் உரிமையாளர் Micca a Cappella என்மீது இரக்கப்பட்டு அரைக் கண்ணாடியைக் கொடுத்தார். என் அத்தை வீட்டில் நாங்கள் வருடத்திற்கு இரண்டு முறை பால் பார்த்தோம்: அவள் பிஸ்கட் செய்யும் போது மற்றும் ஈஸ்டர் போது அவள் வண்ண மோதிர முட்டையுடன் புறாக்களை தயார் செய்யும் போது. பால் கொதித்ததும், அதன் ஒவ்வொரு கடைசிப் பகுதியையும் நான் கறந்தேன். நாட்டு வீட்டின் அறையில் மாமாவின் படுக்கை இருந்தது, அதை படுக்கை என்று சொல்லலாம், இரண்டு இரும்பு ட்ரெஸ்டில் வைக்கோல் மெத்தையுடன் பலகைகள் வைக்கப்பட்டன, ஏனெனில் அவர்கள் குதிரை முடியை நோவாராவில் விட்டுவிட்டார்கள். நான் ஒரு வைக்கோல் மெத்தையில் தூங்க வேண்டியிருந்தது, அதன் மேல் ஒரு பழைய இராணுவ போர்வை மட்டுமே, க்ரீஸ் மற்றும் வறுத்துவிட்டது. பேண்டி இல்லாம பகலில் கூட போட்டிருந்த கேன்வாஸ் சட்டையுடன் படுக்கப் போனேன்.

ஒவ்வொரு இரவும் நான் படும் குளிரை விவரிக்க முடியாது. மழை பெய்யும்போது, கூரையிலிருந்து ஊடுருவிய தண்ணீரை சேகரிக்க கொள்கலன்கள் வைக்க வேண்டியிருந்தது. நான் இரவில் சிறுநீர் கழிக்க வேண்டும் என்றால், நான் வீட்டை விட்டு வெளியேறி படிக்கு அருகில் செய்ய வேண்டும். நான் ஏன் கனவு காண்கிறேன், அதை வைக்கோல் மெத்தையில் செய்து கொண்டிருந்தேன் என்று நான் உணரவில்லை என்றால், காலையில் நானும் நிறைய அடிப்பேன். அன்டோனியாவும் பகலில் பயன்படுத்திய அதே சட்டையை அணிந்து தூங்கச் சென்றார், அதே நேரத்தில் மாமா மைக்கேல் தனது அம்மாவைப் போலவே சுருண்டுவிட்டார்.

வழக்கமான சடங்கின் படி தூக்க விழா நடந்தது: முதலில் நான் படுக்கைக்குச் சென்றேன், பின்னர் அது அத்நையின் முறை, பின்னர் மாமா தனது கால்சட்டை மற்றும் கோடிட்ட கேன்வாஸ் உள்ளாடைகளை கழற்றினார். பகலில் அவன் அணிந்திருந்த தளர்வான சட்டையுடன் படுக்கையை நோக்கிச் சென்று சுவரில் மேசையில் வைக்கப்பட்டிருந்த எண்ணெய் விளக்கை அணைத்தான். குறும்புக்காரனாக இருந்த நான், எப்படியும் பார்க்காதது போல் பாசாங்கு செய்து எட்டிப்பார்த்தேன்: அவர் சூடரை அணைக்க குனிந்தபோது, டிங்-டான் தொங்கும் ஒரு சீன நிழல் போல, சுவரில் அவரது நிழல் படர்ந்திருப்பதைக் கண்டேன். - ஓ, எவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறது! - அவர் கூறினார், ஏனென்றால் அவர் குடித்த மது அனைத்தும் அவரை மிகவும் சூடாக்கியது. அவர்களின் படுக்கைக்கு அருகில் இரண்டு தொப்பிகள் இருந்தன, அதாவது இரண்டு பெரிய கரும்பு கூடைகள் அங்கு உலர்ந்த அத்திப்பழங்களை

வைத்திருந்தார்கள். அவர்கள் அவற்றை அழுக்கு மற்றும் க்ரீஸ் கந்தல்களால் மூடினார்கள், அதன் பின்னே மாமாவின் சுத்தமான உள்ளாடைகள் இருந்தன. என் படுக்கைக்கு அருகில் ஒரு பெட்டியில் அவர்கள் ரொட்டி மற்றும் ஒரு தாவணியை வைத்திருந்தார்கள், நான் குளிர்காலத்தில் பள்ளிக்குச் செல்லும்போது அவர்கள் என் தலையில் சுற்றினார்கள், என் உள்ளாடைகள் மற்றும் என் அத்தையின். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் நாங்கள் நோவாராவில் மாஸ்க்கு சென்றபோது மட்டுமே நான் அவற்றைப் பயன்படுத்தினேன். என் மாமாக்கள் கிராமப்புறங்களில் அவற்றை அணியக்கூடாது, ஏனென்றால் நாங்கள் அவற்றை உபயோகமில்லாமல் அணிவோம்.

ஜனவரியில் அவர்கள் பன்றியைக் கொன்றனர். அவர்கள் சில sausages தயார் மற்றும் பன்றிக்கொழுப்பு உப்பு. கொதித்த பாதங்கள் பன்றிக்கொழுப்பில் மூழ்கிய ஒரு டெரகோட்டா பாணையில் பாதுகாக்கப்பட்டன. அவை வழக்கமாக மே மாதத்தில் புதிய அகன்ற பீன்ஸூடன் உண்ணப்படுகின்றன, ஏனெனில் பாரம்பரியமாக அவை முன்பு சாப்பிட முடியாது. ஒருமுறை, ஏப்ரல் மாதம், எனக்கு மிகவும் பசியாக இருந்ததால், ரொட்டியுடன் என்ன சாப்பிடுவது என்று எனக்குத் தெரியாததால், என் அத்தையிடம் அதைப் பற்றி கேட்டேன். எனக்கு பைத்தியம் பிடித்து விட்டது என்று அதை கத்த ஆரம்பித்தாள். ஒரு நாள் நான் பள்ளியிலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோது, கழுதை பாதையில் ஆஃபீலியாவை அவளுடைய சகோதரியுடன் சந்தித்தேன். அவர்கள் தாயை இழந்து பிரான்சில் இருந்து தந்தையுடன் திரும்பினர்.

அவர்கள் என்னை விட வெளிர் நிறமாக இருந்தார்கள், நான் அவர்கள் மீது பரிதாபப்பட்டு அவர்களிடம் சொன்னேன்: நான் வசிக்கும் இடத்திற்கு வாருங்கள், இந்த நேரத்தில் என் அதைக்கு தண்ணீர் வருகிறது, அடுப்பில் உணவுடன் ஒரு பாத்திரம் உள்ளது, அதை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள், உங்களுக்கு உணவளிக்கவும் ஆனால் வேண்டாம். பிறகு யாரிடமும் எதுவும் சொல்ல வேண்டாம்.- அவர்கள் எனக்கு நன்றி கூறினார்கள், பசியால் உந்தப்பட்டு, தயக்கமின்றி என் ஆலோசனையைப் பின்பற்றினார்கள். மே மாதத்தில், மாமாக்கள் அகத்திக்கீரையை சமைத்தபோது, அவர்கள் பன்றியின் கால்களைப் பிடிக்கச் சென்றனர், அதற்கு பதிலாக பன்றிக்கொழுப்பு கொண்ட பானையை மட்டுமே கண்டார்கள்: இயற்கையாகவே நான்தான் என்று நினைத்து, பல நாட்கள் என்னைப் பணம் கொடுக்கச் சொன்னார்கள். அந்த நேரத்தில் நான் மிகவும் பெருமையாக உணர்ந்தேன், ஏனென்றால் முதன்முறையாக அவர்களின் பேராசைக்கு எதிராக ஒரு பெரிய போரில் வெற்றி பெற்ற மகிழ்ச்சியான உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது. சுகாதாரமின்மையால், வீடு முழுவதும் சுள்ளிகள் தொல்லையின்றி ஆட்சி செய்தன. அவர்கள் இரவில் என் கழுத்தில் குத்தினார்கள், பிளைகள் என் இரத்தத்தை உறிஞ்சுவதைத் தடுக்க என் அதை தினமும் மாலையில் எனக்கு ஆலிவ் எண்ணெயைத் தடவினார். காலையில் என் கழுத்து வர்ணம் பூசப்பட்டது போல் இருந்தது. என் அதைையைப் போலவே, எனக்கும் பேன் இருந்தது, என் தலையை கழுவும் பழக்கம் இல்லை. மறுபுறம், என் அதை என் தலைமுடியை சுருட்டி, தண்ணீரையும் சர்க்கரையையும் கிரீஸ் செய்து ஸ்டைலாக வைத்திருப்பார்.

மறுபுறம், என் வகுப்பு தோழர்கள் எப்போதும் சுத்தமாக இருந்தார்கள். அவர்களில் ஏழைகள் கூட என்னைப் போல் அழுக்காக இருக்கவில்லை. ஆசிரியரும் என்னை எல்லாரிடமிருந்தும் கடைசி மேசைக்கு தள்ளி ஓரம் கட்டும் பணியில் பங்களித்தார். என் உடல் விவரிக்க முடியாதபடி அழுக்காக இருந்தது. ஊரில் மிக முக்கியமான ஃபெராகோஸ்டோ திருவிழாவின் போது அவர்கள் என்னை வருடத்திற்கு ஒரு முறை ஆற்றில் கழுவினர். ஒருமுறை நான் என் அம்மாவைப் பற்றி யோசித்துக்கொண்டிருந்தபோது, எனக்கு ஏழு வயது, நான் பிரேசியரின் கொதிக்கும் சாம்பலில் விழுந்தேன். நான் என் வலது கையை எரித்தேன், என் அதை என்னை மருத்துவரிடம் அழைத்துச் செல்லவில்லை, ஆனால் தினமும் மூலிகைகள் மூலம் எனக்கு சிகிச்சை அளித்தேன். என்னிடம் இரண்டு புறா முட்டைகளைப் போன்ற இரண்டு குமிழ்கள் இருந்தன, நான் வலியால் கத்தினேன், ஆனால் அவள் நகரவே இல்லை. நான் எலிகளால் கடிக்கப்படுவது போல் இருந்தேன்.

இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு நான் அதிசயமாக குணமடைந்தேன், அதற்கான அறிகுறிகள் இன்னும் என்னிடம் உள்ளன. பள்ளியின் போது, ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை நான் பால்கனியில் இருந்தபோது, கீழே வந்து கொண்டிருந்த ஒரு சிறுமி என்னிடம், மிஸ் வின்சென்சினாவின் கேட்டகிசம் பாடத்திற்கு அவளுடன் செல்ல வேண்டுமா என்று கேட்டாள். முக்கிய விடுமுறை நாட்களில் மட்டும் அதை என்னை மாஸ்க்கு அழைத்துச் சென்றதால் என்னவென்று தெரியவில்லை, சர்ச்சுக்குப் போவதன் அர்த்தம் என்னவென்று

புரியவில்லை. ஒரு பாதிரியார், ஃபாதர் பியூமி, எங்கள் வீட்டிற்கு எதிரே குடியிருந்தார், ஆனால் நான் அவரை மிகவும் சில முறை சந்தித்தேன், தயக்கத்துடன் அவரைப் பார்த்தேன். "அவனிடம் பேசினால், அந்தப் பாதிரியார் உன் நாக்கை அறுத்துவிடுவான்" என்று என் அதை என்னிடம் திரும்பத் திரும்பச் சொன்னாள். இருப்பினும், நான் கேட்டிசம் பாடம் எடுக்க எதிர்பாராதவிதமாக அனுமதி கேட்டு பெற்றேன். அந்தச் சூழலில் நான் உடனடியாக நிம்மதியாக உணர்ந்தேன். அந்த இளம் பெண் ஒரு சிறு புத்தகத்தையும் செய்தித்தாளையும் கொடுத்தாள். இயேசுவைப் பற்றிக் கேட்டதில் எனக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. ஒரு நாள் அவர் என்னிடம் சொன்னார், என்னுடைய முதல் கூட்டுறவுக்கு என்னை தயார்படுத்துவதாக. நான் வீட்டில் இதைப் பற்றி பேசினேன், நான் இன்னும் இளமையாக இருக்கிறேன் என்று சொன்னார்கள். குழுவில் உள்ள எல்லாப் பெண்களும் இதைச் செய்திருப்பார்கள் என்று நான் பொய் சொன்னேன். உண்மையில் அவை ஏற்கனவே உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருந்தன, இருப்பினும் அந்த இளம் பெண்ணும் நானும் உடன்பாட்டில் இருந்து சான் நிக்கோலா பாதிரியாருடன் தேதியை அமைத்தோம்: கார்பஸ் கிறிஸ்டியின் நாள்.

வெள்ளை ஆடை பிரச்சனை எழுந்தது, ஆனால் கன்னியாஸ்திரிகள் அதை வாடகைக்கு விடுவதாக அதைக்கு ஒருவர் தெரிவித்தார். நீண்டகாலமாக எதிர்பார்க்கப்பட்ட நாள் வந்தது: காலையில் அவர் என்னுடன் தேவாலய உண்ணாவிரதத்திற்கு சென்றார். கேட்சிசம் பெண்ணைத் தொடர்பு கொள்ள அவள் ஒருபோதும் முன்முயற்சி

எடுக்காததால் மற்ற பெண்கள் அங்கே இருப்பதாக அவள் நினைத்தாள். நான் தனியாக இருப்பதை உணர்ந்து, அவள் என்னை அவமதித்தாள்: "பொய்யர், முரட்டுத்தனம்." எனது ஆசிரியரும் அன்று காலையில் மற்றவர்களுடன் வெகுஜனமாக இருந்தார். அங்கிருந்த சில பெண்கள் அவளை சமாதானம் செய்தனர். பாதிரியார் வந்து என்னைக் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்று வாக்குமூலத்திற்காக கிருத்திகைக்கு அழைத்துச் சென்றார். நான் இதுவரை கேட்டிராத அழகான வார்த்தைகளை என்னிடம் சொன்னார். நான் சொர்க்கத்திற்கு பறப்பதைப் போல உணர்ந்தேன், நான் எனக்குள் சொன்னேன்: "பூசாரிகள் நாக்கை வெட்டுவது உண்மையல்ல, மாறாக ஒரு சிறுமியின் துன்பத்தை எவ்வாறு புரிந்துகொள்வது என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்." என்னால் முடிந்தால் மகிழ்ச்சியுடன் அவனைக் கட்டிப்பிடித்து முத்தமிட்டிருப்பேன்.

ஐந்து மேரிகள் வாழ்க என்று என்னைத் தவம் செய்துவிட்டு நான் என் இருக்கைக்குத் திரும்பினேன். பூசாரியிடம் இவ்வளவு நேரம் அங்கேயே இருக்க என்ன சொன்னேன் என்று அதை உடனடியாக என்னிடம் கேட்டார், நான் சொன்னேன்: - வாக்குமூலம் ரகசியமானது என்று இளம் பெண் எனக்கு கற்றுக் கொடுத்தார் -. - ஆம், ஆனால் நீங்கள் முதல் முறையாக என்னிடம் சொல்ல வேண்டும் - ஹார்பி வலியுறுத்தினார். வழி இல்லை. அங்கு பெருந்திரள், ஒற்றுமை இருந்தது மற்றும் வெளியே செல்லும் வழியில் அவர்கள் என்னை கட்டாயப்படுத்தி என் மாமாவின் கையை முத்தமிட்டு, "தயவுசெய்து என்னை ஆசீர்வதியுங்கள்" என்று கூறினார்கள். நான் என் தாத்தாவுடன் தொடங்கினேன், எப்போதும் ஒரே

சொற்றொடர், பின்னர் நான் எல்லா உறவினர்களையும் சுற்றி வந்தேன். கீதானா அதை எனக்கு ஒரு சிறு புத்தகத்தை கொடுத்தார். நான் பசியாக இருந்தேன், ஆனால் யாரும் எனக்கு உணவு வழங்கவில்லை. வழக்கமாக, விழா முடிந்ததும், பிஸ்கெட்டுடன் கிரானைட்டா எடுக்க மதுக்கடைக்குச் செல்வது வழக்கம், ஆனால் அவர்கள் சேமிக்கும் வெறியில் மூழ்கினர்: மதியம் நாங்கள் ஒரு தட்டில் பாஸ்தா சாப்பிட்டோம், மதியம் நாங்கள் புகைப்படக்காரரிடம் சென்றோம். உறவினர்கள் அம்மாவின் புகைப்படத்தை அனுப்ப பரிந்துரைத்தனர்.

இரண்டாம் வகுப்பு முடித்து மிகக் குறைந்த மதிப்பெண்களுடன் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தேன். அந்த ஆண்டு கோடை முழுவதும் கிராமப்புறங்களில் இருக்க வேண்டியிருந்தது. நான் ஆட்சேபித்தேன்: - குறைந்த பட்சம் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் நான் மாஸ்ஸுக்குச் சென்று தனியாக இருக்கும் என் தாத்தாவைப் பார்க்க வேண்டும் -. ஆஸ்துமா நோயால் பாதிக்கப்பட்ட அவர் மிகவும் நல்ல

மனிதர். அக்கம்பக்கத்தினர், உறவினர்கள், மாமனார் ஆகியோரிடம் எப்போதும் கோபமாக இருக்கும் கணவரால் நிபந்தனைக்குட்பட்டதால், மகள் அவரைப் புறக்கணித்தாள்.

நான் துவைக்க துணியை எடுத்து, மிஷில்லோவிடம் இருந்து ரகசியமாக அதைக்கு எடுத்துச் சென்றேன், இல்லையெனில் சிக்கல் இருக்கும். அவர் தனது தந்தையின் மீது அன்பைக் கூட உணரவில்லை: ஒரு நாள் அவரது ஒன்றுவிட்ட சகோதரிகளில் ஒருவர் அவர் இறந்துவிட்டதாகக் கூற காஸ்ட்ராஞ்சியாவுக்கு வந்தார். "நீ போகவில்லை என்றால், நான் உன்னை கழுதையில் உதைப்பேன்," என்று அவன் அவளிடம் சொன்னான்.

கிராமத்தில் ஒரு விருந்து நடந்தபோது, இசைக் குழுவின் உறுப்பினர்களுக்கு "பெஸ்ஸோ டூரோ" என்ற ஐஸ்கிரீம் வழங்கப்பட்டது, இது அதன் குறிப்பிட்ட நிலைத்தன்மையின் காரணமாக அழைக்கப்படுகிறது. மைக்கேல் மாமா, அவருக்குப் பிடிக்கவில்லையா அல்லது அசாதாரணமான தாராள மனப்பான்மையால் தூண்டப்பட்டதா என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை, நான் கடந்து செல்வதைப் பார்த்து அவர் என்னை அழைத்தார்: "கான்செட்டினா, வந்து ஐஸ்கிரீம் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்". அதனால் அந்த அரிய சந்தர்ப்பங்களில் நல்லதை அனுபவிக்கும் வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தினேன்.

சில காலத்திற்கு முன்பு பேசெனோவைச் சேர்ந்த டாக்டர் கோசென்டினோ என் நினைவில் தொலைந்து போன ஒரு விவரத்தை எனக்கு நினைவூட்டினார். நகரின் தெருக்களில் இசைக்குழு இசைக்க, குழந்தைகள் அணிவகுப்பில் சேர

முயன்றனர். ஆனால் அவர்களின் இருப்பை நியாயப்படுத்த ஒரு உறுப்பினரை "தெரிந்து" கொள்ள வேண்டியது அவசியம். அதை நிரூபிக்க, அவர் ஜாக்கெட் பாக்கெட்டில் கையை வைத்திருந்தார். இந்த வழியில் நான் என் மாமா மைக்கேலைப் பின்தொடர்ந்தேன், அதே நேரத்தில் தொடக்கப் பள்ளி ஆசிரியரின் மகனும் தந்தையற்றவருமான கியானி கோசென்டினோ கும்பல் தலைவரின் பாக்கெட்டில் கையை வைத்திருந்தார்.

போரின் நடுவே சில குண்டுகள் நோவாராவில் விழ ஆரம்பித்தன. எல்லோரும் ஓடிப்போய் சில தெரிந்தவர்கள் எங்களிடம் காஸ்ட்ராங்கியாவில் தஞ்சம் புகுந்தனர். என்னைப் பொறுத்தவரை இது ஒரு விருந்து, ஏனென்றால் நான் நிறுவனத்தில் இருக்க முடியும். எப்பொழுதாவது ஸ்ராப்னலின் விசில் சத்தம் கேட்கும். ஆர்லாண்டோ பேஸ்ட்ரி கடையின் உரிமையாளரின் மகன் வெடிகுண்டு மூலம் கிழிந்தார் என்ற சோகமான செய்தியும் வந்தது. டோமோடோசோலாவில் உள்ள தாய், நான்காவது முறையாக கர்ப்பமாக இருந்தார், ரோசா மற்றும் அன்டோனிட்டாவுடன் தனியாக இருந்தார். என் அப்பா சிசிலிக்கு பெர்சக்லியர் ஆக மீண்டும் அழைக்கப்பட்டார். வெளியேறிய சில மாதங்களுக்குப் பிறகு, அவரது தாயார் எம்மா என்ற சிறுமியைப் பெற்றெடுத்தார் என்பதையும், நான்கு குழந்தைகளுடன் அவருக்கு விலக்கு அளிக்கப்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டதால் அவர் வீடு திரும்புவதற்கான வாய்ப்பு இருப்பதாகவும் அவர் அறிந்தார்.

துரதிர்ஷ்டவசமாக, அவர் டொமோடோசோலாவுக்கு வந்தபோது ஒரு கசப்பான ஆச்சரியத்தைக் கண்டார்: எம்மா 12 நாட்களுக்குப் பிறகு வாழ்வதை நிறுத்திவிட்டார். இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு அவர் முன்னால் திரும்ப வேண்டியிருந்தது. சில மாதங்களுக்குப் பிறகு - செப்டம்பர் 8 க்குப் பிறகு நிச்சயமற்ற மற்றும் உறுதியற்ற காலகட்டம் - அவர் இராணுவ சேவையிலிருந்து தப்பித்து நோவாராவுக்குத் திரும்பினார், போர் முடிவடையும் வரை காத்திருந்தார். அவர் ஒரு சிறிய செருப்பு தைக்கும் கடையைத் திறந்தார். தினமும் அவரைப் பார்க்கச் சென்றேன். கூச்ச சுபாவமுள்ள ஆனால் என் வயதுக்கு புத்திசாலி, அப்பா ஒரு திருமணமான பெண்ணுடன் ஆனால் ஒரு இராணுவ கணவருடன் தூங்கப் போகிறார் என்ற உள்ளுணர்வு எனக்கு இருந்தது. ஒரு நாள் நான் பியாஸ்ஸா பெர்டோலாமியில் உள்ள மலைத் தெருவில் பாக்ஸ் ஆபிஸில் நுழைந்தேன். பக்கத்து கடையில் இருந்தவர் அப்பாவிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். என் அம்மாவை ஏமாற்றும் அப்பாவின் கண்களைப் பிடுங்க நான் என் ஆள்காட்டி மற்றும் நடுவிரல்களால் குத்தினேன். பக்கத்து வீட்டுக்காரர் என்னைத் தடுத்து நிறுத்தினார், அப்போது என் அப்பா புன்னகையுடன் “உங்கள் சொந்த விஷயத்தை கவனியுங்கள்” என்றார். 44ல் கருமையான முடியுடன், அவனைப் போன்ற சுருட்டை முடியுடன் ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது.

படியாவெச்சியாவில் அவரது தந்தைவழி தாத்தா வயிற்று புற்றுநோயால் பாதிக்கப்பட்டார். அவரைப் போய்ப் பார்க்க அத்தையிடம் அனுமதி பெற்றேன். நான் அடிக்கடி காஸ்ட்ராங்கியாவிலிருந்து இறங்கி ஆற்றின் குறுக்கே

நடந்தேன். நான் அவரை படுக்கையில், அமைதியாக நினைவில் வைத்திருக்கிறேன். பாட்டி இன்னும் கடையில் பிஸியாக இருந்தார், அதற்காக சிறிது நேரம் ஒதுக்க முடியும். அவள் ஈக்களை விரட்ட அவன் கையில் ஒரு ஆலிவ் கிளையை வைத்தாள், ஆனால் அவன் மோசமாகிவிட்டான், அதற்கு வலிமை இல்லை, நான் அவற்றை அவனிடமிருந்து விரட்டினேன். நவம்பர் 2, 1944 இல், அவர் தனது 66 வயதில் சொர்க்கத்திற்கு பறந்தார். அப்பா இன்னும் சிசிலியில்தான் இருந்தார். அவரது மாமாக்களும் இறுதிச் சடங்கில் கலந்து கொண்டனர்.

அவ்வப்போது அம்மாவிடமிருந்து கடிதங்கள் வந்தன. 45 இல், அப்பா டோமோடோசோலாவுக்குத் திரும்பினார், 46 இல் என் சகோதரர் கியூசெப் பிறந்தார்.

அத்தியாயம் நான்கு - எண்ணெய், சிலந்தி வலைகள் மற்றும் தீய கண்

உலகம் முழுவதும் போர் மூண்டது, தகவல் தொடர்பு கடினமாக இருந்தது, நாங்கள் இனி அம்மாவிடம் கேட்கவில்லை. அதிர்ஷ்டவசமாக, என் தந்தை சிசிலிக்கு பெர்சக்லீரி கார்ப்ஸில் திரும்ப அழைக்கப்பட்டார், அவருக்கு சில நாட்கள் சுதந்திரம் கிடைத்தபோது அவர் என்னைச் சந்திக்க வந்தார். போர் காரணமாக கிராமப்புறங்களில் ஏராளமான மக்கள் இருந்தனர். இடம்பெயர்ந்த மக்கள் வழக்கமாக பதினைந்து நாட்கள் தங்கியிருந்தனர், ஆனால் பின்னர் நகரம் குண்டுவெடிப்பு அபாயத்தில் இருந்தது, அவர்கள் ஆண்டு முழுவதும் கிராமப்புறங்களில் தங்க விரும்பினர்.

இடையிடையே அந்த மக்களிடம் தஞ்சம் புகுந்தேன். நான்கு குழந்தைகளுடன் ஒரு குடும்பம் இருந்தது, அவர்களுக்கு உணவின்றி இருந்தாலும் எப்போதும் நல்ல மனநிலையுடன் இருந்தது. எத்தனையோ காய்ந்த அத்திப்பழங்களை வைத்து யாருக்கும் கொடுக்காத மாமாக்களின் பேராசையைப் பார்த்தேன்: ஒரு நல்ல கைப்பிடியை எடுத்து ரகசியமாக

அவர்களிடம் கொண்டு வந்தேன். அவர்களுக்காக காலை உணவாகக் கொடுத்த பீன்ஸ் சிலவற்றைச் சேமித்து வைத்தேன். கடினமான ரொட்டி கூட: பள்ளிக்குச் செல்வதற்கு முன்பு என் அத்தை என் பாக்கெட்டில் வைத்த ஒரு துண்டு, நான் அந்தக் குழந்தைகளுடன் பகிர்ந்து கொண்டேன், அதற்குப் பதிலாக அவர்கள் எனக்கு எழுத சில காகிதங்களைக் கொடுத்தார்கள், அவர்கள் என்னை ஊஞ்சலில் விளையாட வைத்தார்கள், அவர்களில் ஒருவர் பொம்மைகள், நாற்காலிகள் மற்றும் அவள் எனக்கும் அவளுடைய சிறிய சகோதரிக்கும் கொடுத்த பொம்மைகளுக்கான படுக்கைகள், அவளுடைய மூத்த சகோதரி எங்களுக்காக கந்தல் பொம்மைகளை உருவாக்கினாள்.

சில சமயங்களில் நான் ஆற்றில் இறங்கினேன், அங்கு சுற்றுவட்டாரப் பெண்கள் தங்கள் துணிகளை சாம்பலால் துவைக்கச் சென்றார்கள், இரண்டு பெரிய கற்களைக் கொண்ட ஒரு பாத்திரத்தில் தண்ணீரைச் சூடாக்க எரியும் நெருப்பை நான் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.. என் அத்தை இந்த அறுவை சிகிச்சைகளை நான் பார்த்ததில்லை. அவர் ஒருபோதும் துவைக்கவில்லை அல்லது யாரும் இல்லாதபோது ஆற்றுக்குச் சென்றார், அதனால் அவரது க்ரீஸ் மற்றும் மிகவும் அழுக்கு ஆடைகளை வெளிப்படுத்தக்கூடாது.

மற்ற சமயங்களில் வீட்டில் நெய்யப்பபட்ட துணியை கற்களில் விரிக்கும் பெண்களை இரண்டு மூன்று நாட்கள் கவனித்தேன். அவர்கள் அதை நனைத்து, கொளுத்தும் வெயிலில் வெள்ளையாக மாறும் வரை உலர்த்தினார்கள். என் அத்தை எப்போதும் என்னை வீட்டிற்கு அழைத்தாலும் நான் கேட்காதது

போல் நடித்தேன். போரின் போது, அவரது மருமகளும் ஒரு சிறுமியுடன் டுரினில் இருந்து திரும்பியிருந்தார். அவளுடைய வளர்ப்பு மகனான சால்வடோரின் மரியாதைக்காக, அவள் ஒரு ராணியைப் போல நடத்தப்பட்டாள். அந்தக் காலக்கட்டத்தில் அவர்கள் கிராமத்தில் தங்கியிருந்தார்கள், அந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்காக அதை வாசனை சோப்பு, கைத்தறி துண்டுகள், டிஷ் ட்ரையர், மேஜை துணி மற்றும் நாப்கின்களை வெளியே எடுத்தார். மாறாக, நான் ஒரு வேலைக்காரனைப் போல நடத்தப்பட்டேன், ஒரு விருந்தாளியை அனுப்புவது அவமானமாக இருந்ததால், வேலைகளுக்கு ஓடவும், நீருற்றில் இருந்து தண்ணீர் எடுக்கவும் அனுப்பப்பட்டேன்.

கிறிஸ்மஸ் வந்தது, வடக்கு வழக்கப்படி, காலையில் மணமகளுக்கு குழந்தை இயேசு தனது மகளுக்கு ஒரு அழகான பரிசு வழங்கப்பட்டது: ஒரு பொம்மைக்கு ஒரு அழகான பானைகள் மற்றும் தட்டுகள். நான் அவளுக்காக மகிழ்ச்சியாக இருந்தேன், ஆனால் அதே நேரத்தில் எனக்கு அந்த விஷயங்கள் நடக்கவில்லை என கோபத்தில் வெடித்தது. நான் மேலும் வலுவூற்றி கொண்டிருந்தேன். திராட்சைப் பழங்கள் இருந்தன, ஆனால் அவற்றை உண்பது ஐயோ: திராட்சைத்திற்காக அவை அழுத்தப்பட வேண்டியிருந்தது. அண்டை வீட்டாரிடம் இருந்து திருடப்பட்டதை மட்டுமே நீங்கள் சாப்பிட முடியும். கொட்டைகள் சேகரிக்கப்பட்டன, ஆனால் அவற்றை விற்க. காடுகளில் இருக்கும் அணில்களைப் போல ரகசியமாகச் சாப்பிட்டேன். என் மாமாக்கள் கிறிஸ்மஸ் மற்றும் ஈஸ்டருக்கு பிஸ்கட் செய்ய மட்டுமே பால் வாங்கினர், நான் கொதிக்கும் போது ஒரு டீஸ்பூன் கொண்டு அதை கறந்தேன்.

என் அத்தை எனக்கு வறுத்த முட்டைகளை அரிதாகவே தயார் செய்தார். அவள் எனக்காக வறுத்தெடுப்பாள் என்று நான் அடிக்கடி நம்பினேன்: - சிறிது கிடைத்தவுடன் அதை வைத்து விடுவோம் மற்றும் முட்டை இடும் போது (மெஸ்ஸினாவைச் சேர்ந்த ஒரு இளைஞன், அவர் கிராமப்புறங்களில் முட்டைகளை சேகரித்து அவற்றை புதியதாக அனுப்பினார்) நாங்கள் அவற்றை விற்று பணம் பெறலாம் -. அவர் இரண்டு மாதங்களுக்கு முட்டைகளை சேகரித்து பின்னர் அவற்றை விற்றார்.

முட்டைகளை வாங்கிய மெஸ்ஸினா மக்கள் தங்கள் கைகளில் ஒரு குஞ்சு இருந்திருக்கலாம். அத்திப்பழங்களை பருக வேண்டும், சிலவற்றை மட்டுமே உண்ண முடியும், மற்றவை குளிர்காலத்திற்காக விற்க அல்லது பாதுகாக்க வெயிலில் உலர விடப்பட்டன. அக்டோபர் மாதத்தில், மாலையில் அழகான கஷ்கொட்டைகள் செய்யப்பட்டன. உரிக்கப்படுபவை மீதி இருந்தால், மாமா சிறிய அறையில் உள்ள மேஜையில் (தட்டில் அல்ல, விளக்கில் இருந்து வடியும் எண்ணெய் தடவிய பாயில்) காலையில் எழுந்தவுடன், நான்கு பேர் வேலைக்குச் செல்ல, அவர் என்னை எழுப்பி, கஷ்கொட்டைகளை என்னிடம் கொடுத்து, "உனக்கு காலை உணவு உண்டு" என்று கூறுவார். நான் அவற்றைக் கடைப்பிடித்து பசியால் சாப்பிட்டேன், ஆனால் அவை எண்ணெயைப் போல சுவைத்தன, தவிர்க்க முடியாமல் வயிற்று வலியைக் கொடுத்தன. மாமா தற்பெருமை காட்டினார்: - நான் என் மருமகளை நேசிக்கிறேன், இரவு தாமதமாகும்போது நான் அவளுக்காக கஷ்கொட்டை கூட

தயார் செய்கிறேன் -. உண்மையில் என் மாமாவின் கண்களில் வெறுப்பு இருந்தது. சில சமயம் அவன் கோபம் வரும்போது அவை மஞ்சள் நிறமாகவும், அக்கினி சிவப்பாகவும் இருந்தன: சிறியதாக இருந்தாலும், அந்தக் கண்கள் அவன் முகத்தை ஆக்கிரமித்தன. அவை குறுகிய குழிகளைப் போல சிறியதாகவும் ஆழமாகவும் இருந்தன, அவற்றிலிருந்து வெறுப்பு வெளிப்பட்டது. இதற்கிடையில், வயிற்றுப்போக்கு மற்றும் புழுக்கள் வெற்றி பெற்றன. எப்போதாவது ஒரு டீஸ்பூன் எண்ணெய் கொடுத்தாள் அதை. இது புழுக்களை விலக்கி வைக்கிறது, அவள் தன்னை சமாதானப்படுத்திக் கொள்ள முணுமுணுத்தாள்... பிறகு அவள் "பிரிசெந்து" என்று ஆரம்பித்தாள்: - மஸ்ஸாய் அன் வெர்மு க்ரூஸ்சு குவென்னு ìa பகானா, ùa u mazzu chi sugnu all Christian. அல்லது திங்கட்கிழமை நீங்கள் கேட்கிறீர்கள், அல்லது செவ்வாய்கிழமை நீங்கள் கேட்கிறீர்கள், அல்லது புதன்கிழமை நீங்கள் கேட்கிறீர்கள், அல்லது வியாழன் அன்று நீங்கள் கேட்கிறீர்கள், அல்லது வினாடிநிலையில் நீங்கள் கேட்கிறீர்கள், அல்லது சப்டுவில் நீங்கள் கேட்கிறீர்கள், ஈஸ்டர் யூ வியர்மு ஸ்டூர்டுடு எ டியர்ரா காஸ்காவின் மேட்டியா டு ஜூர்னு.-

(நான் பேசினாக இருந்தபோது கொழுத்த புழுவைக் கொன்றேன், இப்போது அவரை ஒரு கிறிஸ்தவராகக் கொன்றேன். புனித திங்கள், புனித செவ்வாய், புனித புதன், புனித வியாழன், புனித வெள்ளி, புனித சனிக்கிழமை, ஈஸ்டர் தினத்தின் காலை திகைத்த புழு தரையில் விழுகிறது).

எப்படி உயிர் பிழைத்தேன் என்று தெரியவில்லை.

இங்கே நாம் அடைப்புக்குறியைத் திறக்கிறோம்.

பல வருடங்கள் கழிந்து எனக்கு வயிற்று வலி வந்தது. ஒரு அறையின் அளவு இயந்திரங்களைக் கொண்டு எக்ஸ்ரே எடுக்கச் சென்றேன். ஏதேனும் அல்சர் இருக்கிறதா என்று பார்க்க வெள்ளைப் பாப்பைக் கொடுத்தார்கள். துரதிர்ஷ்டவசமாக, எதையும் பார்க்க முடியவில்லை. கதிரியக்க நிபுணர் இது இரைப்பை அழற்சி என்று கூறினார், மேலும் வலியைக் குறைக்க சில நோய்த்தடுப்பு மருந்துகளைக் கொடுத்தார். ஒரு ஸ்பூன் தண்ணீர் கூட வயிறு பிடிக்க முடியாத நிலைக்கு வந்துவிட்டேன். எனக்கு சுமார் ஐம்பது வயது இருக்கும். பியாசென்சாவைச் சேர்ந்த அர்மாண்டோவின் நண்பரான பாவ்லோ, என்னை ஒரு நிபுணரிடம் அழைத்துச் செல்ல முன்வந்தார். அவரும் டாக்டர் மஸ்ஸியோவிடம் வந்தார். காஸ்ட்ரோஸ்கோபி கருவி தொண்டைக்கு அப்பால் நுழைய முடியவில்லை. "இந்தப் பெண்ணை எப்படிக் காப்பாற்றுவது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை," என்று மருத்துவர் கூறினார், "பைலோரஸ் மூடப்பட்டுள்ளது." காஸ்ட்ரோஸ்கோபி செய்த அனைவரும் தங்கள் சொந்த காலில் அறையை விட்டு வெளியேறினர். நான் IV உடன் ஸ்ட்ரெச்சரில் இருக்கிறேன். டாக்டர் எனக்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு வலுவான சிகிச்சையை பரிந்துரைத்தார். நான் திரும்பியபோது கருவி இன்னும் செல்லவில்லை. மூன்று மாதங்களுக்கு மற்றொரு வலுவான சிகிச்சை.

முதல் வருகைக்கு ஐந்து மாதங்களுக்குப் பிறகு, கருவி பைலோரையை உடைக்கத் தொடங்கியது. "அதிசயம்!" டாக்டர்

மஸ்ஸியோ கூறினார். குழாய் அகற்றப்பட்டவுடன், அது பிறவி அல்லது காரணமா என்பதைப் புரிந்துகொள்ள என்னிடம் பல கேள்விகளைக் கேட்டார். நான் அழ ஆரம்பித்தேன்: "ஒருவேளை ஜிசி எனக்கு எப்போதாவது புழுக்களுக்குக் கொடுத்த எண்ணெயாக இருக்கலாம்." மருத்துவர் அவரது தலைமுடியில் கைகளை வைத்தார்: "எண்ணெய்? மற்றும் நீங்கள் இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறீர்களா!". சிகிச்சையைத் தொடர்ந்து, நான் அவ்வப்போது காஸ்ட்ரோஸ்கோபியை மீண்டும் செய்தேன்.

என் உயிரைக் காப்பாற்றிய டாக்டர் மஸ்ஸியோவுக்கு நன்றி, இப்போது பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நான் சில கட்டுப்பாட்டு மருந்துகளுடன் உணவை அனுபவிக்க முடியும்.

பால்கனியில் இருந்து யாரோ அவளை அழைத்தபோது, அவள் அதை தலையை சுழற்றினாள். பின்னர் அவர்கள் வெறும் வயிற்றில் ஒரு சிறிய கிளாஸ் ஃபெரோகுவின் எடுத்துக் கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்தினர். அவள் கணவனை சமாதானப்படுத்தி வாங்கிக் கொள்ளச் சொல்லி, காலையில் எனக்கும் ஒரு கண்ணாடி கொடுத்தாள்.

மேலும், அந்த வீட்டில் மூடநம்பிக்கைகளும் ஆட்சி செய்தன. அவரது மாமாவுக்கு அவர் குடித்த மதுவால் எப்போதும் தலைவலி இருந்தது, ஆனால் அவரைப் பொறுத்தவரை காரணம் யாரோ ஒருவரின் தீய கண். மனைவி அவனைத் துரத்த வேண்டியிருந்தது: அவள் ஒரு தட்டில் சிறிது தண்ணீரை எடுத்து, சிறிது உப்பு மற்றும் ஒரு துளி எண்ணெயை ஊற்றி, பின்னர் தலைவலிக்கு பிரிசெண்டு என்று ஆரம்பித்தாள்: - ஓக்லியூ பிரிதிட்டு, ஓக்லியூ சாந்திசிமு, இந்த வீட்டிற்கு வந்து

இதைத் துரத்தவும். morocchiu, ogliu biriditto, இந்த மம்முக்காவை விரட்டி விடுங்கள்... (ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட எண்ணெய், மிகவும் புனிதமான எண்ணெய், இந்த வீட்டிற்குள் நுழைந்து இந்த தீய கண்ணை, ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட எண்ணெயை விரட்டுங்கள், வலிமை பெற்று, இந்த பிசாசை விரட்டுங்கள்...).

ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட எண்ணெயின் இந்த இடம், அது விரிவடைவதால், அவர்களின் நம்பிக்கையின்படி, தீய கண்களைத் தடுக்கிறது. சிறிது நேரத்தில் அந்த அறையின் நான்கு மூலைகளிலும் தண்ணீர் தெளிக்கப்பட்டதும் தலைவலி நீங்கியது.

காயங்களைக் குணப்படுத்த, சிலந்தி வலைகள் எண்ணெயுடன் இணைக்கப்பட்டன, மேலும் குழம்பு செய்ய ஒரு சிறிய இறைச்சி துண்டு. அந்த திகிலூட்டும் கலவை, அவர்கள் சொன்னார்கள், தவறில்லை! காலையில் அவர்கள் எனக்கு மெக்னீசியாவுடன் ஒரு கிளாஸ் தண்ணீரைக் கொடுத்தார்கள். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, அனைவரும் நடுங்கி, என்னை விடுவித்துக் கொள்ள நான் குளிருக்கு வெளியே செல்ல வேண்டியிருந்தது. நான் குணமடைந்ததும், மந்திர தந்திரங்களைச் செய்த ஒரு பெண்ணிடம் என்னை அனுப்பினார்கள்: அவள் என்னை தலை முதல் கால் வரை சரம் மற்றும் என் கிடைமட்ட கைகளால் அளந்தாள். ஒரு துண்டு காணாமல் போனால், அந்த ஆண்டு மரணம் தவிர்க்கப்பட்டது.

மாமாக்கள் தங்கள் சொந்த வழியில் கடவுள், புனிதர்கள், மடோனா மீது நம்பிக்கை வைத்திருந்தாலும் கூட. ஒவ்வொரு ஆண்டும் செப்டம்பர் 8 ஆம் தேதி அவர்கள் நகரத்திலிருந்து நாற்பது கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ள பிளாக்

மடோனாவுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட சரணாலயத்திற்கு திண்டாரிக்கு நடந்து சென்றனர். ஏற்கனவே ஐந்து வயதிலிருந்தே நான் அந்த தவம் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

திண்டாரியின் சரணாலயத்திற்கு புனித யாத்திரைகள் நடந்தபோது, அதை முந்தைய நாள் கந்தல் துணியால் கேப்பினி (செருப்புகள்) செய்தார். மாமா சரியான நேரத்தில் வேட்டையாடச் சென்று ஒன்று அல்லது இரண்டு காட்டு முயல்களை சமைக்க வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தார். நல்ல அபிப்பிராயத்தை உண்டாக்க, அதை அடைத்த கத்தரிக்காய்களையும் தயார் செய்தார். கண்ணாடியைப் பார்த்து முகத்தை துணியால் சுத்தம் செய்தான். அந்த நேரத்தில் "எங்கே ஜாஜா, என் அழகு" என்ற பாடல் வழக்கத்தில் இருந்ததால், அதை "zizi" என்று அழைக்கும் பழக்கம் எனக்கு வந்தது.

விடியற்காலை வருவதற்கு மாலை பதினொரு மணிக்கெல்லாம் திண்டாரிக்குப் புறப்பட்டோம். என் பலவீனத்தால் களைப்பும் களைப்பும் ஏற்பட்டதால், நான் பல முறை இளநீர் கேட்டேன், ஆனால் அவர்கள் மற்ற களைப்பு மக்களைப் போல கடைகளில் இருந்து வாங்கவில்லை: அவர்கள் தேவாலயத்திற்கு அருகில் உள்ள ஒரே நீருற்றுக்கு வரிசையில் நின்றார்கள். அது வெப்பத்தை தணிக்க உதவவில்லை. பாரம்பரியத்தின் படி, அவர்கள் கொண்டைக்கடலை, அகன்ற பீன்ஸ் மற்றும் கன்னெல்லினி பீன்ஸ் ஆகியவற்றை வாங்கி, பின்னர் அவர்கள் வெகுஜனமாக சென்று, மதினுஸாவை பிரார்த்தனை செய்துவிட்டு, வெளியேறும் வழியில் அவர்கள் தங்கள் சக

கிராமவாசிகளையும் எனது தந்தைவழி உறவினர்களையும் சந்தித்தனர். மத்தியானம் சுற்றியிருந்த ஒலிவ மரத்தடியில் சாப்பிடச் சென்றோம். நான் மிகவும் சோர்வாக இருந்தேன் என்பது வெட்கக்கேடானது, உண்மையில் அந்த நாளில் நண்பர்கள் முன் நல்ல அபிப்ராயத்தை ஏற்படுத்த எப்போதும் பசியைத் தூண்டும் உணவு இருந்தது. மதிய உணவில் அடுப்பில் சமைத்த ஒரு காட்டு முயல் அடங்கும், மாமா இரண்டு மாலைகளுக்கு முன்பு வேட்டையாடச் சென்றார், கத்தரிக்காய் மற்றும் மிளகுத்தூள், திராட்சை மற்றும் வீட்டில் பிஸ்கட்களை அடைத்தார். வீடு திரும்ப நண்பர்கள் ஒரு போக்குவரத்து வழியை எடுத்தனர்: கார் அல்லது குதிரை வண்டிகள். நான் பார்த்தேன், ஏற்கனவே காலில் திரும்புவதற்கு ராஜினாமா செய்தேன். மாமா இருந்தால்தான் குதிரை சவாரி செய்ய முடியும், இல்லையெனில் அது வேதனையாக இருந்தது.

அத்தியாயம் ஐந்து - ஆந்தைகள்

மதம் சம்பந்தமாக இன்னும், என் மாமா ஒரு சகோதரத்துவ உறுப்பினராக இருந்ததால், சான் ஜியோர்ஜியோ தேவாலயத்தில் பாம் ஞாயிறு அன்று ஒப்புக்கொள்ளவும் தொடர்பு கொள்ளவும் அவர்களுக்குக் கடமை இருந்தது. விழா அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு நடந்தது, பூசாரி முதலில் அனைத்து ஆண்களையும் ஒரு தேவாலயத்தில் ஒப்புக்கொண்டார், பின்னர் பெண்களுக்கான ஒப்புதல் வாக்குமூலத்தை நோக்கி சென்றார்.

பெரிய கறுப்பு சால்வை அணிந்திருந்த அத்தையின் முறை வந்ததும், முடிந்தவரை தன்னை மூடிக்கொள்ள ஆடையை கீற்றுக்கு அருகில் கொண்டு வந்தாள்: கெமோமைல் உள்ளிழுக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. அவர் ஒப்புக்கொண்டார், பின்னர்: - இப்போது உங்கள் முறை - அவர் என்னிடம் கூறினார். வருடத்தில் வாக்குமூலம் கொடுக்க நினைத்தாலும் என்னால் முடியவில்லை. என் அத்தை என்னைக் கடிந்துகொண்டார்: "நீங்கள் ஆண்டவரைக் கேலி செய்யக்கூடாது, வருஷத்திற்கு ஒரு முறை போதும், இல்லையெனில் உங்கள் கண்களால் கூட பாவம் செய்யலாம் என்பதால் நீங்கள் ஹோஸ்ட் எடுக்கத் தகுதியற்றவர் அல்ல."

ஒன்பது மணியளவில் புனித மாஸ், ஒற்றுமை மற்றும் உடனடியாக வீடு. வழக்கம் போல அற்ப காரணங்களுக்காக மாமா வசை பாட ஆரம்பித்து, அவளுக்கு நரம்பு இருமல் வந்தது. விவரிக்க முடியாத காட்சிகள் நடந்தன: அந்த நாளில் சில காரணங்களால் யாராவது தேவைப்பட்டால், அவர்களால் துப்ப முடியாது, இல்லையெனில் அவர்கள் தங்கள் வாயிலிருந்து இறைவனை எறிவார்கள். துரதிர்ஷ்டவசமாக அது நடந்தால், அவர் குடத்தின் மூடியை எடுத்து, அதில் துப்பிவிட்டு, தண்ணீர் மற்றும் சர்க்கரையுடன் திரவத்தை மீண்டும் குடிப்பார். புனித வாரத்தில், துறவி நடத்திய மாலை சொற்பொழிவுகளில் கலந்துகொள்வதற்காக மக்கள் இரவில் கூட நகரத்தில் தங்கினர். வியாழன் அன்று கொழம்பு தயாரிக்கப்பட்டது, பல்வேறு வடிவங்களில் ஒரு பிஸ்கட் மாலை கடின வேகவைத்த முட்டைகள் தண்ணீருடன் வேகவைத்த மற்றும் அனெல்லா, நச்சு நிறமூட்டல் மூலப்பொருள். புனித வெள்ளி அன்று காலை விரதத்தின் போது நாங்கள் கோதுமை முளைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அனைத்து தேவாலயங்களையும் பார்வையிட்டோம், பின்னர் நாங்கள் பேத்தியின் மூன்று இலைகளை (அடர்ந்த வாசனையுடன் கூடிய மருத்துவ மூலிகை) விழுங்கினோம், இது ஆண்டு முழுவதும் நல்வாழ்வுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கிறது.

சிலுவையில் அறையப்பட்ட இயேசுவை காயப்படுத்தாமல் இருக்க பகலில் நீங்கள் வேலை செய்ய வேண்டியதில்லை, நீங்கள் தைத்தால் ஊசி குத்தும், நீங்கள் பார்த்தால் உங்கள் உடலில் காயம் ஏற்படும் அபாயம் உள்ளது. அன்றைக்கு நான் என்ன செய்தாலும் அடிபடவில்லை இல்லையேல் இயேசு

அழுவார். சனிக்கிழமை பதினொரு மணிக்கு அமைதி மற்றும் உயிர்த்தெழுதல் திருப்பலி நடந்தது. எல்லா குழந்தைகளும் பூசாரியின் ஆசீர்வாதத்தைப் பெறுவதற்காக புறாக்களைக் கொண்டு வந்து சாப்பிட்டார்கள். ஈஸ்டர் முடிந்த செவ்வாய்க்கிழமையன்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட பள்ளிப் பயணத்திற்கு இரண்டு முட்டைகளுடன் என் புறாவைக் காப்பாற்ற வேண்டியிருந்ததால் அந்த திருப்தியை என்னால் ஒருபோதும் எடுக்க முடியவில்லை. நான் ஆசிரியருக்கு ஒரு முட்டையை வழங்க வேண்டியிருந்தது. ஈஸ்டர் நாளில் அவர்கள் எனக்கு அரசு பாஸ்தாவால் செய்யப்பட்ட ஒரு சிறிய ஆட்டுக்குட்டியை வாங்கினார், அது அதிக செலவு செய்யக்கூடாது என்பதற்காக சிறியது. மாமா மிகவும் கஞ்சத்தனமாக இருந்தார், அவர் நெருப்பில் உருவான சட்டியில் இருந்து தனது காலணிகளை பிரகாசித்தார். அவன் ஒரு வேலையை முடிப்பதும், அதற்கு அவர்கள் பணம் கொடுப்பதும் என் அதைக்கு தெரிந்தால், அவள் எனக்கு அறிவுரை கூறினாள்: "உன் மாமா பணம் கொண்டு வந்தானா என்று கேள்."

அவளும் நானும் ஏறக்குறைய இரண்டு சிறிய அடிமைகளைப் போல அவனை வணங்க வேண்டியிருந்தது, அவன் அசைந்து அவளுக்கு பத்து லியர் மற்றும் எனக்கு ஐந்து. எனது பணம் உண்டியலுக்கு விதிக்கப்பட்டதால் என்னால் செலவு செய்ய முடியவில்லை. ஒருமுறை என் அதையிடம் நான் லாட்டரி விளையாட விரும்புகிறேன் என்று சொன்னேன். வெற்றி பெறுவேன் என்ற நம்பிக்கையால் அவள் ஒப்புக்கொண்டாள். என்னுடையது பொய்யானது. உண்மையில், எனது வகுப்பு

தோழர்களுடன் ஒப்பிடும்போது நான் ஆடை அணிவதில் பலவீனமாக உணர்ந்தேன்: அவர்கள் ஓரங்கள் வைத்திருந்தார்கள், ஆனால் என் அதைக்கு அவை பிடிக்கவில்லை, நான் முழு ஆடைகளை அணிய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அவர்கள் அனைவரும் வெள்ளை, பழுப்பு அல்லது நீல பருத்தி முழங்கால் காலுறைகளை அணிந்திருந்தனர், அவள் ஆரஞ்சு நிறத்தில் செய்த காலுறைகளை நான் செய்ய வேண்டியிருந்தது, மற்றவற்றை விட விலை குறைவாக இருந்தது. நான் ஒரு மீள் இசைக்குழு ஆதரவுடன் முழங்காலுக்கு மேல் அவற்றை அணிந்தேன், ஆனால் மிகப்பெரிய பிரச்சனை என்னவென்றால், ஒரு கால் இல்லாமல், அவர்கள் கணுக்கால் வரை அடைந்தனர். அதற்கு மேல் நான் சுற்றுப்பட்டையுடன் கூடிய ஒரு ஜோடி குட்டையான காலுறைகளை அணிந்திருந்தேன். நான் ஏற்கனவே ஓரங்கட்டப்பட்டேன், மேலும் எனது ஆடைகளுக்காகவும் தனித்து நிற்க வேண்டியிருந்தது. ஐந்து லியர் மூலம் நான் வகுப்பிற்குள் நுழைவதற்கு முன் காலையில் அணியும் ஒரு கண்ணியமான ஜோடி காலுறைகளை வாங்க திட்டமிட்டிருந்தேன். அன்று கடை மூடப்பட்டிருந்தது. அதைக்கு கிடைத்திருக்கும் என்பதால் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு என்னால் வீட்டிற்கு செல்ல முடியவில்லை. கழுதை பாதையில் ஒரு கல்லுக்கு அடியில் அவர்களை மறைத்து வைக்க நினைத்தேன். இரவில் மழை பெய்தது, காகிதத்தால் ஆனது, அவை முற்றிலும் சிதைந்தன, மறுநாள் காலையில் நான் அவற்றை மீட்டெடுக்கச் சென்றபோது உணர்ந்தேன்.

பதினைந்து நாட்கள் கடந்துவிட்டன, என் அத்தை என்னிடம் லாட்டரி வென்றதா என்று கேட்டார். அப்போதும் நான் நேர்மையாக இல்லை, ஆம் என்றேன். அந்தப் பணம் வரவே இல்லை. புனித வெள்ளியன்று, வருந்திய அன்னையின் நினைவாக ஊர்வலத்தின் போது, ஆசிரியரைச் சந்தித்து விளக்கம் கேட்டார். நான் அவமானத்தால் இறந்து கொண்டிருந்தேன். இயற்கையாகவே அவளுக்கு எல்லாம் தெரியாது, அதனால் என் அத்தையின் கடுமையான பார்வையில் இரண்டு அறைகள் பெற்றேன். நான் எப்போதும் விருப்பத்துடன் பள்ளிக்குச் சென்றேன், ஆனால் மோசமான முடிவுகளுடன். யாரும் என்னைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை, பரிந்துரைகளால் நான் எப்போதும் பதவி உயர்வு பெற்றேன், அதனால் என் அம்மா அமைதியாக இருந்தார், அவர்கள் என்னை எப்போதும் படிக்க வைத்தார்கள். நான் பூனையுடன் நன்றாக இருந்தேன், ஒரு நாள் குடிபோதையில் இருந்த மாமா கொஞ்சம் ட்ரிப்ஸுடன் நகரத்திலிருந்து திரும்பும் வரை, விலங்கு தனக்குத்தானே உணவளிக்க ஒரு துண்டை எடுத்துக்கொண்டது. வீரர்கள் விட்டுச் சென்ற ஒரு கஸ்தூரியை எடுத்து, திறந்த வெளியில் அவரைக் கொன்றார். இது எனக்கு பெரிய ஏமாற்றமாக இருந்தது.

கதிரடிக்கும் நேரத்தில் பக்கத்து வீட்டுத் தோட்டத்தில் கிடந்த கோதுமை மற்றும் பார்லி தானியங்களைப் பறிக்கச் சென்று, அவற்றை ஒரு பையில் வைத்து, ஆற்றங்கரையில் உள்ள திருமதி திண்டாரா ஆலைக்கு எடுத்துச் சென்றேன். நான் இரண்டு சிறு குழந்தைகளுடன் ஒரு விதவையாக இருந்த என் தாயின் உறவினரிடம் நோவாராவுக்கு மாவை எடுத்துச்

சென்றேன், காலையில் காட்டில் விறகு சேகரிக்கச் சென்று, மாவு கொண்டு வந்தவர்களுக்கு ரொட்டி தயாரிக்க அடுப்பைப் பற்றவைத்து, கொஞ்சம் பணம் சம்பாதித்தேன். குழந்தைகளுக்கு ஒரு சிறிய ரொட்டி.

செப்டம்பரில், அத்திப்பழங்கள் பழுத்தபோது, நான் செடிகளில் ஏறி சுவையான பழங்களைப் பறித்து, கிளைகளில் இருந்து கொக்கியால் தொங்கவிடப்பட்ட கரும்பு கூடைகளில் வைத்தேன். அத்திப்பழங்களை வெட்டி வெயிலில் காய வைத்து ஒரு விதானத்தில் வைத்திருந்தார்கள். சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவை உலர்ந்தன. பெரிய கூடைகளில் நடப்பட்ட அவை குளிர்காலத்தில் உண்ணப்பட்டன. அந்த அழகான நேரத்தில், கிராமப்புறத்திலிருந்து பக்கத்து வீட்டுக்காரரான திருமதி மரியா, உலர்ந்த அத்திப்பழங்களைத் தயாரிக்க வந்தார். நான் அடிக்கடி அவளைப் பார்க்கச் சென்றேன். அவர் பல குழந்தைகளுக்கு தாயாக இருந்தார். அவர்களில் ஒருவரான கார்மெலோ வலிப்பு நோயாளியாக இருந்தார். எப்பொழுதாவது அவன் காணவில்லை. கவலைப்பட்ட அம்மா அவரைத் தேடச் சென்றார், நான் அவளுடன் கிட்டத்தட்ட வேடிக்கையாக இருந்தேன்.

நான் ஐந்தாம் வகுப்பு படிக்கும் போது, "தி லிட்டில் ஆல்பைன்" படத்தைப் பார்க்க எங்களை சினிமாவுக்கு அழைத்துச் செல்வதாக எங்கள் பெற்றோருக்குத் தெரிவிக்கும்படி ஆசிரியர் கேட்டார். மாமாக்கள்: "நீங்கள் அந்த குப்பையைப் பார்க்கப் போகாதீர்கள்." எதிரே இருந்த பூசாரியின் மருமகன் கேட்டான்: "நீ அவளை அனுப்ப வேண்டும், நானும் அவனைப்

பார்க்கவில்லை." பின்னர் அவர்கள் நகர்ந்தார்கள், என்னால் செல்ல முடிந்தது.

அம்மாவிடமிருந்து இனிப்புகளுடன் ஒரு பொட்டலம் வந்திருந்தது. சிலரை பள்ளிக்கு அழைத்து வந்திருந்தேன். அது பஞ்ச காலம், இனிப்புகள் கூட பற்றாக்குறையாக இருந்தது. நான் ஐந்தாம் வகுப்பு படிக்கும் போது எனது ஆசிரியரின் சகோதரி நான்காம் வகுப்பில் பாடம் நடத்தினார். என்னை விட ஏழையான ஒரு சிறுமிக்கு அவள் இனிப்பு கேட்டாள், நான் அவளுக்காக எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டேன்.

1945-ல் என் தந்தை டொமோடோசோலாவுக்குத் திரும்பினார். நான் அவரை மீண்டும் ஏப்ரல் 1946 இல் பார்த்தேன், அவருடன் ஒரு குழந்தையை எதிர்பார்க்கும் என் அம்மாவும் இருந்தார்.

நான் என் பெற்றோருடன் சுமார் பத்து நாட்களை மகிழ்ச்சியாக கழித்தேன். நான் அடிக்கடி என் தாத்தா பாட்டி மற்றும் மாமாவைப் பார்க்க செல்வேன், அதனால் நான் விரும்பிய அளவுக்கு சாப்பிட்டேன், அவற்றை விற்கும் என் பாட்டியிடம் நிறைய சோடாக்களை குடித்தேன். இறுதியில், என் அம்மா என்னை தன்னுடன் வடக்கு இத்தாலிக்கு அழைத்துச் செல்ல விரும்பினார், ஆனால் என் அதை, எப்போதும் பொய்யான மற்றும் சுயநலவாதி, என்னை தன்னுடன் விட்டுச் செல்லும்படி அவளை நம்பினாள். நான் ஐந்தாம் வகுப்பில் இருந்தேன், என் பலவீனத்தால் எப்போதும் போராடிக் கொண்டிருந்தேன். பரீட்சை நாட்களில் அவனுடைய தம்பி பிறந்த செய்தி வந்தது. முற்றிலும் மகிழ்ச்சியாகவும், அதே சமயம் சோகமாகவும், மகிழ்ச்சியுடனும் வேதனையுடனும் அழுதேன். பரீட்சையின் போது நான் வாய் திறக்காமல் இருந்த

போதும் இந்த காரணத்திற்காக ஆசிரியர் என்னை பதவி உயர்வு அளித்தார். அந்த ஆண்டு அவர்கள் கிராமத்தில் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளிப் பிரிவை நிறுவினர், என் வகுப்பு தோழர்கள் அனைவரும் நுழைவுத் தேர்வுக்குத் தயாராகிவிட்டனர். என்னைப் பொறுத்தவரை எந்த வாய்ப்பும் இல்லை: ஆந்தைகள் மட்டுமே அந்த வகையான பள்ளியில் படிக்கும் என்று என் மாமாக்கள் உறுதியாக நம்பினர். உண்மையில், அவர்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியை முடித்தவுடன் அவர்கள் முதுகலைப் பட்டங்களுக்கு மெசினாவுக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. புத்தகங்களுக்கான பணத்தை அனுப்புவது பற்றி என் பெற்றோர் யோசிக்க வேண்டியிருந்தது, அவர்கள் எந்த செலவும் செய்திருக்க மாட்டார்கள். படிப்பைத் தொடர வேண்டும் என்று அழுதுகொண்டே இருந்தேன். பின்னர் அவர்கள் எனக்கு இரண்டு வருட தொழில்முறை படிப்பில் சேர வாய்ப்பளித்தனர், இரண்டு ஆண்டுகள் நீடிக்கும் ஒரு வகையான மிகவும் மோசமான நடுநிலைப் பள்ளி. ஏழை மக்கள் அங்கு சென்றார்கள், எப்படியிருந்தாலும் நான் ஏற்றுக்கொண்டேன். முன்னும் பின்னும் நடந்து, காலையும் மாலையும் நான் பாடத்திட்டத்தில் கலந்துகொண்டேன். பள்ளி கலவையானது: கணிதம் கற்பித்த இயக்குனருக்கு எதிராக மிகவும் ரவுடி ஆண்கள் கைகளை உயர்த்தினர், அவர்கள் இத்தாலிய மற்றும் பிரெஞ்சு ஆசிரியர்களையும் ஏமாற்றினர். பெண்களுக்கு வீட்டு வேலைகளும், ஆண்களுக்கு விவசாய அறிவும் கற்பிக்கப்பட்டது. உண்மையில், நாங்கள் எதையும் கற்றுக்கொள்ளவில்லை. என் லாபம் வெட்கத்துடனும், கற்கும் தாகத்துடனும் நன்றாக இருந்தது.

பள்ளி ஆண்டு முடிவதற்குள் ஆசிரியர்கள் எங்களை ஒரு தொண்டு அரங்கிற்கு தயார் செய்தனர். நான் ஒரு தெரு முள்ளெலி போல் தோற்றமளிக்க வேண்டியிருந்தது. மாமாவின் தொப்பி இருந்தது, ஷார்ட்ஸ் காணவில்லை. நான் என் அத்தையிடம் சொன்னபோது, அவள் கூச்சலிட்டாள்: "நீ பத்திரங்களை வைக்க ஒரு முட்டாள்." நான் மனம் தளரவில்லை: முடிதிருத்தும் நபரின் மனைவி லீசாவிடம் அவரது மகனின் கால்சட்டை கடன் கேட்கச் சென்றேன். எனவே நிகழ்ச்சியின் மாலையில், நிகழ்ச்சிக்கு பார்வையாளர்களில் இருந்த என் மாமாக்களின் மிகுந்த கைதட்டல் மற்றும் விரக்திக்கு மத்தியில், நான் தெரு முள்ளங்கியை அணிந்தேன்.

துரதிர்ஷ்டவசமாக, அந்த இரண்டு வருடங்கள் கூட கடந்துவிட்டன, நான் முன்பை விட அறியாமையாக இருந்தேன் என்று நினைத்து பள்ளியை நிரந்தரமாக முடித்தேன்.

அத்தியாயம் ஆறு - என்னை மன்னியுங்கள் (நட்சத்திரங்களின் ஒளி)

நான் முதன்முறையாகப் பார்த்த என் அப்பா மற்றும் சிறிய சகோதரருடன் ஆகஸ்ட் மாதம் என் அம்மா என்னைப் பார்க்க வந்தபோது எனக்குப் பன்னிரண்டு வயது. அவரது சிறிய முகத்தைப் பார்த்ததும் எனக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது, அந்த நாள் என் வாழ்க்கையில் மிகச் சிறந்த ஒன்றாகும். மீண்டும் பள்ளிக்குச் செல்வதற்காக என்னையும் அழைத்துச் செல்வதில் என் பெற்றோர் உறுதியாக இருந்தனர், ஆனால் என் அதை பதினாவது முறையாக அந்த யோசனையிலிருந்து அவர்களைத் தடுத்துவிட்டார்: அவர் என்னை ஒரு தையற்காரியாக அனுப்புவாள். அதனால் அது நடந்தது, என் விருப்பத்திற்கு மாறாக. என் பெற்றோர் வெளியேறி, நான் ஒரு முட்டாள் போல் சிசிலியில் இருந்தேன். அப்போதிருந்து, எனக்கு அமைதி இல்லை, எப்போதும் ரகசியமாக அழுதேன். என் மாமாக்கள், என் பெற்றோர் நிச்சயமாக அவர்களைப் போல என்னை நேசித்திருக்க மாட்டார்கள், அவர்கள் என்னை ஒரு மகளாக வளர்த்தார்கள் (ஒரு மகள் நிச்சயமாக என்னைப் போன்ற வலியை அனுபவித்திருப்பாள்). ஒரு நாள் என் அதை அந்த

ஊரில் சிறந்த தையல்காரரிடம் சென்றாள், அங்கு என் அம்மாவும் தொழில் கற்றுக்கொண்டார், அவர் என்னை வேலைக்கு அமர்த்துவார்களா என்று கேட்க. தனக்கு ஏற்கனவே எட்டு பெண் குழந்தைகள் இருப்பதாகவும், எண்ணிக்கையை அதிகரிக்க முடியாது என்றும் டிரஸ்மேக்கர் பதிலளித்தார். அடுத்த நாள் அவளுடைய அத்தை அவளை சமாதானப்படுத்த சில முட்டைகளைக் கொண்டு வந்தாள், அவள் சொன்னாள்: - ஒரு மாதத்தில் திரும்பி வாருங்கள், ஒருவேளை பயிற்சி பெற்றவர்களில் ஒருவர் டிரினுக்குச் செல்கிறார், உங்கள் மருமகனுக்கு ஒரு இடம் இலவசம் -. சரியான நேரத்தில், ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு, என் அத்தை என்னை ஆய்வகத்திற்கு அனுப்பினார். ஒன்றரை மீட்டருக்கு மேல் உயரமில்லாத அந்த இளம் பெண் என்னை வரவேற்றாள்: "சரி, நான் உன்னைப் பற்றி வருந்துகிறேன், நான் உன்னை அழைத்துச் செல்கிறேன், நீங்கள் கிராமப்புறங்களில் இருப்பதை விட என்னிடம் வர விரும்புகிறீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். உன் அத்தையுடன்." அவர் அப்படி நினைப்பதில் முற்றிலும் தவறு இல்லை. மறுநாள் எட்டு மணிக்கு நான் வந்தேன். "ஆய்வகத்தை துடைக்கத் தொடங்குங்கள், பின்னர் நீங்கள் தரையைக் கழுவுவீர்கள்" என்று அவர் என்னிடம் கூறினார். கதை எனக்கு நாற்றமடிக்க ஆரம்பித்தது. என்னால் முடிந்தவரை சுத்தம் செய்வதில் ஈடுபட்டேன். நான் உயரத்தில் சிறியவன், எனக்கு பன்னிரண்டு வயது, ஆனால் எனக்கு எட்டு வயது.

தரையை எப்படிக் கழுவுவது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை: கிராமப்புறங்களில் அது கல்லால் ஆனது, கிராமத்தில், ஓடுகள் இருக்கும், என் அத்தை ஒருபோதும் தேய்ந்து போகாதபடி

அதைக் கழுவவில்லை. நான் என்னால் முடிந்ததைச் செய்ய முயற்சித்தேன், ஆனால் நான் நன்றாகக் கழுவாததால் தையல்காரர் என்னை கழுதை என்று அழைத்தார். ஒன்பது மணியளவில் தொழிலாளர்கள் வந்து புதிய காரணத்தில் (சிறுமி) ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கினர். அவர்கள் அனைவரும் பரிதாபமாக என்னைப் பார்த்தார்கள். அவர்களின் பேச்சைக் கேட்டு, வாழ்க்கையின் அத்தியாவசியமான விஷயங்களை அறியாமல் திகைத்தேன். எப்போதாவது எனக்கு சில தையல் வேலைகள் கொடுத்தார்கள், நான் செய்ய விரும்பாத விஷயங்கள், படிக்க முடியவில்லையே என்ற கசப்பு. நாளுக்கு ஒரு நேர்மறையான பக்கம் இருந்தது: மத்தியானம், கிராமப்புறங்களுக்குத் திரும்ப வேண்டிய அவசியமில்லை, நான் வீட்டில் அமைதியாக சாப்பிட்டேன், மேஜையில் ஒரு துடைக்கும் துணியை விரித்து, கண்ணாடி, தண்ணீர் பாட்டில் மற்றும் ஒரு தட்டு ஏற்பாடு செய்தேன். சுருக்கமாக, கடினமான ரொட்டி மற்றும் பாலாடைக்கட்டி சாப்பிட, எல்லா சாதாரண மக்களையும் போல நான் மேசையை அமைத்து மகிழ்ந்தேன். மதிய உணவுக்குப் பிறகு, என்னை விட ஒன்பது வயது மூத்தவரும், தையல் தொழிலாளியுமான பக்கத்து வீட்டுக்காரரிடம் சென்றேன். அவள் என் அப்பாவித்தனத்திற்கு என் கண்களைத் திறக்க உதவினாள். அவளது தாயும், யானைக் கால்கள் உடைய ஒரு சகோதரியும், மற்றொரு மாற்றுத்திறனாளியும் அவளுடன் வாழ்ந்தனர்.

சில நேரங்களில் அவர்கள் என்னை ஒரு கிண்ணம் சூப் சாப்பிட அழைத்தார்கள். குழந்தைகளின் ஆடைகளில் குறுக்கு-தையல் எம்பிராய்டரி செய்ய உதவுமாறு தையல்காரர்

என்னிடம் கேட்டார். ஒருமுறை எனக்கு மனவேதனை ஏற்பட்டு பாதி வேலையை விட்டுவிட்டேன். மற்றொரு முறை, வெறுப்பின்றி, பிரேசியரில் இருந்த சாம்பலை எடுத்து படிக்கட்டுகளில் விதைத்தேன். அவர்கள் சொன்னார்கள்: “யார் அங்கே? எனக்கு நோய் வருமா?”. இறுதியில் அவர்கள் என்னைப் புரிந்துகொண்டு மன்னித்தார்கள்.

சில நேரங்களில் நான் அனாதைகளுடன் விளையாட அன்டோனியானோ அனாதை இல்லத்தின் கன்னியாஸ்திரிகளிடம் சென்றேன். அவர்கள் தங்கள் நாட்களை ஒழுங்காக வாழ்ந்ததால் நான் அவர்களிடம் கொஞ்சம் பொறாமைப்பட்டேன். அவர்கள் எப்போதும் நன்றாக மேசையை வைத்து சாப்பிட்டார்கள், பின்னர் விளையாடினார்கள், கடைசியாக குறிப்பிட்ட நேரத்தில் பிரார்த்தனை செய்து கடவுளின் பக்திக்கு தங்களை அர்ப்பணித்தனர். நான் நினைத்தேன்: - அவர்களுக்கு அதிர்ஷ்டம், அவர்கள் இனி தங்கள் பெற்றோர் இல்லை, இன்னும் அவர்கள் கன்னியாஸ்திரிகளுடன் நன்றாக வாழ்கிறார்கள், எனக்கு பெற்றோர்கள் உள்ளனர், ஆனால் இந்த மாமாக்களின் கரடிகளுடன் வாழ வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளனர் -. அவர்களுக்குத் தெரியாமல், அடுத்தடுத்து சலிப்பூட்டும் விசாரணையைத் தவிர்ப்பதற்காக, நான் அவ்வப்போது கிராமத்தில் வசிக்கும் ஒரு தந்தைவழி அதைதையைப் பார்க்கச் சென்றேன். என்னையும் அழைத்துச் செல்லும்படி என் பெற்றோரிடம் கடிதம் அனுப்புவதற்காக அவளிடம் பணம் கேட்டேன்.

ஒவ்வொரு வருடமும் நவம்பர் மாதம் பியானோ விக்னாவில் நடக்கும் சான்ட் உகோ கண்காட்சிக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றனர். இந்த இடத்தில் தந்தைவழி தாத்தா பாட்டி ஒரு கொட்டகையை அமைத்தனர், அங்கு அவர்கள் வறுக்கப்பட்ட இறைச்சி மற்றும் தொத்திறைச்சிகளை தயாரித்தனர், அதை அவர்கள் ஒரு நல்ல கிளாஸ் ஓயின் சேர்த்து விற்றனர். என் தந்தைவழி உறவினர்களுடன் சேர்ந்து, நல்ல இறைச்சியை ருசித்து, வண்ணமயமான சோடாவைக் குடித்து, பிரேசியர், விளக்குகள், மண் பானைகள், குவாட்டர்ஸ் மற்றும் பம்பை விற்கும் கடைகளைப் பார்ப்பது எனக்கு ஒரு வாய்ப்பாக இருந்தது.

அடுத்த நாள், நாங்கள் மீண்டும் பாடியா வெச்சியாவுக்கு சான்ட் உகோ விருந்து, ஒரு மாஸ், ஒரு சிறிய ஊர்வலம், பின்னர் மீண்டும் எனக்கு தொத்திறைச்சி, ரொட்டி மற்றும் சோடாவை வழங்கிய என் தாத்தா பாட்டி கடைக்குச் சென்றோம், இது ஒரு பந்தால் மூடப்பட்ட ஒரு சிறிய பாட்டிலில் இருந்து ஊற்றப்பட்டது. உட்புறத்தில்.

ஒருமுறை கிறிஸ்துமஸுக்கு முன் நாங்கள் 3 நாட்களுக்கு மெசினாவுக்குச் சென்றோம். உறவினர் ஒருவருடன் தூங்கினோம். எனக்கு அவளை கொஞ்சம் கூட பிடிக்கவில்லை: அவள் தன் மாமாக்களிடம் சொன்னாள், அவள் சந்தையில் ஒரு விவசாயியிடம் இருந்து முட்டைகளை திருடி, அவளை திசை திருப்பினாள். திருடக் கூடாது என்று கேடிசிசத்தில் கற்றுக்கொண்டேன். மாலையில் நாங்கள் என் மகளுடன் சிலைகள் செய்யும் ஒரு மனிதரிடம் சென்றோம். தாராளமாக இருக்க, என் மாமாக்கள் அவற்றை வாங்க பணம்

கொடுத்தார்கள். காஸ்ட்ராஞ்சியாவின் கிரீஸ் மேசையில் நான் ஒரு நேட்டிவிட்டி காட்சியை உருவாக்க முடிந்தது. அஸ்பாரகஸ் கிளைகள் மற்றும் சில பருத்தி செதில்களுடன் நான் ஒரு குடிசையை உருவாக்கினேன். மாலையில், குழந்தை இயேசுவுக்கு அடுத்ததாக எண்ணெயில் நனைத்த வால்நட் ஓடுகள் மற்றும் ஒரு துண்டு சரம் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட இரண்டு மெழுகுவர்த்திகளின் சூழ்நிலையை நான் ரசித்தேன். மைக்கேல் மாமாவும் இந்த யோசனையைப் பாராட்டினார், மேலும் எனக்கு வெகுமதி அளிக்க விரும்பினார்: "என்டோயா, இரண்டு முட்கள் நிறைந்த பேரிக்காய்களை உரிக்கவும்", மேலும் அவை வைக்கப்பட்டிருந்த படுக்கையின் கீழ் அவற்றை எடுத்துச் செல்ல என் அதை சென்றார்.

நான் தனியாக நோவாராவில் தூங்குவதை நிறுத்தியபோது, கிறிஸ்துமஸ் நோவெனாவின் போது நான் என் அண்டை வீட்டாரான அன்டோனிட்டாவுடன் அன்னுஞ்சியாடா தேவாலயத்தில் அதிகாலை 5 மணிக்கு நடந்த சேவைக்கு சென்றேன். தேவாலயத்தின் பின்புறத்தில் புனிதர் கட்டணம் செலுத்தி நாற்காலிகளை வழங்கினார். வீட்டில் இருந்து கொண்டு வந்தோம். நாங்கள் திரும்பி வரும் வழியில், பொறியாளரின் சலவைப் பெண்ணான கரோலினாவைப் பார்வையிட்டோம், அவர் ஏற்கனவே படிக்கட்டுகளின் கீழ் அதிகாலையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். அந்த நேரத்தில் அவள் ஏற்கனவே மரத்தாலான தொட்டியை நிரப்ப, பெரிய குவாட்டர்களுடன் சான் பிரான்செஸ்கோ நீருற்றில் இருந்து தண்ணீர் எடுக்கச் சென்றிருந்தாள். அவர் கூறினார்: "காசி, இங்கே காத்திருங்கள், நேற்றிரவு ஜென்டில்மேன்களிடம்

பிஸ்கட் எதுவும் மிச்சம் இருக்கிறதா என்று பார்க்கப் போகிறேன், அதனால் நீங்கள் காலை உணவை சாப்பிடலாம்". அவர் கிட்டத்தட்ட வெறுங்கையுடன் திரும்பவில்லை. நான் அன்டோனிட்டாவை வருமாறு அழைத்தேன், நாங்கள் பிரேசியரை ஏற்றினோம். கரோலினா சாப்பிட வேறு எதுவும் கிடைக்காததால், நான் ஒரு துண்டு ரொட்டி மற்றும் ஒரு கிளாஸ் "பம்பல்லோ" தண்ணீரை எடுக்க சமையலறைக்குச் சென்றேன். நாங்கள் 8 வரை டாய்லிகள் செய்வதை நிறுத்திவிட்டோம், பின்னர் நாங்கள் விடைபெற்றோம்: நான் பட்டறைக்கு சென்றேன், 8 சகோதரர்களுடன் ஒரே மகள் என்பதால் அவரது தாய்க்கு உதவுவதற்காக அன்டோனிட்டா அவரது வீட்டிற்குச் சென்றார்.

நோவாராவில் மட்டும் நான் ஒரு குடிமகனாக உணர்ந்தேன். நான் தாத்தா டீரியைப் பார்க்கச் சென்றபோது, நான் அவருடைய ஜன்னல்களை சுத்தம் செய்தேன், அவர் எனக்கு "ஸ்ரீயா" (ஒரு குறிப்பு) கொடுத்தார். நெயில் பாலிஷ் வாங்கப் போனேன். மாமாக்களை சந்திப்பேன் என்று உணர்ந்ததும் அதை அகற்ற கரைப்பானையும் வாங்கினேன். நான் டால்கம் பவுடரை தூளாக பயன்படுத்தினேன். ஐயோ: ஒரு நாள் நான் அதை என் முகத்தில் விட்டுவிட்டு, என் கஷ்டங்கள், அறைகள் மற்றும் அவமானங்களைச் சந்தித்தேன். "அந்த குப்பைக்கு பணம் எங்கிருந்து வந்தது?". நான் சொன்னேன்: "இது மாவு என்பதை நீங்கள் பார்க்க முடியவில்லையா?". இதற்கிடையில், அக்கம் பக்கத்தினர் வேறு பகுதிக்கு சென்றுவிட்டனர். ஒரு நாள் அவர்கள் என்னை சர்க்கஸ் செல்ல அழைத்தார்கள். "என்னிடம் பணம் இல்லை..." என்றேன். அவர்கள் எனக்கு கடன்

கொடுத்தார்கள். மதியம் மாலுமிகள் ஆய்வகத்திற்கு நிகழ்ச்சியை ரசிக்க: ட்ரேபீஸில் குரங்குகள், சிறிய குதிரைகளில் குழந்தைகள், யானைகள், கோமாளிகள், இதுவரை பார்த்திராத விஷயங்கள். துரதிருஷ்டவசமாக நான் 8 லியர் பெற வேண்டியிருந்தது.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு, நான் காஸ்ட்ராஞ்சியாவுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தபோது, சான் சால்வடோரில், விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்கிய காய்கறிகள் பையுடன் ஒரு பள்ளித் தோழியின் தாயைச் சந்தித்தேன். ஊருக்குத் திரும்பிப் போகலாமா என்று கேட்டார் (அந்தக் காலத்து மனநிலையால், பையுடன் சதுக்கத்திற்குச் செல்ல வெட்கப்பட்டார்!). டிப்ஸை வைத்து கொஞ்சம் பணம் சம்பாதிக்கலாம் என்று நினைத்து ஒப்புக்கொண்டேன். துரதிர்ஷ்டவசமாக, சிரமத்துடன் அவள் வீட்டை அடைந்த அவள், எனக்கு நான்கு வேர்க்கடலைகளை பரிசாகக் கொடுத்தாள். நான் மனம் தளரவில்லை. ஃபாண்டினாவைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணுக்கு டோய்லியை விற்று ஒரு லிரா சம்பாதித்தேன். நான் கார்ட்போர்டு பினோச்சியோவை கால்கள் மற்றும் கைகளை ஒரு சரத்தால் நகர்த்தினேன். சில குழந்தைகள் சில காசுகளுக்கு வாங்கினர். மற்றொரு யோசனை: ஏழை குழந்தைகளுக்கு சன்கிளாஸ்கள். பார்களுக்கு முன்னால் வெளிப்படையான வண்ண மிட்டாய் ரேப்பர்களைத் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். சர்க்கரை காகிதத்துடன் நான் சட்டத்தை வெட்டி மற்ற சென்ட்களை மீட்டெடுக்க முடிந்தது. இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு நான் 8 லைரைத் திருப்பித் தர முடிந்தது.

தாத்தா, வயது முதிர்ந்த போதிலும், ஐந்து வயதிலிருந்தே அவருக்கு இருந்த ஆஸ்துமா மற்றும் குடலிறக்கம், கிராமப்புறங்களில் தன்னைத் திசைதிருப்ப முயன்றார், ஏனெனில் அவரது மகள் அவரைப் பார்க்க ஒருபோதும் செல்லவில்லை. அவரது மருமகள் மெஸ்சினாவிலிருந்து வந்த இரண்டு மாதங்களில் கோடைகாலத்தின் போது அவர் நன்றாக இருந்தார்: அவள் அவனுடைய துணிகளைத் துவைத்து, வருடத்தில் குவிந்த அனைத்தையும் சுத்தம் செய்ய வீட்டை தலைகீழாக மாற்றினாள்.

நாங்கள் சந்திக்கும் போது அவர் என்னிடம் கூறினார்: "உன் அத்தை ஒரு அவமானம், ஒரு ஏழை முதியவரை இப்படி அசுத்தத்தில் கஷ்டப்படுத்த முடியாது." மாலையில் நான் புகாரளிக்கச் சென்றேன், ஆனால் அத்தை தனது மைத்துனியை விமர்சித்தார்: - அவள் ஒரு குடிமகன், அவள் என்ன விரும்புகிறாள் என்பதை அவள் சுயமாக சிந்திக்க முடியும் -. நான் பதிலளித்தேன்: "நீங்கள் சொல்வது சரிதான், நீங்கள் சுத்தம் செய்வதைப் பார்த்தேன்: நீங்கள் சிறுநீர் கழிப்பதை அமிலத்தால் கழுவினீர்கள், அது மீண்டும் பளபளப்பாக மாறியது." இந்த நேரத்தில் அவர் என்னை அறைந்தார், ஏனென்றால் இந்த விஷயங்களைப் பற்றி பேசக்கூடாது, நான் கேவலமாக இருந்தேன்.

ஒரு நாள் என் தாத்தா என்னிடம் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்தார், நான் பட்டறையில் பெண்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த ஒரு பாடல் புத்தகத்தை வாங்கினேன். சிறிது நேரம் நான் அதை மறைக்க முடிந்தது, ஆனால் ஒரு மாலையானால் நேரமில்லை, மாமா, அதைக் கவனித்து,

சத்தியம் செய்யத் தொடங்கினார்: - இந்த அசிங்கமான குப்பை கூட, இப்போது நீங்கள் ஒரு கொடுமைக்காரராக மாறுகிறீர்கள் -. அந்த வார்த்தைகளில் நான் அதை அவன் முகத்தில் எறிந்தேன். அவர் என் கிளர்ச்சியைப் பார்க்கவில்லை, என் கால்சட்டையின் பெல்ட்டைக் கீழே இழுத்து என்னை கடுமையாக அடிக்கத் தொடங்கினார். எனக்கு சுமார் பதின்மூன்று வயதிருக்கும், அவர் தனது மனைவியிடம் ஒரே ஒரு முறை சொன்னார்: - ஒரு பெண் வடக்கு இத்தாலிக்கு செல்கிறாள் என்று கேள்விப்பட்டேன், உங்கள் மருமகளை கிராமத்திற்கு அழைத்துச் சென்று அவளுடன் அவளது பெற்றோருக்கு அனுப்புங்கள் -. அந்த நிமிடத்தில் நான் சந்தோசமாக உணர்ந்தேன், அடித்த அடிகளின் வலியை கூட மறந்துவிட்டு, சிந்தனையுடன் சென்று புல்லில் அமர்ந்தேன். இரவின் நிழல்கள் மரக்கிளைகளில் ஊடுருவி ஆற்றில் இருந்து லேசான குளிர்ந்த காற்று வீசியதால் இருள் சூழ ஆரம்பித்தது என்று நினைத்தேன்.

ஒரு கொட்டை மரத்தில் சாய்ந்து மேகங்களைப் பார்த்து தூங்கிவிட்டேன். நான் நிறைய கனவு கண்டேன், வண்ணமயமான கனவுகளின் கூட்டம். லேசான காற்று என் முகத்தை வருடியது. நான் கண்களைத் திறந்தேன், நான் எப்போதும் வெறுத்த அந்த இடத்தை நான் விசித்திரமாக நேசித்தேன், அது நட்சத்திரங்களின் ஒளியால் மட்டுமே ஒளிரும் என்பதை நான் ஆச்சரியத்துடன் முதல்முறையாக உணர்ந்தேன். நான் இந்த கைவிடப்பட்ட நிலைக்கு செல்ல அனுமதித்தேன், நான் மீண்டும் கனவு கண்டேன். ஒரு மர்மமான திரவம் போன்ற மகிழ்ச்சி துளி துளியாக என் சிறிய

உள்ளுக்குள் நுழைந்தது. நான் ஒரு இனிமையான குழந்தை இல்லை. என் கால்கள் சுருக்கமாக இருந்தன, ஏனென்றால் அவை ஓடையின் கூர்மையான கூழாங்கற்களில் நடந்தன, ஆனால் என் முழு உடலும், என் ஆன்மாவும் இப்போது இனிமையாகவும் மென்மையாகவும் தோன்றும் அனைத்தையும் வெறுக்கப் பழகிவிட்டன. ஆனால் அன்று மாலை அந்த சுருக்கமான தூக்கம் அற்புதமாக இருந்தது என்றும் அதை நான் மீண்டும் காணவில்லை என்றும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஒருவேளை அதனால்தான் எனக்கு இன்னும் நினைவில் இருக்கிறது. திடீரென்று என் தோளில் ஒரு கை பதிந்தது, அன்டோனியா வந்து, அவளுடைய சொந்த வழியில், திடீரென்று என்னை எழுப்பினார்: "நாம் வீட்டிற்கு செல்லலாம், நாங்கள் வந்ததும், நீங்கள் உங்கள் மாமாவின் கையை முத்தமிட்டு அவரிடம் சொல்லுங்கள் - தயவுசெய்து என்னை மன்னியுங்கள் -". அப்படியே இருந்தது.

அன்று மாலை நான் நடுக்கத்துடன் படுக்கைக்குச் சென்றேன், அன்று இரவு உறக்கம் வரவில்லை, பகலைப் பற்றிய வெறித்தனமான எதிர்பார்ப்பில் மணிக்கணக்கைக் கழித்தேன். என்னையறியாமலேயே நான் உறக்கத்தில் நழுவிப் போனால், திடீரென ஒரு அழைப்பினாலோ அல்லது உணர்வுத் துடிப்பாலோ திடுக்கிட்டுப் போவேன், அது என்னை விழித்திருக்கவும் வலியாகவும் இருக்க வேண்டியிருந்தது, எனக்கு ஓய்வு கொடுக்கவில்லை. இரவின் இருள் சுவர்களில் படர்ந்திருக்கும் அரக்கர்களை அலசி ஆராய்ந்து, எதுவும் செய்யத் திராணியின்றி அழுது அழுதுகொண்டே எஞ்சிய நேரத்தைக் கண்களைத் திறந்து கழித்தேன். ஆனால் அது ஒரு

சோகமான அழகை அல்ல, அது வேறு என்னவோ என்னால்
உணர முடியவில்லை. அடுத்த நாள் நான் ஆய்வகத்திற்குச்
செல்லவில்லை, ஏனென்றால் என் உடல் ஒரு வரைபடத்தைப்
போல இருந்தது, அது மிகவும் காயமாக இருந்தது. அறிகுறிகள்
மங்கத் தொடங்கிய ஒரு வாரத்திற்குப் பிறகுதான் நான்
திரும்பினேன்.

அத்தியாயம் ஏழு - எமிலியா

ஞாயிற்றுக்கிழமை மதியம் நான் சில நண்பர்களுடன் அனாதை இல்லத்திற்குச் சென்றேன்: ஒரு கன்னியாஸ்திரி எங்களுக்கு சில பொருத்தமான நகைச்சுவைகளுடன் நற்செய்தியை அழகாக விளக்கினார். அந்த நேரத்தை மகிழ்ச்சியாக கழிப்பதில் என்ன ஒரு மகிழ்ச்சி. ஒரு நாள் அவர் எங்களிடம், மெசினாவின் பிஷப் உறுதிப்படுத்தல்களுக்காக அக்டோபரில் வருவார் என்று கூறினார்.

- உங்களுக்கு இந்த சாக்ரமென்ட் வேண்டுமானால் உங்கள் கையை உயர்த்துங்கள், அதனால் நான் அதை பேராயர் மான்சிக்னர் சால்வடோர் அப்பாடெஸ்ஸாவிடம் தெரிவிக்க முடியும் - என்ன செய்வது என்று தெரியாமல், நான் பயத்துடன் கையை உயர்த்தினேன். சில நாட்களுக்குப் பிறகு நான் ஜிசியிடம் சொன்னேன். அவள் வெட்கப்பட்டாள்: நாங்கள் ஒரு தெய்வமகளைத் தேட வேண்டியிருந்தது. நான் அவளுக்கு தபால்காரரின் மகள் மிஸ் ரினா, இளம் ஆசிரியையை முன்மொழிந்தேன். நாம் எப்படி அவரிடம் கேட்க முடியும்? மறுநாள் நாங்கள் அவள் வீட்டிற்குச் சென்றோம், அவள் ஒப்புக்கொண்டாள். அக்டோபர் 9, 1948 அன்று பிற்பகல் நான் என் நண்பர்களுடன் அன்னை ஆலயத்திற்கு வாக்குமூலம்

அளிக்கச் சென்றேன். மறுநாள் காலையில் நான் என் அம்மன் வீட்டிற்குச் சென்றேன், அவர் சிறிய இதயங்களுடன் நெய்யப்பட்ட ஒரு பிரேஸ்லெட்டைக் கொடுத்தார். நான் மகிழ்ச்சியடைய ஆரம்பித்தேன். 11 மணிக்கு நாங்கள் தேவாலயத்திற்குச் சென்றோம். பிஷ்ப் வந்து புனித மாஸ் கொண்டாட ஆரம்பித்தார். இடைவேளையின் போது நாங்கள் மத்திய நேவில் வரிசையாக நின்று ஒவ்வொருவராக எங்களை உறுதிப்படுத்தினார். மாஸ் முடிந்ததும், மாமாக்கள் அம்மாவுக்கு ஒரு காபி கூட கொடுக்கவில்லை. அவர்கள் அவளை வெறுமனே "commare" என்று அழைத்து வாழ்த்தினார்கள்.

சிறுவயதில், நாங்கள் காஸ்ட்ராங்கியாவிலிருந்து திரும்பியபோது, கிராமத்திற்கு வருவதற்கு முன்பு, இரட்சகருக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட ஒரு தேவாலயம் இருந்தது எனக்கு நினைவிருக்கிறது. zizi ஒரு கணம் நிறுத்திவிட்டு உரத்த குரலில் "ஓ அம்மாக்களே, அம்மாக்களே..." என்றாள். பிரார்த்தனை என்று நினைத்தேன். நான் பெரியவனானதும், கல்லறை தேவாலயத்திற்கு சற்று மேலே அமைந்திருந்ததால், அவர் இறந்துபோன தனது தாயை அழைக்கிறார் என்பதை நான் புரிந்துகொண்டேன். நான் கல்லறைக்கு சென்றதில்லை, ஏனென்றால் ஸிஸி புனிதர்களின் விருந்துக்கு கூட செல்லவில்லை. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மக்கள் "Fussadello" என்ற இடத்தில் மிஸ் சிக்னோரினோவிடம் பூக்களை வாங்கிக் கொண்டு கிட்டத்தட்ட ஊர்வலமாகச் சென்று தங்கள் அன்புக்குரியவர்களின் கல்லறையை அலங்கரிப்பதை நான்

அறிவேன். ஒருமுறை நான் ziziக்கு முன்மொழிந்தேன்: "நாம் ஏன் உங்கள் தாயின் கல்லறைக்குச் சென்று பார்க்கக்கூடாது?".

அவள் வருந்துகிறேன் என்று பதிலளித்தாள். - நீங்கள் அவளுக்கு ஒரு பூவைக் கூட கொண்டு வர விரும்பவில்லை என்றால் "அம்மா - அம்மா" என்று அழைப்பது பயனற்றது. - இந்த வார்த்தைகளில் அவர் கிட்டத்தட்ட நகர்ந்தார். நாங்கள் சில கிரிஸாந்தமங்களை வாங்க ஃபுசாடெல்லோவுக்குச் சென்றோம். அனைத்து புனிதர்களின் தினத்தன்று, தாத்தா டீரியை அழைக்கச் சென்றேன், எங்களை "அம்மாக்களின்" கல்லறைக்கு அழைத்துச் செல்ல, எனக்காக பாட்டி ரோசா. எனது தாத்தா சமீபத்தில் அந்த கல்லறையை மீண்டும் கட்டியிருந்தார், ஏனெனில் போரின் போது கல்லறையில் விழுந்த ஒரே குண்டு அதை அழித்துவிட்டது.

இன்னொரு போரில் வெற்றி பெற்றேன் என்ற பெருமிதம் இருந்தாலும், என் எண்ணங்கள் இரவும் பகலும் என் பெற்றோரிடம் இருந்தது. நான் ஆய்வகத்தில் இருந்தபோது என்னை திசை திருப்ப முயற்சித்தேன். நான் தையல் செய்வதை ரசிக்க ஆரம்பித்தேன்: தோள்பட்டைகளுக்கு வடை தயார் செய்தேன், கரி இரும்பில் ஊதினேன். இரும்பு சூடாக இருக்கும்போது பெரிய பெண்கள் துணிகளை தயாரிப்பதற்காக துண்டுகளை சலவை செய்தனர். அதை இறுக்கமாக வைத்திருக்க, இரண்டு ரிப்பன்களுக்கு இடையில் தைக்கப்பட்ட எடைகள் விளிம்பில் வைக்கப்பட்டன. ரைபிள் பொருட்களை விற்ற எனது காட்பாதரிடம் அவற்றை வாங்கச் சென்றேன். அவை நான் சுத்தியலால் தட்ட வேண்டிய துகள்கள். சில சமயங்களில் நான் என் விரல்களைத் தட்டினேன்...

இதற்கிடையில், திருமதி ஆர்லாண்டோ வயதான பெண்களுக்கான கட்டணக் கட்டிங் படிப்புகளை நடத்தினார். நான் வெகு தொலைவில் அமர்ந்திருந்தேன், ஆனால் பாடங்களிலிருந்து எதையாவது புரிந்து கொள்ள நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஒருமுறை மாமாக்கள், முக்கியமான காரியங்களுக்காக நோவாராவுக்கு வரும்போது எங்களுடன் படுத்திருந்தவர்கள், "commare" மற்றும் "compare" ஐ பார்க்க Fantina செல்வோம் என்று சொன்னார்கள். ஒருமுறை அம்மன் zizi "உனக்கு என்ன வயது?" என்று கேட்டாள். மற்றும் zizi: - என்கண்கள் இருண்டுவிட்டது, எனக்கு நினைவில் இல்லை - (எனக்கு பார்வை இல்லையென்றால், எனக்கு நினைவில் இல்லை).

தாத்தா ரீரியின் உதவிக்குறிப்பில் நான் ஒரு பச்சை துணியை வாங்கச் சென்றேன், என் திறனை சோதிக்க நான் ஒரு பாவாடையை உருவாக்கினேன். ஃபாண்டினாவுக்கு புறப்படும் நாள் வந்தது (இரண்டு மணிநேரம் நடந்தே). நாங்கள் 4 மணிக்கு எழுந்தோம். நான் என் பாவாடையை அணிந்து ஜிஸியை ஆச்சரியப்படுத்த விரும்பினேன். அது மிகவும் குறுகலாக இருந்ததால் என்னால் நடக்கவே முடியவில்லை. என் படைப்பைப் பார்த்ததும் அவர்கள் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள்: - நாங்கள் அதை வளர்த்தோம், இப்போது அது வளரத் தொடங்கும் போது அது ஆந்தையைப் போல செயல்படுகிறது. அது நம்மை வெட்கப்பட வைக்கிறது. நான் சுட்டிக் காட்டினேன்: "நான் இதை எடுத்துச் செல்லவில்லை, நீங்கள் விரும்பினால் இது போன்றது, இல்லையெனில், நீங்கள் செல்லுங்கள்!" ஆனால் மனதிற்குள் "இவ்வளவு இறுக்கமான பாவாடையில்

எப்படி நடக்க முடியும்..." என்று நினைத்தேன். எப்படியும் எங்கள் இலக்கை அடைந்தோம். இவ்வளவு அழகான பாவாடையை நான் எங்கே செய்தேன் என்று கமர் கேட்டார். - Sa figi illa - (அவளே அதை உருவாக்கினாள்) zizi பதிலளித்தாள். - எனவே நாம் ஏதாவது தைக்க வேண்டும் போது நாம் அவளிடம் வருவோம் -. ஆந்தை பெருமை...

சில சமயங்களில் நகரத்தில் என்னை வருத்தப்படுத்தும் விஷயங்களைக் கண்டேன். எமிலியா ஒரு காது கேளாத ஊமையாக இருந்தாள், ஒருவேளை வீடற்றவள். கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு நாளும் அவர் நான் வசிக்கும் தெருவைக் கடந்து சென்றார். யாரையாவது சந்தித்தால் வாயில் கை வைக்கிறார். சில நேரங்களில் மக்கள் அவளுக்கு ஒரு ரொட்டித் துண்டை வழங்கினர், ஆனால் நேர்மையற்ற முறையில் அவளுக்கு சீஸ் மேலோடுகளைக் கொடுத்து, அதன் எதிர்வினையைக் காண மறைந்தவர்கள் இருந்தனர்: ஏழைப் பெண் ஒரு கதவு படியில் அமர்ந்து சுவரில் தலையை மோதிக்கொண்டாள். ஒரு நாள் கடைக்குச் சென்று நூல் வாங்கச் செல்லும் போது அந்தோனியோ என்ற பார்வையற்றவரின் உரத்த குரல் கேட்டது. ஊரின் உச்சியில் அமைந்துள்ள அப்பள்ளியில் இருந்து, மத்தி மீன்கள் வந்துவிட்டதாக அறிவித்தார். என் தாத்தாவின் நுனியில் மிச்சமிருந்த சில லிராக்களுடன், நான் மீன் சந்தைக்கு இரண்டு அவுன்ஸ் வாங்கச் சென்றேன். மதிய வேளையில் நான் அடுப்பை கரியால் பற்றவைத்து, மத்தியை சமைத்து, சர்க்கரை காகிதத்தில் வைத்தேன். எமிலியா பாஸைப் பார்த்ததும் அவளிடம் கொடுத்தேன். அவள் வியப்புடன் அவர்களைப் பார்த்து, எனக்கு நன்றி சொல்ல

லேசாக சிரித்தாள். அவள் வழக்கமான வாசலில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டேன், சுவரில் தலையை இடாமல், ஒல்லியான விரல்களை வாயில் வைத்துக்கொண்டு. அன்று நான் சாப்பிடவில்லை: என் முயற்சிகளை மாமாக்கள் புரிந்து கொள்ளாமல் இருக்க, மீதியுள்ள தீக்குச்சியில் இருந்து அடுப்பை சுத்தம் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

ஏஞ்சலா தனது மகன் நினோவுடன், நடந்து சென்றாலும் சைகைகளில் பேசும் ஊனமுற்ற மனிதருடன் மதிய வேளையில் அந்தத் தெருவில் சென்றாள். அனாதை இல்லத்தில் இருந்து சூப் எடுக்க வாளியுடன் சென்றனர். ஒரு நாள் நினோ தன் வாளியுடன் தனியாக இருந்தான், என் வீட்டின் அருகே இரண்டு பையன்கள் அவரை உரித்துவிட்டு ஓடிவிட்டனர். அவனால் பேண்ட்டை எடுக்க முடியவில்லை. அவர் உள்ளாடையின்றி இருந்தார். நான் பயத்துடன் அவருக்கு ஆடை அணிவிக்க கீழே சென்றேன். நான் ஒரு நிர்வாண மனிதனைப் பார்ப்பது அதுவே முதல் முறை. அய்யோ மாமாக்களுக்குத் தெரிந்திருந்தால் அவதூறாக இருந்திருக்கும்.

என் பெற்றோருக்கு அனுப்பிய பல கடிதங்களில் ஒன்றில் கைக்கடிகாரம் வேண்டும் என்ற ஆசையை வெளிப்படுத்தியிருந்தேன். திருமதி அகோஸ்டினா டொமோடோசோலாவிலிருந்து வந்திருப்பதை அறிந்த நான் அவளைப் பார்க்கச் சென்றேன். என்னைப் பார்த்தவுடனே என்னைக் கட்டிப்பிடித்து என் பெற்றோர் அனுப்பிய பொட்டலத்தைக் கொடுத்தார். நான் அதைத் திறந்தேன், எனக்கு ஆச்சரியமாக ஒரு பழுப்பு நிற ஆட்டுக்குட்டி ஃபர் கோட், விரல் அளவு பெரிய சுருட்டை, ஒரு தொப்பி மற்றும் ஒரு

கடிகாரத்துடன் ஒரு பெட்டியைக் கண்டேன். அந்த பெண்மணி அதை என் மணிக்கட்டில் வைத்தபோது நான் மகிழ்ச்சியில் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தேன். அவர் என்னை மீட்க ஒரு கிளாஸ்தண்ணீர் கொடுத்தார், நான் வீட்டிற்கு ஓடினேன். அடுத்த நாள், என் மாமாக்கள் நோவாராவுக்கு வந்தபோது, நான் அந்த ரோமத்தை அணிந்தால் அவர்கள் என்னைப் பைத்தியம் என்று நினைப்பார்கள் என்று சொன்னார்கள்: ஊரில் யாருக்கும் அப்படி எதுவும் இல்லை. எப்படையும் பெருமையுடன் அணிந்தேன். சிறிய கைக்கடிகாரத்தை அனைவரும் கவனிக்கும் வகையில் எனது சட்டையை மீண்டும் சுழற்றுவேன். நான் அடிக்கடி கயிறு கொடுத்தேன், சிறிது நேரத்தில் அது உடைந்தது. காஸ்ட்ராஞ்சியாவுக்குச் சென்ற நான் சில வயதானவர்களைச் சந்தித்தேன், என்னிடம் நேரம் கேட்டேன். மோசமான அபிப்ராயத்தை உண்டாக்காமல் இருக்க, இப்போது சரிசெய்யமுடியாமல் உடைந்திருந்த கடிகாரத்தைப் பார்த்து, அதைக் காற்றடிக்க மறந்துவிட்டேன் என்று சொன்னேன். - மிக்க நன்றி -. அவர்கள் என்னை வாழ்த்தி பயணத்தைத் தொடர்ந்தனர்.

என் நண்பர்களுடன் ஒப்பிடும்போது நான் சிறியவனாகவும் ஒல்லியாகவும் இருந்தேன், அவர்கள் அனைவரும் "வளர்ந்தவர்கள்". ஒரு கடிகாரத்தில், என் சகோதரி ரோசாவைப் போல நான் "வளர்ச்சியடைந்தவனா" என்று என் அம்மா ஜிஸியிடம் கேட்டார். ஆனால் ஜிஸிக்கு இந்த விஷயங்களைப் பற்றி பேசுவது தடையாக இருந்தது. எனக்கு வாழ்க்கையைப் பற்றி எல்லாம் தெரியும் என்பது அவருக்குத் தெரியாது. எப்பொழுதும் போல் கலகக்காரனாக, அவளிடம் "நான்

ஊட்டச்சத்து குறைபாடு உள்ளதால் நான் 'மிஸ்' ஆகவில்லை" என்றேன். அவள்: - என்ன சொல்கிறாய்? நாங்கள் எப்போதும் உங்களை ஆதரித்துள்ளோம். ஒரு மாலை நான் காஸ்ட்ராங்கியாவில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தேன், எனக்கு உடல்நிலை சரியில்லாமல் இருந்தது. நான் குளிர்ந்த வியர்வையில் இருந்தேன். முடிவு என்று நினைத்து, பிரார்த்தனை செய்து, அழுதுவிட்டு, இருட்டில் சில துளிகள் சிறுநீர் கழிக்க வெளியே சென்றேன். அவர்கள் சொன்னார்கள்: "நீ இன்னொரு முறை எழுந்தால் நான் உன்னை அடிப்பேன்!". திண்டாரியின் மடோனா என்னைப் பாதுகாத்திருக்கலாம். நான் மீண்டும் வைக்கோல் மெத்தைக்குச் சென்று தூங்கிவிட்டேன். அடுத்த நாள் நோவாராவில் உள்ள ஆய்வகத்தில் மிஸ் அசுண்டா என்னை வழக்கத்தை விட வெளிர் நிறத்தில் பார்த்தாள். பணியாள் தினமும் காலை போல வறுக்கப்பட்ட துண்டுகளுடன் காபி மற்றும் பால் கொண்டு வந்தபோது, அவள் எனக்கும் கொஞ்சம் கொடுத்தாள்.

அத்தியாயம் எட்டு - விழுங்குகளின் விமானம்

நோவாராவில் அதிக நேரம் செலவழித்ததன் மூலம், வாழ்க்கை மாறியதாகத் தோன்றியது: ஒருவேளை நான் தாத்தா டீரியைப் பார்க்கச் சென்றதாலும், மதியம் முழுவதும் அவருடன் மகிழ்ச்சியுடன் அரட்டையடித்ததாலும் இருக்கலாம். அவர் தனது வாழ்க்கையைப் பற்றிய பல கதைகளை என்னிடம் கூறினார், ஒரு காலத்தில் அவரது இருப்பு எவ்வளவு கடினமாக இருந்தது. மேலும், நோவாராவில் வசித்த எனக்கு அந்த ஊரில் நடந்த முக்கிய நிகழ்வுகளைக் காணும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, பெரிய மதச் சடங்குகள், ஊர்வலங்கள், ஞானஸ்நானம், உறுதிப்படுத்தல்கள், ஆனால் எல்லாவற்றையும் விட திருமண விழாக்கள் என்னை நெகிழ்ச்சி செய்தன. அப்போது திருமணங்கள் மாலையில் கொண்டாடப்பட்டன, நான் எப்போதும் என் நண்பர்களுடன் சான் நிக்கோலா தேவாலயத்தில் சுற்றிப் பார்க்கச் சென்றேன்.

ஒரு நாள் மாலையில் ஒரு மணமகள் வெள்ளை உடை அணிந்து தந்தையுடன் வெளியே செல்வதைப் பார்த்தேன். பனி போல் வெண்மையாக இருந்தவள், பொம்மை போல் இருந்தாள், மிகவும் அழகாக இருந்தாள்! பிலிப்போவை மணந்தவர் கார்மெலினா. நான் முழுமையாக அனுதாபப்பட்டு பகல் கனவு கண்டேன்: "யாருக்கு தெரியும், ஒரு நாள் எனக்கும் அது நடக்கலாம்...".

அந்த நாட்களில் எனக்கு விசித்திரமான உணர்வுகள் இருந்தன, காற்றில் புதிய மற்றும் விசித்திரமான ஒன்று இருந்தது, எனக்கு முன்னறிவிப்புகள் இருந்தன. நான் அமைதியின்றி ஒரு அசாதாரண நிகழ்வு நடக்கும் என்று காத்திருந்தேன். உண்மையில் நிகழ்வு வருவதற்கு நீண்ட காலம் இல்லை. நண்பகலில் தபால்காரர் வழக்கமாக வந்தார். ஜூன் மாதத்தில் ஒரு நாள், "காம்போ, அஞ்சல் உள்ளது" என்று கத்துவதை நான் கேட்கிறேன். நான் கடிதத்தை எடுத்தேன், அது வந்தது... டோமோடோசோலா! அம்மா தன் சகோதரிக்கு எழுதினாள்.

நான் அதை கிட்டத்தட்ட கிழித்து படிக்கும் வரை திடீரென்று திறந்து பார்த்தேன், என் வாழ்நாள் முழுவதும் நான் காத்திருந்த செய்தி இருந்தது: செப்டம்பர் 12 ஆம் தேதி, என் அம்மா என்னை அழைத்துச் சென்று வடக்கே அழைத்துச் செல்ல சிசிலிக்கு வருவார்! இப்போது நான் ஒரு இளம் பெண்ணாக இருந்தேன், எதிர்காலம் எனக்குக் காத்திருந்தது, நான் ஒரு வேலையைத் தேட வேண்டியிருந்தது. என் அதைக்கு என்ன எதிர்வினை இருக்கும் என்பதை அறிந்த நான், விவேகத்துடன் அந்தக் கடிதத்தை ஒரு ஜாடியின் அடியில் மறைத்து வைத்தேன், அதில்

குப்பைகள் நிறைந்திருந்தன குக்கிராமங்களில் வேலை செய்து, நோவாராவில் உள்ள கடைக்கு வந்தார். சில சமயங்களில் அவர் zizi உடன் வந்து, பதற்றத்துடன், அவர் கூறினார்: "உன் அம்மா சிறிது நேரம் எழுதவில்லை, அவளுக்கு ஏதாவது நடந்திருக்கும் ...". மறுபுறம், ஏதாவது குறிப்புடன் இன்னொரு கடிதம் வந்துவிடுமோ என்று பயந்தேன். ஒரு நாள், உண்மையில், ஒருவர் வந்தார், ஆனால் அதிர்ஷ்டவசமாக சிசிலி பயணத்திற்கு எந்த குறிப்பும் இல்லாமல். கோடை எனக்கு மெதுவாக நழுவியது, அந்த வெறித்தனமான காத்திருப்பு முடிவடையும் வரை என்னால் காத்திருக்க முடியவில்லை. அம்மா வரும்வரை யோசிக்காமல் நேரத்தை கடத்த வேலை எனக்கு உதவியது. ஆகஸ்ட் 15 அன்று அனுமானத்தின் விருந்துக்கு, எல்லா மக்களும் தங்கள் நேர்த்தியைக் காட்ட விரும்பினர், மேலும் ஆய்வகத்தில் எப்போதும் நிறைய செய்ய வேண்டியிருந்தது, வழக்கத்தை விட அதிகம்: பல பெண்கள் தங்கள் புதிய ஆடைகளைக் காட்ட விரும்பினர். ஆகஸ்ட் 13, தங்கள் சொந்த ஆடைகளைத் தைக்கும் தொழிலாளர்களுக்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்டது.

என் நண்பர்களுக்கு இணையாக துணியை வாங்க zizi யிடம் கேட்டிருந்தேன். அவள் ஒப்புக்கொண்டாள், நான் நீல முடிச்ச வடிவமைப்பு கொண்ட மலிவான பழுப்பு நிற துணியைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். பட்டறையில் இருந்த இளம் பெண் எனக்கு அதை வெட்டி, அதை தைக்க எனக்கு உதவுமாறு ஒரு வயதான தொழிலாளியிடம் கேட்டார். பார்ட்டி அன்று நானும் எல்லோரையும் போல புது டிரெஸ் போட்டிருந்தேன்.

ஃபாண்டினாவிலிருந்து வந்த சில அறிமுகமானவர்களும் இருந்தனர். அவர்களில் ஒருவர் எனது பிரபலமான இறுக்கமான பாவாடையைப் பார்த்திருந்தார். அவர் ஒரு துணியை கொண்டு வந்து zizi என்று கேட்டார்: "உங்கள் மருமகள் எனக்கு ஒரு ஆடையை உருவாக்க வேண்டும், அவள் அதில் மிகவும் திறமையானவள்!". நான் அவளுடைய அளவீடுகளை எடுத்தேன். ஒரு வாடிக்கையாளருக்காக மிஸ் அசண்டா செய்த மாதிரியை நான் மனதில் வைத்திருந்தேன். அதை வெட்டி முயற்சி செய்ய கொஞ்சம் அவகாசம் கேட்டேன். "பரவாயில்லை, துணி கொஞ்சம் கனமானது, இலையுதிர் காலத்திற்கு ஏற்றது. நான் செப்டம்பர் 20 ஆம் தேதி வருகிறேன்."

இதற்கிடையில், ஆய்வகத்தைச் சேர்ந்த கார்மெலினா, தனது நண்பர்கள் அனைவரையும் தனது திருமணத்திற்கு அழைத்தார், ஒரு செப்டம்பர் மாலை மேட்ரிக்ஸ் தேவாலயத்தில் கொண்டாடினார். zizi இன் அனுமதியுடன் விழாவிற்குச் சென்றேன். விருந்தினர்களில் டோமோடோசோலாவைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்மணியும் உடனடிப் புறப்படுவதை அறிவித்தார்: "கான்செட்டினா, நோவாராவில் உங்கள் நாட்கள் எண்ணப்படுகின்றன. உங்கள் தாய் விரைவில் உங்களை அழைத்துச் செல்ல வருவார்."

சிற்றுண்டி சாப்பிட்டுவிட்டு மகிழ்ச்சியுடன் வீடு திரும்பினேன். நாட்கள் கடந்து, திண்டாரி திருவிழா செப்டம்பர் 8 ஆம் தேதி வந்தது, அந்த ஆண்டு ஆற்றின் வழியாக செல்லும் மிக நீண்ட பாதை முதல் முறையாக கடினமாகவும் எல்லையற்றதாகவும் தோன்றவில்லை, நான் பறப்பது போல் உணர்ந்தேன். நாங்கள்

காஸ்ட்ராஞ்சியாவுக்குத் திரும்பியபோது, 12ஆம் தேதி வரை ஆய்வகம் மூடப்பட்டிருக்கும் என்ற காரணத்துடன் சில நாட்கள் தங்கியிருப்பேன் என்று ziziக்குத் தெரிவித்தேன். அன்று காலை என் இதயம் படபடவென படபடத்தது. பக்கத்து வீட்டுக்காரருக்கு எடுத்துச் செல்ல சில அத்திப்பழங்களை எடுத்துக்கொண்டு நோவாராவுக்குச் சென்றோம். பாதி தூரத்தில் என் அம்மா கழுதை பாதையில் செல்வதை நான் பார்த்தேன். நான் அவளை நோக்கி ஓடி வந்து என் சிறிய கைகளில் இருந்த முழு பலத்தையும் கொண்டு அவளை அணைத்தேன். Zizi "ஏன் திடீர்னு வந்தீங்க? கான்செட்டினாவை கூட்டிட்டுப் போகலாம்னு நினைக்கிறீங்களா?" "ஆம் - அம்மா பதிலளித்தார் - நாங்கள் மூன்று நாட்களில் செல்கிறோம்". "உன்னால் முடியாது, ஃபான்டினாவைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணுக்கு நீங்கள் ஆடை தயார் செய்ய வேண்டும்." என்னைத் தடுத்து நிறுத்த மற்றொரு சாக்கு. தொடர்ந்து கத்தினார். அசையாமல் விரலால் வானத்தைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தேன். எனது ஒரே வருத்தம் தாத்தா றீரியைப் பார்க்க முடியாமல் போனதுதான்.

14ம் தேதி மாலை இரவு உணவு சாப்பிட்டோம். Zizi மட்டும் என் அம்மாவை அவமானப்படுத்த வாயைத் திறந்தான்: "அவளை என்னிடமிருந்து பறிக்க உனக்கு எவ்வளவு தைரியம், உனக்கு இதயம் இல்லை, என்னை மிகவும் கஷ்டப்படுத்துகிறாய், நான் உன்னை இனி ஒரு சகோதரியாக கருதவில்லை." மிச்செரில்லோவை முதன்முறையாக கண்ணீருடன் பார்த்தேன். அதன் கரடுமுரடான மற்றும் கடினமான ஓடுகளின் கீழ், மனிதகுலத்தின் சில துளிகள் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தன.

மறுபுறம், நான் பளிங்கு போல குளிர்ச்சியாகிவிட்டேன், அசையவே இல்லை.

நான் இரவில் ஒரு கண் சிமிட்டும் தூங்கவில்லை, ஆயிரக்கணக்கான எண்ணங்கள் என் மனதில் குழப்பமாக துரத்துகின்றன, காலை வரும் வரை காத்திருக்க முடியவில்லை, அதனால் நான் கிளம்பலாம். அம்மா டாக்ஸியை "கௌசி ஐ லூபி" (ஒநாய் கால்சட்டை) என்ற புனைப்பெயர் கொண்ட ஒரு மனிதரிடம் ஆர்டர் செய்திருந்தார். விடிந்ததும் எழுந்து, அட்டைப் பெட்டிக்கு இறுதி டச் அப் செய்துவிட்டு, மாமாக்களிடம் விடைபெற்றோம். கிளம்பியதும், என் அதை தன் அறையிலிருந்து கண்ணீருடன் வெளியே வந்து, தலைமுடியைக் குனிந்து, என் தாயின் காலடியில் தன்னைத் தூக்கி எறிந்து, கெஞ்சினாள்: "இப்போது நான் என்னைக் கொன்றுவிடுவேன், உங்கள் மனசாட்சியின் மீதம் இருக்கும் வரை உங்கள் மனசாட்சிக்கு மரணம். தயவு செய்து, நான் அதை என் மண்டியிட்டு கேட்கிறேன் - அவள் சொன்னாள் - நான் ஒரு ஏழை பெண், தனியாக ஒரு பொய்யான கணவரால் மிருகமாக நடத்தப்பட்டேன், யாரும் என்னை நேசிக்கவில்லை, என் சகோதரி, அவளை விட்டு செல்ல வேண்டாம் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கருணை காட்டுங்கள், என்னைத் தனியாக விட்டுச் செல்ல உங்களுக்கு உரிமை இல்லை, அவள் ஒரு பூவைப் போல நம் மத்தியில் வளர்ந்தாள், இப்போது நன்றி இல்லை!"

கலைந்த கூந்தலுடனும், சேறு வடியும் முகத்துடனும், அவர் முழு பிரபஞ்சத்தையும் சபித்து, தரையில் குத்தினார். அக்கா ஆபத்தாகிவிட்டாள், மனம் தளர்ந்து போகிறாள் என்பதை என்

அம்மா புரிந்துகொண்டாள், அவள் பொறுமையிழந்தாள். ஆனாலும், அவள் அசையவில்லை, இரக்கத்தால் தன்னைத் தானே சலனப்படுத்தாமல், அவனது மாயைகளுக்குக் காது கேளாதவள், தூரத்தைப் பார்த்து, தன் நாடகத்தின் முடிவுக்காகக் காத்திருந்தாள். என் அம்மா பிடிவாதமாக இருப்பதை என் அதை உணர்ந்ததும், எங்களுக்கு இறுதி விடைகொடுக்க மறுத்து, அவள் அறைக்குள் விரைந்தாள். திடீரென்று நாங்கள் வெளியேறினோம், அவள் சபித்தபடி தெருவுக்குத் திரும்பினாள், நாங்கள் நடந்து சென்றபோது அவள் கற்களுடன் கலந்த ஒரு சிறிய கருப்பு பந்தாக மாறும் வரை அவள் சுருங்கி இருப்பதைக் கண்டோம். ஒரு வேளை நான் அவளிடம் கொடூரமாக நடந்து கொண்டேன், ஆனால் என் அம்மாவின் கையால் பாதுகாக்கப்பட்ட நான் அவளுடைய வீட்டை விட்டு வெளியேறும்போது, அவள் என் பார்வையில் இருந்து மறைந்து போவதைக் கண்டதும், என் வெறுப்பு அனைத்தும் திடீரென்று பாசமாக மாறியது. நான் அவள் மீது இரக்க உணர்வை உணர்ந்தேன் (சில மாதங்கள் அவள் தெருக்களில் நான் இறந்துவிட்டதைப் போல அமுதாள் என்பதை நான் பின்னர் அறிந்தேன்).

பியாஸ்ஸா பெர்டோலாமியில் டாக்ஸி கதவுகள் திறக்கப்பட்டன. ஜன்னலில் இருந்து ஊர் முடியும் வரை நான் பார்த்த அனைவருக்கும் கை அசைத்தேன். பயணத்தின் போது என் பார்வையை விட்டு மெல்ல நகர்ந்த பனோரமாவையும் நாட்டையும் நெஞ்சில் படபடப்புடன் கவனித்தேன், கடலைப் பார்க்கும் வரை நீண்ட நேரம் அமைதியாக இருந்தோம். இப்போது நான் நோவாராவிலிருந்து வெகு தொலைவில்

இருந்தேன், உறுதியாக! மனதிற்குள் எதிரெதிர் எண்ணங்கள் சண்டையிட்டு, கட்டுப்படுத்த முடியாமல், வந்துவிட்டோம் என்று எச்சரித்து, அம்மா என்னைத் தழுவியபோது எழுந்தேன். நான் வாழ்ந்த சோகமான வாழ்க்கையின் காரணமாக நான் நீண்ட காலமாக வெறுத்த அந்த நாட்டை நான் தீவிரமாக நேசித்தேன். Vigliatore நிலையத்தில் பெரும் குழப்பம் ஏற்பட்டது, எங்களைப் போன்ற பலர் தங்கள் அட்டைப் பெட்டிகள் மற்றும் பிற பைகளுடன் வடக்கே புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

கடலில் இருந்து ஒரு மெல்லிய காற்று வீசியது, உப்பு என் உதடுகளை சுவைப்பதை உணர்ந்தேன். முதன்முறையாக நான் உணர்ந்த ஒரு அழகான உணர்வு. அரை மணி நேரம் ரயிலுக்காகக் காத்திருந்தோம். எனக்கு அது புதிய காற்றாக இருந்தது. "பேராசிரியரே, கோழியா முட்டை எது முதலில் வந்தது என்று சொல்லுங்கள்" என்ற பிரபலமான பாடலை மக்கள் பாடினர். அனைவரும் கண்டத்தில் விடுமுறை முடிந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். நாங்கள் மெசினாவுக்கு வந்தவுடன், படகில் ஏறும் வண்டிகளை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தேன். அது செப்டம்பர் நடுப்பகுதி மற்றும் ஜலசந்திக்கு மேலே அந்த நீல வானத்தில் ஆயிரக்கணக்கான விழுங்கிகள் சுற்றிக் கொண்டிருந்தன. அவர்களின் விமானம் மூலம் அவர்கள் எனது கனவை எம்ப்ராய்டரி செய்தனர்: இறுதியாக எனது குடும்பத்துடன் வாழ திரும்ப வேண்டும். நான் அந்த பிரகாசமான பின்னணியின் மையத்தில் கடவுளைக் காண முயற்சித்தேன், நான் அவரைப் பார்க்கவில்லை என்றாலும், என் சிறிய உள்ளத்தின் அடிப்பகுதியில் இருந்து அவருக்கு நன்றி தெரிவித்தேன். எண்ணற்ற மணிநேரங்களுக்குப் பிறகு,

நாங்கள் ரோமில் இறங்கினோம், பல மணிநேரக் காத்திருப்புக்குப் பிறகு, மிலனுக்கு ரயிலில் இறங்கினோம், அங்கு டொமோடோசோலாவுக்கு மற்றொரு ரயிலில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. அது ஒரு கனவு. அந்த ரயிலில், எனக்கு தெரிந்த பலரை என் அம்மா வாழ்த்தினார். அவள் எங்கிருந்து வருகிறாள், அவளுடன் இருக்கும் பெண் யார் என்று எல்லோரும் கேட்கிறார்கள். அவருக்கு இன்னொரு மகள் இருப்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது.

நான் நிலப்பரப்புகளைக் கவனித்தேன்: மகியோர் ஏரி மற்றும் தீவுகள், பின்னர் மலைகள் ஆகியவற்றை நான் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தேன். ஊர் மலைகள் சூழ்ந்த பள்ளத்தாக்கில் இருப்பதை அறிந்து நாங்கள் வருவதற்கு எவ்வளவு நேரம் ஆகும் என்று கேட்டேன். நாங்கள் அதிகாலையில் டொமோடோசோலாவுக்கு வந்தோம். வானம் சாம்பல் நிறமாக இருந்தது, தெருக்களும் இருட்டாக வர்ணம் பூசப்பட்டதாகத் தோன்றியது, மக்கள் நிலத்தைப் பார்த்து உறுதியான படியுடன் நடந்தார்கள், அவர்களின் ஆடைகள் கூட இருட்டாக இருந்தன. இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு சிசிலியில் நான் பார்த்த என் சிறிய சகோதரனுடன் அப்பா ஸ்டேஷனில் எங்களுக்காகக் காத்திருந்தார். முத்தங்களும் அணைப்புகளும். நாங்கள் வீட்டிற்குச் சென்றவுடன், விரைவில் எனது நகரமாக மாறும் இடத்தைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சித்தேன். நான் வீடுகளின் ஜன்னல்களை எண்ணினேன், ஆனால் அவை எண்ணற்றவையாக இருந்ததால் எனது கணக்கீடுகளை நான் இழந்துவிட்டேன். பல ஜன்னல்களும், ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக

பல வீடுகளும் இருந்தன. அவை மிகவும் உயரமாக இருந்தன, என் கண்கள் வானத்தில் தொலைந்தன.

எனக்கு மயக்கம் வந்தது. ஆயிரமாயிரம் கேள்விகள் என் தலையில் கொப்பளித்து, பொறுமையின்றி வந்து குவிந்தன. பயணத்தின் போது என்னால் ஒரு வார்த்தை கூட பேச முடியவில்லை. பின்னர் வீட்டில் எனது சகோதரிகளைப் பார்த்தபோது எனக்கு இன்னொரு ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது, அவர்கள் புகைப்படங்களிலிருந்து மட்டுமே எனக்கு நினைவிருக்கிறார்கள். மற்றொரு ஆச்சரியம் என்னவென்றால், மடு, குழாய் மற்றும் எரிவாயு அடுப்பு கொண்ட சமையலறை (நோவாராவில் வீட்டில் தண்ணீர் இல்லை, நாங்கள் விறகு மூலம் சமைத்தோம்). மாலையில், கோமரே கிராசியா தனது மகள் கேடரினாவுடன் எங்களைப் பார்க்க வந்தார். அக்கம் பக்கத்தினர் கூட என்னைச் சந்திக்க விரும்பினர். மறுநாள் மாலை அப்பா என்னை சினிமாவுக்கு அழைத்துச் சென்றார். என் வாழ்க்கையின் மிக அழகான மாலைகளில் ஒன்று, கடைசி நாள் வரை நான் என்றென்றும் நினைவில் வைத்திருப்பேன். நான் இறுதியாக என் அப்பாவுடன் இருந்தேன், ஒருவன் இல்லாத தந்தையை நேசிப்பது போல நான் அவரை நேசிப்பதற்கு முன்பு, இப்போது நான் அவரைப் பாராட்டினேன், இறுதியாக முதல்முறையாக நான் அவருடைய இளவரசியைப் போல் பாதுகாக்கப்பட்டதாக உணர்ந்தேன். சுருக்கமாக, நான் மேகங்களுக்கு மேலே நடப்பது போல் உணர்ந்தேன், நான் பிரபஞ்சத்தின் மற்றொரு புள்ளியில் இறங்கினேன்.

அத்தியாயம் ஒன்பது - சொர்க்கத்தின் கதவு

சிசிலியை விட்டு வெளியேறுவதற்கு முன், என் அம்மா எனக்கு ஃபர்ரியரில் வேலை தேடிக் கொடுத்தார், இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு அவர் என்னுடன் வேலைக்குச் சென்றார். நாங்கள் அதிகாலையில் வீட்டை விட்டு வெளியேறினோம்: இந்த செய்தியால் நான் மிகவும் உற்சாகமாக இருந்தேன்.

நுழைவாயிலில் மிஸ் டில்லே என்னை வரவேற்றார், அவர் என்னை ஒரு பெரிய புன்னகையுடன் கைப்பிடித்தார், ஒரு இனிமையான மற்றும் நட்பான பெண். டில்லே என்னிடம் மிலானீஸ் மொழியில் "ஹலோ பெலா துசா (பெண்), வா, என்னுடன் பணிபுரியும் பெண்களை அறிமுகப்படுத்துகிறேன்: நெல்லா மற்றும் தெரசினா. அவர்களுக்கு நிறைய அனுபவம் உள்ளது, அவர்கள் உங்களுக்கு எப்படி வேலை செய்வது என்று கற்றுக் கொடுப்பார்கள். இருந்தால் எந்த பிரச்சனையும் - அவள் மேலும் சொன்னாள் - கேட்க வெட்கப்பட வேண்டாம்". எனவே கண் இமைக்கும் நேரத்தில் எனது புதிய வேலை கிடைத்தது.

நான் ஏற்கனவே வளர்ந்துவிட்டதாக உணர்ந்தேன், பெலா துசாவின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட இந்த மாற்றத்தைக் குறிக்க, அவளுக்கு முதல் முறையாக மாதவிடாய் வந்தது. அவளுக்கு அந்த தலைப்பைப் பற்றி அதிகம் தெரியாது, ஆனால் அவள் நோவாராவில் உள்ள அவளது பழைய நண்பர்களிடம் கேட்ட கதைகளில் இருந்து, அவள் ஒரு இளம் பெண்ணாக மாறியது இப்படித்தான் என்பதை அவள் புரிந்துகொண்டாள். ஒரு பெண்ணாக இருப்பதற்கு அந்த சமிக்ஞை தேவையில்லை என்பதை அவள் புரிந்துகொண்டாள்: அவள் ஏற்கனவே கற்றுக்கொண்ட, அறிந்த மற்றும் நேசித்த எல்லாவற்றின் காரணமாகவும் இருந்தாள். அது இனி ஒரு கம்பளிப்பூச்சியாக இல்லை மற்றும் ஒரு பட்டாம்பூச்சியாக உருமாற்றம் அடைந்தது. தூரத்திலிருந்து வந்த அவர் சில நிமிடங்களில் ஒரு உலகத்திலிருந்து இன்னொரு உலகத்திற்குச் சென்றார். அவள் தனியாக இருப்பதைக் கண்டு மிகவும் பெருமைப்பட்டாள்.

இதற்கிடையில், நான் புதிய வேலையைப் பற்றி தெரிந்துகொள்ள ஆரம்பித்தேன். அப்போது, கோட்டுகளுடன் இணைக்க ஃபர் காலர் பயன்படுத்தப்பட்டது. தோல்கள் ஒரு கடற்பாசி மூலம் ஈரப்படுத்தப்பட்டு, இறுதியாக அனைத்து பக்கங்களிலும் இருந்து இழுத்து ஒரு மரப் பலகையில் அறைந்தன. சிசிலியில் உள்ள ஆய்வகத்தில் நான் என் ஆடைகளின் அடியில் போடுவதற்கு ஈயங்களை நசுக்கியது எனக்கு நினைவிற்கு வந்தது. இங்கேயும் விரல்களில் சில சுத்தியல் இருந்தது. சிறிது சூரிய ஒளி இருந்தால், அவை தெருவில் உள்ள தோட்டத்தில் உலர்த்தப்பட்டன, எனவே விலைமதிப்பற்ற பாரசீக ஆட்டுக்குட்டி, நரி, மிங்க் மற்றும் எலி

கஸ்தூரி தோல்களுக்கு காவலாளியாக செயல்பட வேண்டியிருந்தது. நான் அவர்களை கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, கார்கள் மற்றும் மக்கள் கடந்து செல்வதை நான் விரும்பினேன். நான் கார் வெளியேற்றும் புகையை உள்ளிழுத்து, அந்த நகர வாசனையில் திளைக்க முயற்சித்தேன், சுத்தமான காற்றில் வளர்ந்த சிறுமிக்கு மிகவும் புதிய மற்றும் போதை. என் பார்வைக்கு முன்பே நகரம் கடந்து சென்றது, நான் நேரத்தை கூட இழந்தேன். அங்கு நாள் மணிநேரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது என்று என் தந்தை எனக்கு விளக்கினார், அதேசமயம் நான் காஸ்ட்ராஞ்சியாவில் வாழ்ந்தபோது சூரியன் உதிப்பதும் மறைவதும் மட்டுமே தெரியும். சில சமயங்களில் நான் தோலைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது மேல் தளத்தில் இருந்து ஒரு வயதான பெண்மணி என்னிடம் பழக வருவார். அவர் கடுமையான பீட்மாண்டீஸ் மொழியில் பேசினார், எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை: "என்ன ஒரு அழகான ஜோக், டாண்டுவாடி வெக்னாட் (எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்)? குமாடி சே சியாமட் (உங்கள் பெயர் என்ன)?". நான் மாறுகிறேன். "டிமி கேபிசட் மியா (உனக்கு புரியவில்லையா)?". தோல்கள் உலர்ந்ததும், அவற்றை ஆர்டர் செய்த தையல்காரர்களுக்கு மிஸ் டில்லே கழுத்தின் வடிவத்தை வெட்டினார்.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஃப்ரிசெல்லினா பேடிங், அதைச் சுற்றி லாப் போட்டு லைனிங் போட கற்றுக்கொண்டேன். எனது திறமையின் காரணமாக நான் வாராந்திர பாக்கெட் பணத்தைப் பெற ஆரம்பித்தேன், விரைவில் நான் ஓய்வூதிய மதிப்பெண்களுக்கு இணங்கினேன். நான் வயதாகிவிட்டதாக

உணர்ந்தேன். ஆய்வகத்தில் வானொலி இருந்தது: பாடல்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்தேன். குளிர்சாதனப்பெட்டிகள் அப்போது சாதாரணமாக இல்லை, ஆனால் அந்த இளம் பெண் ஒரு ஐஸ் பெட்டியை வைத்திருந்தாள், அதை அவள் நகரத்தின் தெருக்களில் வண்டியுடன் சென்ற ஒரு மனிதர் வழங்கிய பனிக்கட்டிகளால் நிரப்பப்பட்டாள். அப்படிப்பட்ட இளநீர் அருந்துவது எனக்குப் புதிது. மலிவான விறகு அடுப்பு வீட்டை சூடாக்கியது. அவரிடம் தொலைபேசி இல்லை, ஆனால் அவர் வாடிக்கையாளர்களை அழைக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டால், அவர் பல தொழிலாளர்களைக் கொண்ட ஒரு கட்டுமான நிறுவனத்தின் உரிமையாளரான அவரது அத்தைக்கு என்னை அனுப்பினார். இவற்றில், தற்செயலாக, நான் முதன்முதலில் பார்த்தேன்... ஆனால் இது மற்றொரு கதை, எனக்கு நேரமும் விருப்பமும் இருந்தால், பின்னர் சொல்கிறேன்.

வீட்டில் நான் நன்றாக சாப்பிட்டேன், மாலையில் நாங்கள் நகர மையத்தை அதன் கல் கூரைகள் மற்றும் அழகான ஜன்னல்கள் கொண்ட கடைகளைப் பார்வையிட வெளியே சென்றோம். சனிக்கிழமைகளில் நான் என் அம்மாவுடன் மையத்தின் ஒரு நல்ல பகுதியை ஆக்கிரமித்துள்ள சந்தைக்கு சென்றேன், நான் மதிய வேளையில் வேலையை விட்டு வரும்போது. எனக்கு கோட் பண்ண துணி வாங்கினோம். அது சரிபார்க்கப்பட்டது. கிறிஸ்மஸ் அன்று மிட்நைட் மாஸ்ஸில் என் பொருட்களை நீட்டியதன் மூலம் நான் அதைத் திறந்து வைத்தேன். சுருக்கமாக, மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கை.

கார்னிவல் வந்தது. கலெட்டி தியேட்டரில் நடந்த புத்தாண்டு கொண்டாட்டத்தில் எங்களுக்கு நெருக்கமான குடும்பத்துடன் கலந்து கொண்டோம். பாஸ்போரெசென்ட் விளக்குகளின் நாடகங்களில் முகமூடி பந்துகளைப் பார்ப்பது ஒரு கனவாக இருந்தது.

அடுத்த சனிக்கிழமை நான் எழுந்தபோது ஏதோ தவறு. என் அம்மா எனக்கு சான் பெல்லெக்ரினோ மெக்னீசியா கொடுக்கவில்லை என்று நான் அழுது கொண்டிருந்தேன். மார்டினியில் இருந்து அவருடைய உறவினர் ஒருவர் வந்தார். அவர் எங்களுடன் மதிய உணவு சாப்பிட்டார். மதியம் நான் விசித்திரமாக உணர்ந்தேன், என் மகிழ்ச்சி முடிவடைகிறது என்று தோன்றியது. அப்பா தனது உறவினருடன் ரயிலில் சென்றார், பின்னர் நாங்கள் இரவு உணவு சாப்பிட்டோம்.

அன்று மாலை நாங்கள் வாக்கிங் செல்லவில்லை. அப்பா அம்மாவிடம், "நான் பாரில் என் நண்பர்களைப் பார்க்கப் போகிறேன்" என்றார். இரவு 10 மணியளவில் அவர் தனது மார்பில் ஒரு வலுவான வலியால் பயந்து, வெளிறிய முகத்துடன் புலம்பியபடியும் மூச்சிரைப்பிடும் வீடு திரும்பினார். "தெரசா, எனக்கு கொஞ்சம் கெமோமில் பண்ணு." அப்பா படுக்கையில் மூச்சுத் திணறிக் கொண்டிருந்தபோது, நான் ஒரு அத்றையுடன் 50 மீட்டர் தொலைவில் ஒரு மருத்துவரை அழைக்க ஓடினேன். அவர் உடனடியாக வந்தார், ஆனால் இதற்கிடையில் என் தந்தை வாழ்வதை நிறுத்திவிட்டார். பெருநாடி வெடித்தது என்பதை பின்னர் அறிந்தோம். எப்படியும் செய்ய ஒன்றுமில்லை, அப்பா சொர்க்கத்தின் கதவு வழியாக நடந்து சொர்க்கத்திற்கு பறந்தார். அது பிப்ரவரி 17, 1951. இரவு

முழுவதும் நான் என் தந்தையின் ஆதரவற்ற உடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். என் தலை சுழன்று கொண்டிருந்தது, ஒற்றைத் தலைவலி மற்றும் தலைச்சுற்றல் ஆகியவற்றின் கலவையானது, அநியாயமான மரணத்தின் சாட்சிகளாக இருந்ததால் அனைத்து பொருட்களும் வெறுக்கத்தக்கதாக மாறிய அந்த அறையிலிருந்து என்னை அழைத்துச் சென்றது. என் தந்தையைப் பற்றியும், டோமோடோசோலாவில் எனக்குக் காத்திருக்கும் கொடூரமான விதியைப் பற்றியும் நான் ஒருபோதும் நினைப்பதை நிறுத்தவில்லை, என் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வரவில்லை, ஏனென்றால் அவை அழுகையால் வறண்டுவிட்டன. மெசினா ஜலசந்தியின் மீது திகைப்பூட்டும் வெளிச்சத்தில் நான் புறப்படும்போது நான் கற்பனை செய்த அந்த கடவுள், அவர் எங்கே மறைந்திருந்தார்? அவர் ஏன் எங்களை கைவிட்டார்? ஏன் என்னை இவ்வளவு ஏமாற்றினான்? இப்போது நான் என் தந்தையைக் கண்டுபிடித்த பிறகு, அவர் என்னிடமிருந்து என்றென்றும் பறிக்கப்பட்டார்? இந்த சோகத்தின் நோக்கம் என்ன? இப்போது இங்கே டோமோடோசோலாவில் உள்ள கடவுள் வித்தியாசமாகவும், தொலைதூரமாகவும், மழுப்பலாகவும் தோன்றினார், அவர் இருளால் ஆனவராகவும், மழுப்பலாகவும், அசைக்க முடியாதவராகவும், கசப்பானவராகவும் தோன்றினார், ஒரு கடவுள் மீண்டும் நம்புவதா அல்லது என் மீதமுள்ள நாட்களில் புறக்கணிப்பதா என்பது எனக்குத் தெரியாது. இரவும் பகலும் நான் அமைதியாக இருந்தேன், இருளில் என் கண்களை இறுக்கமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன், கிட்டத்தட்ட பகலின் வருகையுடன் எல்லாம் முன்பு இருந்த நிலைக்குத் திரும்பும் என்று நம்புகிறேன். அந்த

வேதனையான நாட்களில், என் குடும்பம் ஒரு பள்ளத்தாக்கின் விளிம்பில், சிறுமிகளுக்கு சொர்க்கம் இல்லை என்பதை நான் புரிந்துகொண்டேன்.

அந்த இரவுகளில் ஒன்று, அதிகாலையில் நான் சரிந்தேன், வேதனையான தூக்கத்திற்குப் பிறகு நான் ஒரு இனிமையான கனவில் மூழ்கினேன்: நான் ஏரியில் என்னைக் கண்டேன், பின்னர் என் தந்தை ஒரு வான ஒளியில் மூழ்கியிருந்த கண்கள் மற்றும் முகத்துடன் எனக்குத் தோன்றினார். இப்போது அவரது முகம் இனி பாதிக்கப்படவில்லை, மீண்டும் அழகாக இருந்தது. அவர் என்னைப் பார்த்து இனிமையாகப் புன்னகைத்தார், என் கையைப் பிடித்து, என்னைக் கட்டிப்பிடித்து என்னுடன் பேசத் தொடங்கினார். "என் குழந்தை - அவன் சொன்னான் - நான் இப்போது உன்னிடம் சொல்ல விரும்புவது என் அன்பே, உனக்கு நான் விரும்பும் எல்லா நன்மைகளும். சூழ்நிலைகள் ஒருவரையொருவர் அறிந்திருக்கவில்லை. நீங்கள் வளர்ந்ததைக் காணவில்லை என்று நான் வருந்துகிறேன்..." .

சில சமயங்களில் அந்தக் கனவைப் பற்றியும் என் கடைசிப் பயணத்தைப் பற்றியும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன், இறைவன் எப்போது என்னை அழைப்பான் என்று நினைத்துப் பார்க்கிறேன், நான் சொர்க்கத்தின் வாசலைக் கடக்கும்போது என் அப்பா எனக்காகக் காத்திருப்பார் என்று கற்பனை செய்ய விரும்புகிறேன், அன்று மாலை அணிந்து அவர் என்னை அழைத்துச் சென்றார். சினிமா: அவருடன் நாம் ஒருவருக்கொருவர் சொல்ல நிறைய விஷயங்கள் உள்ளன, அந்த குளிர் பிப்ரவரி இரவில் குறுக்கிடப்பட்ட அந்த உரையாடலை நாம் எப்போதும் தொடர வேண்டும்.

என்னுடைய கடைசிப் பயணத்தைத் தொடங்க இதுவே சிறந்த வழியாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

நான்கு குழந்தைகளுடன் தாய் விரக்தியில் இருந்தார், தந்தை ஒரு எளிய செருப்புத் தொழிலாளி என்பதால் ஓய்வூதியம் இல்லை. உலகின் அனைத்து குளிர் மற்றும் அனைத்து வலிகள் எங்கள் ஏழை புலம்பெயர்ந்த குடும்பத்தில் இறங்கியது.

எங்கள் நிலத்திலிருந்து வெகு தொலைவில், வாழ்க்கையிலிருந்து வெகு தொலைவில், பாலைவனக் காற்றால் இழுத்துச் செல்லப்பட்ட மணல் துகள்களாக இருந்தோம்.

என் அம்மா தன்னையும் தன் முழு ஆன்மாவையும் இழந்துவிட்டார். அவள் ஒரு வெற்று ஓட்டாக மாறியிருந்தாள். அவரது உடல் ஒரு மரத்துண்டு போல சுருங்கியது, அவர் எடை குறைவதை நிறுத்தவில்லை மற்றும் அவரது இழந்த பார்வை, வெளிறிய மற்றும் வெளிப்பாடற்ற முகத்தில், அவரது தந்தையின் கல்லறையை நோக்கி ஒரு தொலைதூர புள்ளியை நோக்கி முழு நிமிடமும் நிலைத்திருந்தது. மறக்க முடியாத பேய் போல் ஆகிவிட்டாள். அவள் கீழே விழுந்து வெளியேற வழியின்றி விரக்தியில் மூழ்கும் தருணத்தை நான் உணர்ந்தேன். நான் அவளை அசைக்க முயற்சித்தேன், அவளை உற்சாகப்படுத்த முயன்றேன். நம்பமுடியாத அளவிற்கு, பாத்திரங்கள் முற்றிலும் தலைகீழாக மாறிவிட்டன: மகள் தன் தாயை ஆறுதல்படுத்தினாள், கணவன் இல்லாத வாழ்க்கைக்கு அவளை தயார்படுத்தவும் அவளை மறக்க உதவவும் அவள் கதைகளைச் சொன்னாள். மூத்த மகளான எனக்கு இன்னும் 15 வயது ஆகவில்லை.

இரவு உணவிற்குப் பிறகு இன்னும் சில காசுகள் சம்பாதிப்பதற்காக நான் மீண்டும் ஃபர்ரியரில் வேலைக்குச் சென்றேன். நம்பிக்கையின் சுடரை உயிர்ப்புடன் வைத்திருக்க முயன்றவன் நான். ஆனால் கடைசியில் என் அம்மா எப்படி விரக்தியின் பலத்துடன், ஒரு அழகைக்கும் இன்னொரு அழகைக்கும் இடையே உலகம் முழுவதையும் தன் தோளில் எடுத்துக்கொண்டு, மெல்ல மெல்ல ஒரு தையற்காரியாகத் திரும்பி, சில பாவாடைகளையும், கவுன்களையும் தைத்துக்கொண்டு எப்படித் திரும்பினாள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

அத்தியாயம் பத்து - அழகான துசா

அதே ஆண்டு மே மாதம் என் சிறிய சகோதரர் அம்மை நோயால் பாதிக்கப்பட்டார், எனக்கும் சிறுவயதில் நோய் வராமல் இருந்தது. நான் படுக்கையில் இருந்தபோது என் அம்மா கதவைத் திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. யாரோ கதவு மணியை அடித்திருந்தார்கள். அப்போது zizi மற்றும் Michelillo ஆகியோரின் குரல்களைக் கேட்டேன். நான் கவலைப்பட்டேன்: முன்பு அவர்கள் என்னை டோமோடோசோலாவுக்கு என் பெற்றோரைப் பார்க்க அழைத்துச் சென்றதில்லை, இப்போது அவர்கள் காட்டினார்கள். அவர்கள் சுமார் ஒரு வாரம் தங்கியிருந்தனர், பின்னர் நான் அவர்களுடன் சிசிலிக்கு திரும்புவேன் என்று அவர்கள் நம்பியதால் சிறிது ஏமாற்றம் அடைந்தனர். நவம்பரில் கருப்பு நிறத்தில் ஒரு கடிதம் வந்தது. அம்மா பதறிப்போய் திறந்து பார்த்தபோது கை நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவள் அழுவதை நான் பார்த்தேன்: zizi தாத்தா டீரியின் மரணத்தை அறிவித்தார். நவம்பர் 8 ஆம்

தேதி போர்டோனாரோ கிராமப்புறத்தில் இறந்து கிடப்பதை அவர்கள் கண்டனர். அவருக்கு வயது 87. அடுத்த ஆண்டு, தற்செயலாக, விசாரணைகளின் விளைவாக, தொண்டையில் கைக்குட்டையால் மூச்சுத் திணறல் ஏற்பட்டு மரணம் நிகழ்ந்தது. 11,000 லியர் ஓய்வூதியத்தை திருடுவதற்காக ஒரு பெண் தனது சகோதரருடன் சேர்ந்து, கிராமப்புறங்களில் உள்ள அண்டை வீட்டாருடன் சேர்ந்து செய்த குற்றம். பின்னர் அவர் 24 ஆண்டுகள் சிறையில் இருந்தார், அவர் உடந்தையாக 12 ஆண்டுகள் பணியாற்றினார்.

நான் சோகமாகத் தொடர்ந்தேன். குறைந்த பணத்தில் 5 பேருடன் செல்ல முடியவில்லை. மிஸ் டில்லே என்னை வேலைவாய்ப்பு அலுவலகத்தில் பதிவு செய்ய போலியான பணிநீக்கம் செய்ய அறிவுறுத்தினார். ஏதாவது வேலை இருக்கிறதா என்று அடிக்கடி பார்க்கச் சென்றேன், ஆனால் கொஞ்சம் நம்பிக்கை இருந்தது. ஏப்ரல் 53 இல், அவர்கள் ஒரு தொழிற்சாலையில் சில பெண்களை வேலைக்கு அமர்த்தியுள்ளனர் என்று அறிந்தேன். அவர்களுக்கு இது தேவையில்லை, அவர்களின் தந்தைகளுக்கு ஏற்கனவே வேலை இருந்தது. எனவே நான் எதிர்ப்பு தெரிவிக்க அலுவலகத்திற்குச் சென்றேன்: மற்றவர்களை விட நான் அதிகமாக வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது. மே மாதத்தில் நான் இறுதியாக ஒரு தொழிற்சாலையில் நுழைந்தேன், அங்கு அவர்கள் மின் கம்பிகளுக்கான எலாஸ்டிக் பேண்டுகள், ஷூ லேஸ்கள், ரிப்பன்கள் மற்றும் குழாய்களை உற்பத்தி செய்தனர். 6-13 மற்றும் 13-21 வாராந்திர ஷிப்டுகளுடன் கடின உழைப்பு.

இடைவேளையில் நானும் என் சம்பளத்தை கூட்டி என் அம்மாவுக்கு நிவாரணம் கொடுக்க ஃபர்ரியர் சென்றேன்.

ஆகஸ்ட் வந்தது. விடுமுறைக்கு, கொமரே கிராசியா தனது வயதான தாயைப் பார்க்க சிசிலிக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. நானும் என் மகள் கேடரினாவுடன் கிளம்ப முடிவு செய்தேன். இரயிலில் மிலனுக்குப் புறப்பட்டோம், பின்னர் ரோம் நகருக்கு இரவோடு இரவாக வந்தோம். சிசிலிக்கு செல்லும் ரயிலுக்கு சில மணி நேரம் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது.

ஸ்டேஷனில் சக கிராமவாசிகள் சிலரைக் கண்டோம், அவர்களில் நோவாராவைச் சேர்ந்த ஒரு குள்ள நடிகர், சால்வடோர் ஃபர்னாரி மற்றும் ஒரு சிப்பாயின் பெயர் எனக்கு நினைவில் இல்லை. திருமதி கிராசியா ஒரு பெஞ்சில் ஓய்வெடுக்கையில், நானும் கேடரினாவும் ஒரு நடைக்கு அழைக்கப்பட்டோம். அவர்கள் எங்களை மோட்டாரெல்லோ சாப்பிட பியாஸ்ஸா எசெட்ராவுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். மீண்டும் உயிர் பெற ஆரம்பித்தது போல் உணர்ந்தேன்.

ஏற்கனவே கூட்டம் நிறைந்த ரயில் வந்ததும், மிஸஸ் கிராசியா இரண்டு பைகளுடன் ஏற விரைந்தாள். ரயில் முழுமையாக நிற்கவில்லை, அவள் தண்டவாளத்தில் விழுந்தாள். கேடரினா,

நான் மற்றும் முழு கூட்டமும் நித்திய தந்தையிடம் அழுதோம், நாங்கள் அவளை காயங்கள் நிறைந்த ஆனால் அதிசயமாக உயிருடன் வெளியே இழுத்தோம். அவள் மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்ல மறுத்தாள். ஒரு மணி நேரம் கழித்து ரயில் புறப்பட்டது. மதியத்திற்கு முன் நாங்கள் டெர்ம் விக்லியாடோர் நிலையத்திற்கு வந்தோம், அங்கு நாங்கள் பஸ்ஸில் சென்றோம், அது எங்களை நோவாரா சிசிலியாவுக்கு அழைத்துச் சென்றது, zizi மற்றும் Micherillo விருந்தினர்கள்.

அவர்கள் எங்களை கௌரவ விருந்தினர்களாக வரவேற்றனர். அன்று இரவு நாங்கள் மூவரும் படுக்கையில் இருந்தோம், நானும் கேடரினாவும் ஒரு கண் சிமிட்டவும் தூங்கவில்லை. திருமதி கிராசியா வலியால் நிரம்பியிருந்தார். அதே இரவில் ஒரு ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது: சில இளைஞர்கள் கிட்டார் மற்றும் வயலின் மூலம் எங்களை செரினேட் செய்தார்கள், ஆனால் மாமா மிச்செரில்லோ, கோபமடைந்து, அவர்களை ஓடச் செய்தார்.

கேடரினாவின் தாயார் தனது முழு நேரத்தையும் படுக்கையில் கழித்தார். அவர் தனது வயதான தாயைப் பார்க்க பத்து நாட்களில் இரண்டு முறை மட்டுமே வெளியே சென்றார். மதியம் நான் ஆய்வகத்திலிருந்து என் வகுப்பு தோழர்கள் மற்றும் நண்பர்களைப் பார்க்கச் சென்றேன். ஒரு நாள் என்னைக் கட்டிப்பிடிக்க வந்த ஒரு பள்ளித் தோழியையும் பார்த்தேன். அவர் கையில் ஒரு சைக்கிள் பிடித்திருந்தது, என்னை சவாரிக்கு அழைத்துச் செல்லும்படி கூறினேன். அப்போது, நோவாரா ஒரு பெண்ணை சைக்கிளில் பார்த்ததில்லை. அவள் அதைக் கண்டுபிடித்தவுடன், ஜிஸி

என்னைக் கடிந்துகொண்டாள்: "நீ ஆந்தையாகிவிட்டாய், நான் இதுபோன்ற விஷயங்களைக் கற்பனை செய்திருக்க மாட்டேன்."

மீண்டும் டோமோடோசோலாவில், திருமதி கிராசியா மீட்க போராடிக் கொண்டிருந்தார். அந்த வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, ஆர்த்ரோசிஸ் வலி ஏற்பட்டது. என்னையும் அழைத்திருந்த ஒரு விருந்துக்கு அவர் குடும்பத்துடன் சென்றபோதுதான் அவருக்கு தைரியம் வந்தது.

நான் மீண்டும் தொழிற்சாலை மற்றும் ஃபர்ரியரில் வேலைக்குச் சென்றேன், ஆனால் எனக்கு புதிய அனுபவங்கள் தேவைப்பட்டன. ஒரு நாள், சான் கெர்வாசியோ மற்றும் புரோட்டாசியோவின் திருச்சபைக்குச் சென்றிருந்தபோது, டான் கியூசெப் பெனெட்டி என்னிடம் சில கேள்விகளைக் கேட்க என்னை அணுகினார். என்னுடைய எல்லா துக்கங்களையும் அவரிடம் சொன்னேன். அவர் என்னை ஊக்குவித்து கூறினார்: "ஞாயிறு மதியம் சொற்பொழிவுக்கு வாருங்கள். அங்கு நீங்கள் கத்தோலிக்க ஆக்ஷன் தலைவர் சிக்னோரினா ஜெர்மானாவைக் காண்பீர்கள், அவர் உங்களைப் பெண்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி, உங்களுக்கு நிறைய நல்ல ஆலோசனைகளை வழங்குவார்." நான் உடனடியாக நிம்மதியாக இருந்தேன்: கொஞ்சம் கூச்சத்துடன் நான் நண்பர்களை உருவாக்க ஆரம்பித்தேன். எப்படி பேசுவது என்று தெரியாமல் பயந்தேன் ஆனால் கடவுளின் உதவியால் முதல் சிரமங்களை சமாளித்தேன். நிறுவனர் அர்மிடா பரேல்லியைப் பாராட்டி சங்கத்தின் செய்தித்தாளை மனமுவந்து படித்தேன்: அவருக்கு நன்றி என் வாழ்க்கை மேம்பட்டது. தொழிற்சாலை

மாற்றம் அனுமதித்தபோது, நான் காலை 7 மணிக்கு மாஸ்ஸுக்குச் சென்றேன், அங்கு எனது ஆன்மீக இயக்குனராகக் கருதப்படும் டான் பெனெட்டியைச் சந்தித்தேன். ஞாயிற்றுக்கிழமை நான் தேவாலயத்திற்கு முன்னால் உள்ள நல்ல பிரஸ் ஸ்டாண்டில் ஒரு மணி நேரம் செலவிட முன்வந்தேன். பின்னர் அவர்கள் என்னை ACLI கவுன்சிலில் சேர அழைத்தனர். அந்த அனைத்து அர்ப்பணிப்புகளுடனும் நான் முக்கியமானதாகவும், நிறைவேற்றப்பட்டதாகவும் உணர்ந்தேன்.

தொழிற்சாலையில் உள்ள எனது சகாக்கள் என்னைப் பெரியவனாகக் கருதினர், ஆனால் எனக்கு அசௌகரியம் ஏற்படவில்லை, உண்மையில் நான் அவர்களுக்காக பிரார்த்தனை செய்தேன், ஷிப்டைத் தொடங்கும் முன் அவர்கள் ஆடை மாற்றும் அறைகளில் அசிங்கமாகப் பேசியபோது அவர்களைத் திரும்ப அழைத்தேன்.

அத்தியாயம் பதினோரு - பீங்கான் முகம்

ஒரு கோடை ஞாயிற்றுக்கிழமை ஜெர்மன் கத்தோலிக்க நடவடிக்கையின் தலைவர் மலைகளுக்கு ஒரு பயணத்தை ஏற்பாடு செய்தார். மிச்சமிருந்த கொஞ்சப் பணத்தில் பயணச் செலவைச் செலுத்த முடிந்தது. நாங்கள் பஸ்ஸில் கோக்லியோவுக்கு வந்தோம், பின்னர் கேபிள் காரில் அல்பே டெவெரோவுக்குச் சென்றோம், பின்னர் கிராம்பியோலோவை நோக்கி நடந்தோம். பூக்களால் மூடப்பட்ட மலைகளின் அழகை நான் சிந்தித்தேன்: ரோடோடென்ட்ரான்ஸ், பட்டர்க்ப்ஸ், காட்டு மல்லிகை. விருந்துக்கு ப்ளூபெர்ரி. கல் கூரைகள் மற்றும் மர ஜன்னல்கள் கொண்ட அறைகள் அதன் ஜன்னல்கள் பிரகாசமான சிவப்பு மற்றும் இளஞ்சிவப்பு தோட்ட செடி வகைகளை தொங்கவிட்டன. ரோடு எங்கே முடிந்தது என்று ஜெர்மானாவிடம் கேட்டேன். "நாங்கள் சோர்வாக இருக்கும்போது, நாங்கள் ஒரு பேக் செய்யப்பட்ட மதிய உணவுக்காக நிறுத்துவோம்." மதியம் 1 மணியளவில் ஒரு பாறையிலிருந்து பள்ளத்தாக்கு நோக்கி பாயும் தெளிவான நீரை குடிப்பதற்காக நிறுத்தினோம். சாப்பிட்டு, பூஜை செய்து, பாடி முடித்த பின் திரும்பும் பயணத்திற்கு புறப்பட்டோம். நான் மகிழ்ச்சியில் நடுங்கினேன்: இவ்வளவு அழகான நாளை நான்

கழித்ததில்லை. வீட்டில் அம்மாவிடம் எல்லாவற்றையும் சொல்லி அவள் சிரித்ததை பார்த்தேன்.

நோவாரா சிசிலியாவில் இருந்து வரும் நண்பர் ஒருவரிடமிருந்து எனக்கு எப்போதாவது மின்னஞ்சல் வந்தது: நாங்கள் சந்திக்க டோமோடோசோலாவில் ஒரு வேலையைத் தேடித் தரும்படி அவர் கேட்டார். நான் மிகவும் குழப்பமடைந்தேன், ஆனால் யாரோ ஒருவர் என்னைக் காதலித்ததில் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. டோமோடோசோலாவைச் சேர்ந்த ஒரு பையனும் இருந்தான், ஆனால் நான் அவரைப் பிடிக்கவில்லை: காலையில் அவர் கிராப்பாவின் ஷாட் குடித்தார், எப்போதும் சிவப்பு கன்னங்களுடன் இருந்தார்.

காலை தியானங்கள் எனக்கு கான்வென்ட்டுக்கான பாதையைக் காட்டியது, ஆனால் அதே நேரத்தில் நான் குழந்தைகளையும் ஒரு குடும்பத்தைத் தொடங்கும் யோசனையையும் விரும்பினேன். நான் கடவுளின் விருப்பத்திற்கு என்னை ஒப்படைத்தேன், நான் ஞாயிற்றுக்கிழமை மதியம் என் நண்பர்களுடன் வாராந்திர கேடசிசம் அர்ப்பணிப்புகளைத் திட்டமிடும் சொற்பொழிவில் செலவிட்டேன். சில ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் பக்கத்து ஊர்களின் சொற்பொழிவுகளுக்குச் சென்றோம். பேருந்துப் பயணம் என்னைத் தொந்தரவு செய்தது, ஆனால் தைரியம் சில சிறு துன்பங்களைத் தாண்டியது.

மே 1, 1954 இல், ACLI மற்றும் சொற்பொழிவு ஒரு பயணத்தை ஏற்பாடு செய்தன: காலையில் மடோனா டி ஓரோபாவின் சரணாலயத்திற்கு ஒரு புனித யாத்திரை மற்றும் பிற்பகல்

பியெல்லாவில் உள்ள மாண்புமிகு போதகரின் பேரணி. என்னுடைய நண்பர் மற்றும் அவரது காதலன் பைரினோவுடன் இணைந்து பதிவு செய்த முதல் நபர்களில் நானும் ஒருவன். 2 பேருந்துகளில் இளைஞர்கள் நிரம்பியிருந்தனர். அவர்களில் நான் ஏற்கனவே எங்கோ பார்த்த ஒரு வெட்கமுள்ள பொன்னிற பையன். அவர்தான்: ஃபர்ரியரின் வாடிக்கையாளர்களை அழைக்க நான் சென்ற கட்டுமான நிறுவனத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளி. பியரினோ அவரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்: அவர் அவருடைய உறவினர். பகலில் அவன் பார்வையை என் மேல் விடவே இல்லை. வீட்டுக்கு வந்ததும் அம்மாவிடம் விஷயத்தைச் சொன்னேன். அடுத்த நாள் மாலை முதல் மாடியில் அமைந்துள்ள அறையின் சிறிய பால்கனியின் கீழ் அவரைப் பார்த்தேன். "அம்மா, அம்மா, வந்து பார்: பையலில் நான் சந்தித்த பையன் இருக்கிறான்". அவள் அரை புன்னகையுடன்: "அவன் உன்னை காதலிக்கிறான் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது." அடுத்த நாள் மாலை, ஒரு பக்கத்து வீட்டுக்காரருடன் வெளியே சென்றபோது, எனக்கு முன்னால் அவரைக் கண்டேன். எங்களுடன் வரலாமா என்று வெட்கத்துடன் கேட்டாள். கொஞ்சம் நிச்சயமில்லாமல் ஏற்றுக்கொண்டேன். அதுவும் இதுவும் என்று அரட்டை அடித்துக் கொண்டிருந்தோம். ஃபேக்டரியில் மதியம் ஷிப்ட் முடிந்ததும் என்னுடன் வீட்டிற்கு வந்தார். ஒரு நாள் மாலை அவரை அவரது தாயாரிடம் அறிமுகப்படுத்த நான் அழைத்துச் சென்றேன், அவர் அவரை நன்றாக வரவேற்றார். ஓய்வு நேரத்தில் அவர் சொற்பொழிவில் கலந்து கொண்டார். பின்னர் சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் பிரிக்கப்பட்டனர், கூட்டத்தின் முடிவில் மட்டுமே

அவர்கள் சந்திக்க முடியும். நாங்கள் ACLI கூட்டங்களிலும் கலந்து கொண்டோம்.

என் அம்மா சிசிலியில் இருந்து வந்தாலும், ஒருவரையொருவர் நேசித்த இரண்டு பையன்கள் தனியாக வெளியே செல்ல முடியாது, அவர் எங்களை நம்பினார், நாங்கள் அமைதியான பயணத்தைத் தொடங்கினோம். அவர் என் அப்பாவை சந்தித்ததாக கியூஸ் என்னிடம் கூறினார்: கொஞ்சம் பணம் சம்பாதிக்க, 4 குழந்தைகள் இருந்ததால், அப்பா மட்டுமே வேலை செய்தார், ஒரு பையனாக அவர் தனது வீட்டிலிருந்து சில படிகள் பாராக்ஸின் நிதியாளர்களுக்கு சில வேலைகளைச் செய்தார். சில சமயங்களில் அவர் அவர்களின் காலணிகளை பழுதுபார்ப்பதற்காக என் அப்பாவிடம் கொண்டு வருவார். மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டேன்.

அவர் என்னிடம் வேறு ஒன்றைச் சொன்னார்: 16 செப்டம்பர் 1950 அன்று நான் டொமோடோசோலாவை அடைய ரோம் வழியாகச் சென்றபோது நாங்கள் கிட்டத்தட்ட சந்தித்தோம். கியூஸ், நான் அவரை இன்னும் அழைப்பது போல், புனித வருடத்திற்காக சைக்கிளில் வந்திருந்தார். ஒரு சாகசப் பயணம்: பள்ளத்தாக்கைச் சேர்ந்த ஒரு பாதிரியாருடன் சேர்ந்து அவர் டொமோடோசோலாவை விட்டு வெளியேறினார், அவர் மலை காலணிகளை விரைவாக மிதித்தார். அவரைப் பின்தொடர்வது கிட்டத்தட்ட சாத்தியமற்றது. சாலட் எடுப்பதற்காக காய்கறித் தோட்டத்தைப் பார்த்ததும் அவர் நிறுத்தினார். பயணத்தின் பாதியில் கியூஸ் தனியாக விடப்பட்டார். வழியில் ஒரு தெருவோர வியாபாரி ஒரு பழைய

மிதிவண்டியில் குப்பைகளை ஏற்றி விற்கக் கண்டார். அவர்கள் ரோம் வரை ஒருவரையொருவர் சகஜமாக வைத்திருந்தனர்.

ஆகஸ்ட் வந்தது. தொழிற்சாலை விடுமுறைக்காக மூடப்படுவதால், மெர்கோசோ ஏரியில் உள்ள மலைகளில் குணமடைந்து கொண்டிருந்த என் சகோதரி ரோசாவைப் பார்க்கச் செல்ல முடிவு செய்தேன். வீட்டை நடத்தும் கன்னியாஸ்திரிகளை சில நாட்கள் தங்கச் சொன்னேன். இந்த யோசனையை நான் கியூஸிடம் சொன்னேன். வீட்டில் விடுமுறைக்கு வேறு பெண்கள் இருந்தனர். அவர்களில் ஒரு கன்னியாஸ்திரியின் மருமகள் அழகுக்கலை நிபுணர். விண்ணேற்பு விழாவான 15ம் தேதி காலை, திருமஞ்சனம் முடிந்து எங்களை பயிற்சி செய்ய அறைக்கு அழைத்தார். அவர் எங்கள் முகங்களை பல்வேறு கிரீம்கள், மஸ்காரா மற்றும் உதட்டுச்சாயங்களால் நிரப்பினார்: நாங்கள் மெழுகு சிலைகள் போல் இருந்தோம். மதிய உணவின் போது கன்னியாஸ்திரி அதை தனது மருமகளை திரும்ப அழைத்தாள்: அவள் எங்களை இப்படி நடத்துவதில் எந்த அர்த்தமும் இல்லை.

மதியம், ஜன்னலிலிருந்து ஏரியைப் பார்த்து, கியூஸ் வெளிப்படுவதைக் கண்டேன். அந்த பீங்கான் முகத்துடன் நான் பார்க்க விரும்பவில்லை. வாசலில் என்னைப் பார்த்ததும் அவருக்கு என்னை அடையாளம் தெரியவில்லை. நான் மன்னிப்பு கேட்டேன், இது ஒரு பரிசோதனை மற்றும் மற்ற பெண்களும் மாற்றப்பட்டுள்ளனர் என்று விளக்கினேன். மதியம் வீட்டின் தோட்டத்தில் நடந்தோம். மாலையை நோக்கி அவர் என்னை வாழ்த்தினார்: "உங்களை விரைவில்,

டோமோடோசோலாவில் சந்திப்போம், ஆனால் உங்கள் முகத்தை முன்பு போல் சுத்தமாகவும் புத்துணர்ச்சியுடனும்."

அத்தியாயம் பன்னிரண்டாம் - வயலட்

இரண்டு வார விடுமுறை முடிந்து, மதியம் 1 மணி முதல் இரவு 9 மணி வரையிலான ஷிப்டில் மீண்டும் தொழிற்சாலையில் வேலைக்குச் சென்றேன். மெஷினின் ஸ்பிண்டில் பாபின்களை இழைத்துக் கொண்டிருந்தபோது கியூஸைப் பற்றி நினைத்தேன், ஆனால் அதே நேரத்தில் நான் செய்யவில்லை. அவரைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை. இரவு 9 மணிக்கு சைரன் ஒலிக்க என் இதயம் வேகமாக துடிக்க ஆரம்பித்தது. ஃபோல்டரை முத்திரையிட்ட பிறகு, வாயிலின் வெளியில் அரை இருளில் ஒரு மிதிவண்டியைப் பார்த்தேன். அது உண்மையில் அவர்தான்: அவர் என்னை நோக்கி வந்து, வெட்கத்துடன் என் முகத்தைப் பார்த்து கூறினார்: "எனக்கு உன்னை மிகவும் எளிமையானது". என்னை சைக்கிளின் டியூப்பில் உட்கார வைத்து வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். நாங்கள் ஒரு எளிய குடநைட் வாழ்த்துகளை பரிமாறிக்கொண்டோம். இது கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு நாளும் நடந்தது. ஞாயிறு மதியம் அருகில் உள்ள கிராமங்களில் சில சைக்கிள் சவாரி செய்தோம். ஒரு நாள் அவர் என்னை என் அப்பா மற்றும் அம்மா, இரண்டு சகோதரிகள் மற்றும் ஒரு சகோதரருக்கு

அறிமுகப்படுத்துவதற்காக என்னை அவரது வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவள் மாமாக்கள் மற்றும் உறவினர்களுக்கு என்னை ஒரு தோழியாக அறிமுகப்படுத்தினாள்.

பால்கனியில் இருந்து எங்களைப் பார்த்ததும் அம்மா எங்களை வீட்டிற்கு வரச் செய்தார். அவள் அந்தப் பையனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது, நான் மிகவும் முடிவு செய்யாமல் இருந்தேன். டிசம்பர் 8 ஆம் தேதி, மாசற்ற கருவறை தினமான, என் பெயர் நாள், கதவு மணி அடித்தது. பூக்கடைக்காரர்தான், சிவப்பு நிற கார்னேஷன் பூக்களைக் கொடுத்தார். "அம்மா, கியூஸ் எனக்கு தனது வாழ்த்துக்களை அனுப்பினார்!". நான் குறிப்பைத் திறந்தபோது என்ன ஒரு ஏமாற்றம்: அது அவன் அல்ல, தற்செயலாக நான் சந்தித்த 14 வயது சிறுவனை. அதில் கையொப்பத்துடன் "ஐ லவ் யூ" என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. ஒருவேளை அவர் என்னை அவரது வயது என்று நினைத்திருக்கலாம்.

கிறிஸ்மஸ் ஈவ் அன்று கியூஸ் ஒரு பெரிய வண்ணமயமான குவளை நிறைய சாக்லேட்டுகள் மற்றும் ஒரு வாழ்த்து அட்டையுடன் காட்டினார். நான் அவருக்கு நன்றி சொன்னேன், நாங்கள் ஒன்றாக நள்ளிரவு மாஸ் சென்றோம். வீடு திரும்பியதும் அவர் என்னிடம் கூறினார்: "நாளை நான் எனது குடும்பத்தினருடன் எனது உறவினர்களுடன் மதிய உணவு சாப்பிட செல்ல வேண்டும். குத்துச்சண்டை தினத்தில் உங்களை மீண்டும் சந்திப்பேன்". 26ம் தேதி காலை அம்மாவிடம் சொன்னேன் "இனிமே அந்த பையனுடன் வெளியே போகமாட்டேன், குடுவையை திரும்ப

கொடுக்கிறேன், எனக்கு கமிட்மெண்ட்ஸ் வேண்டாம்". அவள் ஒரு கடுமையான பார்வையுடன்: "உனக்கு பைத்தியம் பிடித்தது, நீங்கள் ஏற்கனவே சாக்லேட்களை சாப்பிடவில்லை என்றால் நீங்கள் அதை செய்திருக்கலாம்."

அடுத்த நாட்களில் கியூஸ் வழக்கம் போல் என்னை வேலையிலிருந்து அழைத்துச் செல்ல வந்தார். சாலையோரம் நடந்தோ அல்லது சைக்கிள் குழாயிலோ நான் அவனிடம் பேசவில்லை. 1955 ஆம் ஆண்டு புத்தாண்டு தினத்தன்று நான் மாஸ்க்கு சென்றேன். அவரும் அங்கேயே இருந்தார், இறுதியில் என்னுடன் வீட்டிற்கு வந்தார். வாசலில் அவர் என்னிடம் கூறினார்: "என்னை இப்படி கஷ்டப்படுத்த உங்கள் மனதில் என்ன இருக்கிறது என்று நான் தெரிந்து கொள்ளலாமா?", மற்றும் அவரது கண்களில் ஒரு கண்ணீர் வழிந்தது. அந்த வைக்கோல் ஒட்டகத்தின் முதுகை உடைத்தது, நான் அவருக்கு ஒரு புன்னகையைக் கொடுத்தேன். அவர் எனக்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்துவிட்டு கூறினார்: "இன்று மதியம் நான் உன்னை மவுண்ட் கல்வாரியோவில் வெஸ்பெர்ஸுக்குச் செல்ல அழைத்துச் செல்கிறேன். வெஸ்பெர்ஸுக்குப் பிறகு ACLI கிளப்பில் ஒரு படம் காண்பிக்கப்படும்." நான் ஏற்றுக்கொண்டு விடைபெற்றோம். நான் அதை வீட்டில் தெரிவித்தேன், என் அம்மா மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார்: "இது போன்ற ஒரு நல்ல பையனை நீங்கள் மீண்டும் காண மாட்டீர்கள்."

பிற்பகல் 2 மணியளவில் நாங்கள் வியா க்ரூசிஸ் தேவாலயங்களுடன் கழுதை பாதை வழியாக கல்வாரிக்கு புறப்பட்டோம். நாங்கள் சரணாலயத்தை அடைந்ததும், நாங்கள் வெஸ்பர்களைப் பாடினோம், ஆசீர்வாதத்திற்குப்

பிறகு நாங்கள் கிளப்புக்குச் சென்றோம். படத்தின் தலைப்பு எனக்கு நினைவில் இல்லை, ஆனால் அது மிகவும் சலிப்பாக இருந்தது, எனவே நாங்கள் மீண்டும் நகரத்திற்குச் சென்று கேட்டனா திரையரங்கிற்குச் செல்லுமாறு பரிந்துரைத்தேன், அங்கு "வயலட்" என்ற சிறந்த திரைப்படத்தை நாங்கள் ரசிக்க முடிந்தது.

ஏப்ரல் மாதம், ரயிலில் Vigezzo பள்ளத்தாக்கு மற்றும் சென்டோவல்லி வழியாக பயணித்து, நாங்கள் அவரது பெற்றோருடன் லோகாரனோவில் நடந்த மலர் மிதவை திருவிழாவுிற்கு சென்றோம். கியூஸின் காட்பாதரை நாங்கள் சந்தித்தோம், அவர் என்னை "காதலி" என்று அறிமுகப்படுத்தினார். பாக்கெட்டுக்குள் கைகளை வைத்து, பண்ப்பையில் இருந்து 10 சுவிஸ் ஃப்ராங்க்களை எடுத்து, கியூஸிடம் கொடுத்து, "நல்லது, உனக்கு எப்போது திருமணம்?" என்றான். நாங்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்தோம், அதைப் பற்றி நாங்கள் பேசவில்லை.

அடுத்த நாட்களில் நாங்கள் திருமணம் என்ற எண்ணத்தை மகிழ்விக்க ஆரம்பித்தோம். வீட்டில் கூட இதைப் பற்றி பேசினோம். அம்மா மகிழ்ச்சியாக இருந்தார், ஆனால் அதே நேரத்தில் சில நிதி வாய்ப்புகள் இருந்தன. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சில தாள்களையும் சில உள்ளடைகளையும் வாங்கினோம். எங்களுக்கு குறிப்பிட்ட தேவைகள் எதுவும் இல்லை. நாங்கள் ஒரு சிறிய, அடக்கமான குடியிருப்பைத் தேடிச் சென்றோம். நாங்கள் அதை பண்டைய மோட்டா மாவட்டத்தில் கண்டுபிடித்தோம், எனவே திருமண நாளை அமைத்தோம்: திங்கள் 19 செப்டம்பர். திருமண ஆடைக்கான

ஜரிகையை வாங்க அம்மாவுடன் பஞ்சராசா துணிக்கடைக்குச் சென்று, அதை அன்புடன் செய்து தருவதாக எனக்கு எப்போதும் உறுதியளித்த உரோமம் திருமதி டில்லேவிடம் எடுத்துச் சென்றேன்.

டவுன்ஹாலில் என் அம்மா திருமண தடைகளில் கையெழுத்திட வேண்டியிருந்தது, ஏனென்றால் நான் இன்னும் மைனராக இருந்தேன். கியூஸின் பெற்றோரும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். திருச்சபையில் மான்சிக்னர் பெல்லாண்டா எங்களிடம் ஊக்கமளிக்கும் அழகான வார்த்தைகளைச் சொன்னார்: "வாழ்க்கை நமக்காக ஒதுக்கப்பட்ட மகிழ்ச்சி மற்றும் துக்கங்களை எதிர்கொள்ள எப்போதும் மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் அடக்கமாக இருங்கள். சிவப்பு ஓட்டப்பந்தய வீரரைக் கண்டுபிடிக்க நான் உங்களை அனுமதிக்கிறேன்".

வழக்கம் போல் யாருக்கு உதவிகள் வழங்கப்படும் என்று உறவினர்கள் மற்றும் நண்பர்களின் பட்டியலை நாங்கள் தயார் செய்ய வேண்டியிருந்தது. மிகக் குறைவான விருந்தினர்கள். கியூஸின் தாய் "ஒரு குடும்பத்திற்கு இருவர்" என்றார். மெதுவாக 35 பேரை அடைந்தோம். சாட்சிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளனர்: கியூஸின் மாமா கார்மெலோ மற்றும் எனக்கு எங்கள் சந்திப்பின் கட்டிடக் கலைஞர் பியரினோ. திருமணத்திற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு, டான் கியூசெப் ப்ரியாக்கா தலைமையிலான ஆண்கள் சொற்பொழிவு எங்களுக்கு ஒரு விருந்தை தயார் செய்தது. மாஸ்டர் ஃபுரிகா கரும்பலகையில் வாழ்த்துகளின் படத்தை வரைந்தார் மற்றும் நண்பர்களின் பட்டியலுடன் ஒரு சுருளை

உருவாக்கினார். பேஸ்ட்ரிகள் மற்றும் பானங்களால் மூடப்பட்ட ஒரு மேஜையும் இருந்தது. வாய்மையில் அப்படி ஒரு கட்சி இருந்ததில்லை. செயிண்ட்ஸ் கெர்வாசியோ மற்றும் புரோட்டாசியோவின் கல்லூரி தேவாலயம் புதுப்பிக்கப்பட்டது மற்றும் நடைபாதை இடிபாடுகள் மற்றும் கற்களால் நிரம்பியிருந்தது, ஆனால் சில விருப்பமுள்ள பெண்கள் கியூசெப் மற்றும் கான்செட்டாவின் நினைவாக அதை சுத்தம் செய்ய தங்களால் முடிந்த அனைத்தையும் செய்தனர்.

செப்டம்பர் 16 அன்று, ஜிஸியும் மிச்செரில்லோவும் வந்தனர், ஏனெனில் கான்செட்டினா திருமணம் செய்து கொண்டார், மேலும் அவர் அவளுடன் பலிபீடத்திற்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது, இனி அங்கு இல்லாத அவரது தந்தையின் இடத்தைப் பிடித்தார்.

இதற்கிடையில், சில சிறிய பரிசுகள் வந்தன: ஒரு காபி பாணை, ஒரு காபி கிரைண்டர், ரோசோலியோ கண்ணாடிகள், ஆதரவைப் பெற்ற உறவினர்கள் மற்றும் நண்பர்களிடமிருந்து தட்டுகள் மற்றும் கட்லரிகள், பைரினோ மற்றும் அவரது மாமாக்களிடமிருந்து ஒரு சமையலறை செட். பெண்களின் கத்தோலிக்க நடவடிக்கை புனித குடும்பத்துடன் ஒரு படுக்கையில் ஓவியம், உதவியாளர் டான் பெனெட்டி வெள்ளி அலங்காரங்களுடன் ஒரு அற்புதமான பச்சை மலர் குவளையை எங்களுக்குக் கொடுத்தது.

முந்தைய இரவு நீண்டது. மூன்று சிறு குழந்தைகளுடன் மற்றும் சில வளங்களுடன் என் அம்மாவை நான் நினைத்தேன். "உனக்கு கொஞ்சமும் நம்பிக்கை இல்லை, வாழ்க்கையில் எப்பொழுதும் பிராவிடன்ஸ் இருக்கிறது என்று சொற்பொழிவுப்

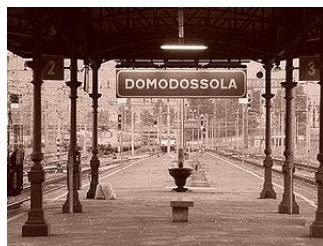
பள்ளி உனக்குக் கற்பிக்கவில்லையா?", என்று எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன். 19 ஆம் தேதி திங்கட்கிழமை நான் ஏழு மணிக்கு எழுந்தேன். திருமதி டில்லே சரிகை உடையில் வந்தார். அவர் எனக்கு ஆடை அணிவித்து, மிலனில் நான் வாங்கிய முக்காட்டை சரி செய்தார். காலை 9 மணியளவில் என்னை தேவாலயத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல டாக்ஸி வந்தது. நான் குழப்பமடைந்தேன், மக்கள் கடல் என்னைப் பார்ப்பதைக் கண்டேன். கியூஸ் ஏற்கனவே பலிபீடத்தில் ஆரஞ்சுப் பூக்களுடன் எனக்காகக் காத்திருந்தார், அவரது சகோதரி ரோசாவுடன், அம்மா ஒலிம்பியா முதல் குழந்தை திருமணம் செய்வதில் மிகவும் உற்சாகமாக இருந்திருப்பார். நான் சிவப்பு ஓட்டப்பந்தயத்தில் மாமா மிச்செரில்லோவுடன் இணைந்துகொண்டேன்.

மாஸ் தொடங்கியது. மோன்சினூர் பெல்லண்டாவும் உணர்ச்சிவசப்பட்டார். ஊக்கமளிக்கும் பிரசங்கம், மோதிரங்களின் ஆசீர்வாதம், வாழ்நாள் முழுவதும் நம்பகத்தன்மையின் வாக்குறுதி மற்றும் விழாவின் முடிவில் கையெழுத்துகள் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. வெளியேறும் வழியில், அந்த நேரத்தில் எனக்கு அத்நையாக மாறிய பியரினோவின் அம்மா, கத்தோலிக்க ஆக்ஷன் பெண்களின் பேட்ஜை என் மார்பில் வைத்தார்.

அத்தியாயம் பதின்மூன்று - புதிய வாழ்க்கை

தேவாலயத்தில் கொண்டாட்டம் முடிந்ததும், Castellazzo வழியாக உள்ள Grandazzi பட்டியில் சிற்றுண்டி வழங்கப்பட்டது. விருந்தினர்களுடன் ஒரு முத்தத்திற்கும் மற்றொரு முத்தத்திற்கும் இடையில் சில பீட்சா மற்றும் பேஸ்ட்ரிகளுடன் ஒரு அபெரிடிஃப் சாப்பிட்டோம். சூட்கேஸை எடுக்க அம்மாவுடன் சென்ற மாமியார் ஒலிம்பியா மற்றும் அர்மாண்டோவுக்கு ஒரு சிறப்பு வாழ்த்து மற்றும் முத்தம், பின்னர் அவர்களின் தேனிலவுக்கு 12.15 ரயிலைப் பிடிக்க ஸ்டேஷனுக்கு விரைந்தது.

அம்மா கண்களை விட்டு அழுது கொண்டிருந்தாள். நாங்கள் பெட்டிக்குள் நுழைந்தோம். கியூஸும் நானும் எங்கள் கடைசி விடைபெற ஜன்னலுக்கு வெளியே சாய்ந்தபோது ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் விசிலுடன் புறப்படுவதை அறிவித்தார். எங்கள் வாழ்க்கையின் சாகசம் தொடங்கியது.

நாங்கள் புளோரன்ஸ் வந்தடைந்தவுடன், திருமதி டில்லே, ஃபர்ரியர் சுட்டிக்காட்டிய ஹோட்டலை நோக்கிச் சென்றோம். ஆடம்பர நுழைவாயிலில் நாங்கள் இசையால் வரவேற்றோம், பின்னர் பட்லர் எங்களை மூன்றாவது மாடியில் உள்ள

அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார். எங்களுக்கு எல்லாம் புதிதாக இருந்தது, இரட்டை படுக்கையில் தூங்குவது கூட.

நாங்கள் நகரத்திற்குச் சென்ற முதல் நாள், இரண்டாவது நாள் நாங்கள் பியாஸ்ஸேல் மைக்கேலேஞ்சலோவுக்குச் சென்றோம், அங்கு நீங்கள் புளோரன்ஸ் முழுவதையும் பாராட்டலாம். நாங்கள் சில புகைப்படங்களை எடுத்தோம்: கியூஸின் கேமராவால் ஃபிலிம் ரோல் மூலம் எட்டு கருப்பு மற்றும் வெள்ளை புகைப்படங்களை எடுக்க முடியும்.

மூன்றாம் நாள் ரோம் புறப்பட்டது. தியாகம் செய்து சேமித்த பணம் போதுமானதாக இருக்க வேண்டும் என்பதால் ஹோட்டல் மிகவும் அடக்கமாக இருந்தது. புனித வருடத்தில் கியூஸ் பார்த்த நான்கு பசிலிக்காக்களையும் ட்ரெவி நீரூற்றுக்களையும் பார்வையிட இரண்டு நாட்கள் நின்றோம். சிக்னோரா கிரேசியா ரயிலுக்கு அடியில் விழுந்த 53 ஆம் ஆண்டின் புகழ்பெற்ற இரவில் இருந்த எசெட்ரா நீரூற்றுக்கு நாங்கள் திரும்பினோம்.

சிசிலிக்குப் புறப்படும் நேரம் வந்தது. நீண்ட பயணத்திற்குப் பிறகு, ரயில் கலாப்ரியாவை வந்தடைந்தது, இறுதியாக வில்லா சான் ஜியோவானியிலிருந்து சிசிலியைக் காண முடிந்தது. கியூஸ் அந்த தருணங்களை ரசித்தார்: ரயில் படகு-படகில் ஏற்றப்பட்டது, மெசினா துறைமுகத்தின் நுழைவாயிலில் மடோனினா உயரமாக இருந்தது.

மாமா கார்மெலோ, அம்மாவின் சகோதரர், அவரது மனைவி கீதானா மற்றும் மகள்கள் ரொசெட்டா மற்றும் அன்டோனிட்டா ஆகியோருடன் நிலையத்தில் எங்களுக்காக காத்திருந்தனர்.

அவர்கள் எங்களை இரண்டு இளவரசர்களைப் போல வரவேற்றனர். நாங்கள் இரண்டு நாட்கள் மெசினாவுக்குச் சென்றோம்: நான் சிறுவயதில் பார்த்த கதீட்ரல் கடிகாரம், மடோனா டி மொண்டால்டோ மற்றும் பிற மிக அழகான சதுரங்கள்.

அந்த வீட்டில் ஒரே ஒரு குறைபாடு இருந்தது: இரவு உணவு நேரத்தில், மாமாக்கள் மற்றும் உறவினர்கள் ஆடை அணிந்து, மேஜையில் உட்காருவதற்குப் பதிலாக, அவர்கள் சொன்னார்கள்: "கடல் ஓரமாக நடக்கலாம்". கியூஸும் நானும் ராஜினாமா செய்து விட்டு வெளியே சென்றோம். இரவு 11 மணியளவில் நாங்கள் வீடு திரும்பினோம், அதை சமைக்க ஆரம்பித்தார். ஒரு இரவு அவர் நத்தைகளை அவற்றின் ஓடுகளில் சாஸில் வைத்தார், ஆனால் முக்கியமானது பாசம், பழக்கம் அல்ல.

மூன்றாவது நாள் அவர்கள் எங்களுடன் ரயிலில் சில கண்ணீருடன். மாமா Micherillo நோவாராவை அடைய டாக்ஸி டிரைவருடன் Terme Vigliatore நிலையத்தில் இருந்தார். Zizi, அதை மரிச்சியா மற்றும் அதை பெப்பினா ஆகியோர் கிராமத்தில் எங்களுக்காக காத்திருந்தனர். உண்மையில் டோமோடோசோலாவின் இளவரசர்கள் வருவது போல் தோன்றியது.

அடுத்த நாள் நாங்கள் எனது தந்தைவழி பாட்டி கான்செட்டா மற்றும் எனது தந்தையின் மாமாக்கள், சகோதரிகள் மற்றும் சகோதரர்களைப் பார்க்க படியாவெச்சியா சென்றோம். என் பாட்டியின் புகையிலை கடையுடன் சிறிய சதுக்கத்தில், சிறுவயதில் என்னை அறிந்த குக்கிராமத்தில் வசிப்பவர்கள்

பலர் கூடி, மற்றவர்களை அழைத்தனர்: "கான்செட்டினா தன் கணவனுடன் வந்திருக்கிறாள்!"

முத்தங்கள், அணைப்புகள், சிவந்த முகங்கள். எனக்கு அது ஒரு கனவு போல் தோன்றியது. நான் நாட்டை விட்டு வெளியேறி சரியாக ஐந்து வருடங்கள் கடந்துவிட்டன.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு நாங்கள் டாக்சி டிரைவருடன் "கெளசி ஐ லுபு" டார்மினாவுக்குச் சென்றோம். மதியம் அவர் எங்களை உணவகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார், அங்கு எங்களுக்கு வெள்ளை கையுறைகள் வழங்கப்பட்டது. கியூஸும் நானும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டோம்: "எங்களிடம் போதுமான பணம் இருக்குமா?". டார்மினாவிற்கும் பின்னர் காஸ்டெல்மோலாவிற்கும் சென்று மழை பெய்து, மாலையில் சோர்வாக ஆனால் திருப்தியுடன் நோவாராவிற்கு திரும்பினோம்.

அடுத்த நாள் டோமோடோசோலாவுக்குத் திரும்புவதற்கான நேரம் ஏற்கனவே வந்துவிட்டது. ஒரு புதிய வாழ்க்கையின் அர்ப்பணிப்புகள் எங்களுக்குக் காத்திருந்தன.

அத்தியாயம் பதினான்கு - எங்கள் முதல் கூடுகள்

நான் ஏற்கனவே 50 மற்றும் 53 இல் டொமோடோசோலா பயணத்தை மேற்கொண்டிருந்தாலும், நான் முதல் முறையாக வெளியேறியது போல் இருந்தது: நான் ஒரு ஜோடியாக ஒரு புதிய வாழ்க்கையை நோக்கி சென்று கொண்டிருந்தேன்.

நாங்கள் படகில் ரயிலில் ஏறி முடித்ததும், துறைமுகத்தின் மடோனினாவையும் சிசிலியும் மெதுவாக நகர்வதைப் பார்க்க மொட்டை மாடிக்குச் சென்றோம்.

கண்ணீருடன் நாங்கள் மர பெஞ்சுகளில் அமர்ந்து வண்டிக்குத் திரும்பினோம். அப்போது பங்க்கள் இல்லை.

இரவு வந்ததும் நாங்கள் கழுத்தை தொங்கவிட்டு தூங்க ஆரம்பித்தோம். எப்போதாவது எழுந்து ஜன்னலைப் பார்த்தோம். முக்கியமான நிலையங்களில் ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் நகரின் பெயரை சத்தமாக அறிவித்தார். நேபிள்ஸில் நடைபாதைகளில் பீட்சா விற்கும் "குவாக்லியோனி"கள் இருந்தன. தந்திரமாக முதலில் பயணிகளிடமிருந்து பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள், பின்னர் ரயில் புறப்பட்டது, அவர்களிடம் பணமும் பீட்சாவும் எஞ்சியிருந்தன.

கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மிலனை நெருங்கினோம். டொமோடோசோலாவுக்கான ரயிலில், 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு முதல்முறையாக நான் அனுபவித்த உணர்ச்சியை மீண்டும் உணர்ந்தேன்: மேகியோர் ஏரி, ஒசோலா மலைகள், கல் கூரைகள். இந்த முறை என் கணவர் கியூஸுடன் சேர்ந்து. நண்பகலில் நாங்கள் எங்கள் இலக்கை அடைந்தோம்.

கியூஸ் அர்மாண்டோவின் தாயும் தந்தையும் எங்களுக்காகக் காத்திருந்தனர். இது ஒரு கொண்டாட்டம்: அவர்கள் மணிகளை ஒலிக்கச் செய்திருந்தால்.

அம்மா ஒலிம்பியாவுடன் ஒரு விரைவான மதிய உணவு, பின்னர் மோட்டா மாவட்டத்தில் உள்ள எங்கள் புதிய நர்சரியில் ஓய்வெடுக்க. அடுத்த நாள் நான் தொழிற்சாலையில் என் வேலையை மீண்டும் தொடங்கினேன், கியூஸ் கட்டுமான இடத்திற்குத் திரும்பினார்.

எனது ஆதரவு இல்லாததால் என் எண்ணங்கள் என் தாயிடம் சென்றன, ஆனால் எனது ஆன்மீக இயக்குனர் டான் பெனெட்டி என்னை பிரார்த்தனை செய்ய ஊக்குவித்தார், பலர் அவளை நேசிப்பதாக எனக்கு உறுதியளித்தார். சில சமயங்களில் நானும் கியூஸும் அவள் வீட்டிற்கு மதிய உணவிற்குச் சென்றோம், அவள் அதை அனுபவித்தாள். இதற்கிடையில், எனது சகோதரிகளில் ஒருவருக்கு குடும்பத்திற்கு புதிய ஆதரவை வழங்கும் வேலை கிடைத்தது.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு, அம்மா, அம்மா ஒலிம்பியா மற்றும் அப்பா அர்மாண்டோ ஆகியோருக்கு அவர்கள் ஜூலை மாதம் தாத்தா பாட்டிகளாக மாறுவார்கள் என்று அறிவித்தோம்.

நான் கர்ப்ப அசௌகரியத்தை உணர் ஆரம்பித்தேன், ஆனால் வேலை கூப்பிடுகிறது. அப்போது தொழிலாளர்களுக்கு இப்போது இருப்பது போல் பாதுகாப்பு இல்லை. வெளிப்புற கட்டுமான தளத்தை விட கியூஸ் ஒரு சிறந்த வேலையைக் கண்டுபிடித்தார்: பீப்பாய் பிளக்குகள், கம்பளித் தோல்களை அவிழ்ப்பதற்கான கருவிகள் மற்றும் "பவுங்கி" (மர சுழலும்

டாப்ஸ்) போன்ற மரப் பொருட்களை உருவாக்கும் ஒரு சிறிய தொழிற்சாலை. ஐந்தாவது மாதத்தில், எதிர்காலத்தில் பிறந்த குழந்தைகளுக்கான தள்ளுவண்டியைத் தேடும் கடைகளைப் பார்க்க ஆரம்பித்தோம். நுழைவுக் கதவை விட அகலம் எப்பொழுதும் அதிகமாக இருந்ததால் வீட்டை மாற்ற முடிவு செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

அப்போது ஏஜென்சிகள் இல்லை, நீங்கள் அங்கும் இங்கும் சென்று கேட்டீர்கள். பிராவிடன்ஸ் எங்களை ஸ்காபாசினோ வழியாக ஒரு வீட்டின் இரண்டாவது மாடியில் ஒரு அடுக்குமாடி குடியிருப்பைக் கண்டுபிடிக்க வைத்தது, அது ஃபர்ரியர் பட்டறைக்கு அருகில் உள்ளது.

சிறிது நேரத்தில் நாங்கள் நடவடிக்கைக்கு ஏற்பாடு செய்தோம். நாங்கள் இப்போது நகர மையத்தில் இல்லை, ஆனால் வெகு தொலைவில் இல்லை, எனது பணியிடத்திற்கு அருகில்.

மாதாந்திர வாடகை 8,000 லியர், எங்கள் சொற்ப ஊதியத்திற்கு நிறைய, ஆனால் அபார்ட்மெண்ட் வரவேற்கும் மற்றும் பிரகாசமான இருந்தது. முற்றத்தில் நாங்கள் இரண்டு சதுர மீட்டர் நிலத்தையும் வைத்திருக்கலாம், அங்கு நான் நறுமண மூலிகைகள் மற்றும் பூக்களை வளர்க்க முடியும், என் ஆர்வம்.

நாங்கள் சாவியைப் பெற்றவுடன் அறைகளை சுத்தம் செய்து ஜன்னல்களை அழகிய திரைச்சீலைகள் மற்றும் சமையலறையில் சரிகை திரைச்சீலைகளுடன் அலங்கரித்தோம். நடவடிக்கை முடிந்ததும், இயல்பு வாழ்க்கை

தொடர்ந்தது. என் வயிறு மேலும் மேலும் கவனிக்கப்பட்டது. ஒரு நாள் ஒரு சக ஊழியர் நான் மகப்பேறு விடுப்புக்கு எப்போது வீட்டிற்கு வருவேன் என்று என்னிடம் கேட்டார், மேலும் மகளிர் மருத்துவ நிபுணரிடம் செல்லும்படி அறிவுறுத்தினார். எனவே நான் தனிப்பட்ட முறையில் நியமனம் செய்தேன். நீண்ட நேரம் காத்திருந்ததற்காக டாக்டர் என்னை கிட்டத்தட்ட திட்டினார்: "ஆறாவது மாதத்திற்குப் பிறகு நீங்கள் வேலை செய்ய முடியாது, நீங்கள் ஏற்கனவே ஏழாவது மாதத்தில் இருக்கிறீர்கள்: நீங்கள் ரிஸ்க் எடுத்தீர்கள்." அடுத்த நாள் நான் ஆவணத்தை அலுவலகத்தில் டெலிவரி செய்தேன், ஊழியர் கூட நான் அப்பாவி என்று கூறினார்.

இதற்கிடையில் அம்மா கொடுத்த பழைய ஷீட்களில் ஸ்வெட்டர், ஷர்ட், ஷூ, டயப்பர் போன்றவற்றை பின்னி லேயட் தயார் செய்தேன்.

ஆணா பெண்ணா என்று தெரியாமல் நியூட்ரல் கலரில் எம்பிராய்டரி செய்த ஷீட்களை வைத்து நான் தயார் செய்த தள்ளுவண்டியை வாங்க நாங்களும் சென்றோம். இறுதியாக, ஜூலை 2 ஆம் தேதி மாலை, என் தண்ணீர் உடைந்தது, எங்கள் சூட்கேஸ்கள் ஏற்கனவே பேக் செய்யப்பட்டவுடன் நாங்கள் மருத்துவமனைக்குக் கிளம்பினோம். என்னை பரிசோதித்த மகப்பேறு மருத்துவர் கியூஸ் வீட்டிற்கு செல்லலாம் என்று கூறினார். உழைப்பு இப்போதுதான் தொடங்கியது, அது சுமார் 20 மணி நேரம் ஆனது. அடுத்த நாள் நான் பிரசவ அறையில் காத்திருந்தபோது அவர் மகப்பேறு மருத்துவமனைக்குத் திரும்பினார்.

ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது, செவிலியர் குழந்தையின் தந்தையிடம் சொல்லச் சென்றார், அவர் உணர்ச்சிவசப்பட்டு கிட்டத்தட்ட நோய்வாய்ப்பட்டார். ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பிறகு, எங்கள் முதல் குழந்தையை அவளால் கட்டிப்பிடிக்க முடிந்தது, அவரது தாத்தாவைப் போலவே அர்மாண்டோ என்று பெயரிடப்பட்டது. சில மணிநேரங்களுக்குப் பிறகு, தாத்தா, பாட்டி, மாமாக்கள் மற்றும் உறவினர்களுக்கும் தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டது. உலகிலேயே முதல் குழந்தை அவன்தான் என்று தோன்றியது.

அத்தியாயம் பதினைந்து - இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்துவோம்...

பிரசவ வார்டில் உள்ள செவிலியர்கள் சதை மற்றும் இரத்தம் கொண்ட இந்த உயிரினத்தை பிறந்த சில மணிநேரங்களுக்குப் பிறகு என் படுக்கைக்கு கொண்டு வந்தனர். அவர்கள் அதை என் மார்பில் வைத்தார்கள். சிறுவயதில் எனக்கு zizi செய்த கந்தல் பொம்மை வேறு.

அப்போது மருத்துவமனையில் தங்கியிருப்பது ஒரு வாரம். வீடு திரும்புவதற்கு முன் நாங்கள் மருத்துவமனை தேவாலயத்திற்கு "சுத்திகரிப்பு" க்காகச் சென்றோம், இது பாதுகாப்பின் ஆசீர்வாதமாகும்.

வார்டில் எல்லாம் வீட்டிற்கு செல்ல தயாராக இருந்தது, ஆனால் என் தலை சுற்ற ஆரம்பித்தது. மருத்துவச்சி என் காய்ச்சலை பரிசோதித்தார்: 39. நானும் என் பொம்மையும் இன்னும் இரண்டு நாட்கள் தங்க வேண்டியிருந்தது. இறுதியாக வியாழன் 12 ஆம் தேதி, கிட்டத்தட்ட குணமடைந்து, நாங்கள் வீடு திரும்பினோம். ஞாயிற்றுக்கிழமை 15 ஆம் தேதி அர்மாண்டோ புதிய சக்கர நாற்காலியில் அவரது தந்தை கியூசெப், அவரது நண்பர் மரியூசியா காட்மதர் மற்றும் அவரது காட்பாதர் பாசிலியோ, சொற்பொழிவாளர்களின் நண்பருடன் ஞானஸ்நானத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். மூடநம்பிக்கையால் பெரியவர்கள் வீட்டிலேயே இருக்குமாறு அறிவுறுத்தியதால் நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டதில் எனக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படவில்லை. நான் ஒரு சிறிய சிற்றுண்டியை தயாரிப்பதில் திருப்தி அடைந்தேன்.

மூன்று பேரின் வாழ்க்கை வித்தியாசமானது, ஆனால் நான் நன்றாகவே செய்தேன். எனக்கு நிறைய பால் இருந்தது, குழந்தை வளர்ந்து வருகிறது, ஒவ்வொரு வாரமும் செக்-அப் செய்வதற்காக நர்சரி சென்ட்ருக்கு அழைத்துச் சென்றேன்.

துரதிர்ஷ்டவசமாக, இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு நான் மீண்டும் தொழிற்சாலையில் வேலைக்குச் சென்றேன். அப்போது நர்சரிகள் இல்லை. ஒவ்வொருவரும் ஒரு வாரம் அவரைப் பார்த்துக் கொள்ள பாட்டி சம்மதித்தார்கள்.

நான் ஆறு மணி ஷிப்டில் வேலை செய்தபோது, கியூஸ் வேலைக்குச் செல்வதற்கு முன்பு அவரைக் கட்டுப்போட்டு, அவர் சேருமிடத்திற்கு அழைத்துச் செல்வார். மயக்கத்தில் இந்தக் குழந்தை தவித்துக் கொண்டிருந்தது, நானும் அவருடன் சேர்ந்து அழுது கொண்டிருந்தேன்.

துரதிர்ஷ்டவசமாக என்னால் வேலையை விட்டு வெளியேற முடியவில்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, நம்பிக்கையுடன், மூவர் கூட்டமாக பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம்: முதல் உணவு, முதல் படிகள் அற்புதமான விஷயங்கள். மழலையர் பள்ளியின் முதல் நாளில், கியூஸ் இறுதியாக சிறந்த ஊதியம் பெறும் வேலையைக் கண்டுபிடித்தார். ஒரிரு ஆண்டுகள் அவர் தொடக்கப் பள்ளியில் காவலாளியாக இருந்தார், பின்னர் அவர் சமரசம் செய்பவர் பதவியை ஏற்க நகராட்சிக்கு அழைக்கப்பட்டார்.

இது தொழிற்சாலையில் என் வேலையை விட்டுவிட்டு, ஒரு சிறிய சகோதரனைக் கொடுக்கக் காத்திருக்கும் போது குழந்தைக்கு என்னை அர்ப்பணிக்க ஒரு வாய்ப்பை

உருவாக்கியது. ஆகஸ்ட் 17, 1962 அன்று, எங்கள் இரண்டாவது குழந்தை பிறந்ததில் நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தோம். லூசியானோ இளஞ்சிவப்பு நிற முடியுடன், அர்மாண்டோவுக்கு நேர்மாறாக இருந்தார். ஒரு விசித்திரக் கதை. ஞாயிற்றுக்கிழமை 26 ஆம் தேதி, அவர் தனது தந்தை கியூஸ், அவரது காட்மதர் உறவினர் மரியூசியா மற்றும் அவரது காட்பாதர் அன்டோனியோ, கியூஸின் சகோதரர் ஆகியோருடன் ஞானஸ்நானம் பெற்றார். இந்த முறையும் நான் வீட்டில் இருக்க வேண்டியதாயிற்று. எனது மகப்பேறு விடுப்பு முடிந்ததும், எனது இரண்டு அழகான குழந்தைகளுக்கு என்னை அர்ப்பணிப்பதற்காக எனது வேலையை விட்டுவிட்டேன்.

அக்டோபர் 1, 1962 இல், அர்மாண்டோ தனது நீல நிற கவசம் மற்றும் பள்ளிப்பையை தோளில் வைத்துக்கொண்டு முதல் வகுப்பைத் தொடங்கினார். சிறு கண்ணீருடன் ஆசிரியர் சிறுத்தையிடம் ஒப்படைத்தோம்.

அதே காலகட்டத்தில், டோமோடோசோலா மேயர் கியூஸை வரவழைத்து, நகரக் கட்டிடத்தின் இரண்டாவது மாடியில் தங்குமிடத்தை வழங்கினார், அது நகராட்சி தூதுவர் ஓய்வு பெற்றபோது காலியாக இருந்தது. சில நாட்களில் நாங்கள் நடவடிக்கைக்கு ஏற்பாடு செய்தோம். மையத்தில் அனைத்து வசதிகளும் இருந்தன. மாலையில், பெரிய கதவு மூடப்பட்டவுடன், நாங்கள் நகரத்தின் ஆட்சியாளர்களாக இருந்தோம். மேயர் அலுவலகத்தின் பால்கனியில் இருந்து ஆர்ப்பாட்டங்களை நாங்கள் வசதியாகப் பார்க்கலாம். எங்கள் ஜன்னல்களிலிருந்து பல நூற்றாண்டுகள் பழமையான

பாரம்பரியத்துடன் சந்தையின் ஒரு பகுதியைக் காண முடிந்தது.

இதற்கிடையில், லூசியானோ தனது முதல் படிசாலை எடுத்துக்கொண்டிருந்தார்: அவர் நகராட்சி ஊழியர்களின் சின்னமாக மாறினார்.

கியூஸின் ஊதியத்தை நிரப்ப, நான் ஒரு வேலையைக் கண்டுபிடிக்க விரும்பினேன். நண்பர்களுக்கு ஜன்னல்கள், படுக்கைகள் மற்றும் தலையணைகளை அலங்கரிக்க ஆரம்பித்தேன். வார்த்தை பரவியதால் நான் "திரை பெண்மணி" ஆனேன். அவரது ஓய்வு நேரத்தில், கியூஸ் வரிகளின் தொகுப்பைத் தயாரிக்க கற்றுக்கொண்டார், கடவுளுக்கு நன்றி, நாங்கள் மிகவும் வசதியான வாழ்க்கையை அனுபவிக்க முடிந்தது.

அக்டோபர் 1, 1968 இல், லூசியானோ ஆசிரியர் லூயிசா செர்ரியுடன் பள்ளியைத் தொடங்கினார்.

காலம் வேகமாக கடந்தது. கோடையில் நாங்கள் முகாம் கூடாரத்துடன் இத்தாலியைச் சுற்றி விடுமுறைக்குச் சென்றோம். சில சமயங்களில் சிசிலிக்கு, என் சொந்த ஊருக்கு.

ஜூலை '73 இல் நாங்கள் வால் டி ஆஸ்டாவில் முகாமிட்டிருந்தோம், நான் கர்ப்பத்தின் முதல் அறிகுறிகளைக் கொண்டிருக்க ஆரம்பித்தேன். பிப்ரவரி 16, 1974 அன்று, கிட்டத்தட்ட பதினெட்டு வயது அர்மாண்டோவுக்கும், பன்னிரண்டு வயது லூசியானோவுக்கும் சிறிய சகோதரி டேனிலா வந்தார். அது கார்னிவல் காலம், டவுன் ஹால் வாசலில் இருந்த இளஞ்சிவப்பு நிற ரிப்பனைப் பார்த்தவர்கள்

நகைச்சுவையாக நினைத்தார்கள். பாரிஷ் பாதிரியார், ஈஸ்டர் இரவில் ஞானஸ்நானத்தை கொண்டாடும்படி எங்களுக்கு அறிவுறுத்தினார், எங்கள் நண்பர் கியானாவை தெய்வமகளாகவும், எங்கள் மாமா பெனிட்டோவை காட்பாதராகவும் வைத்தனர்.

மூடநம்பிக்கைகளைத் தவிர்த்து, இம்முறை ஏப்ரல் 13ஆம் தேதி இரவு நடந்த நிகழ்ச்சியில் நானும் பங்கேற்றேன். மறுநாள் சொற்பொழிவாளர் வரவேற்பறையில் நூறு விருந்தினர்கள் இருந்தனர்.

டேனியலாவும் வளர்ந்துவிட்டாள், நாங்கள் இப்போது வயதானவர்கள். எங்கள் மூன்று குழந்தைகளும் எங்களுக்கு 7 பேர்க்குழந்தைகளைக் கொடுத்தனர்: ஸ்டெபனோ, வர்ஜீனியா, கிரேட்டா, லோரென்சோ, ரெபேக்கா, லெட்டிசியா மற்றும் மேட்டியோ.

கதை முடிகிறது. செப்டம்பர் 19, 2015 அன்று கியூஸும் நானும் சேர்ந்து 60 வருடங்களைக் கொண்டாடினோம்.

கடவுள், எங்கள் பெண்மணி மற்றும் எங்களை நேசித்த அனைவருக்கும் நன்றி கூறுகிறோம்.

La Mazza Concetta Maglio, நோவாரா டி சிசிலியாவில் 18 ஏப்ரல் 1936 இல் பிறந்தார்.

குறியீட்டு

1. தந்தையின் வீடு
2. இந்த உலகத்திற்கு வெளியே
3. மணலில் விளையாட்டுகள்
4. எண்ணெய், சிலந்தி வலைகள் மற்றும் தீய கண்
5. ஆந்தைகள்
6. வோசியா என்னை மன்னியுங்கள் (நட்சத்திரங்களின் ஒளி)
7. எமிலியா
8. விழுங்கும் விமானம்
9. சொர்க்கத்தின் கதவு
10. அழகான துசா
11. பீங்கான் முகம்
12. வயலட்டுகள்
13. புதிய வாழ்க்கை
14. எங்கள் முதல் கூடுகள்
15. நாங்கள் கடவுளுக்கு நன்றி கூறுகிறோம்...

